

Kto je kto

v slovenskej jadrovej energetike, priemysle a inštitúciách

Účastníci VZ SNUS, 23.4. 2015, Častá-Papiernička

V Trnave, r. 2018-2023
(resp. dátum publikovania, ak by sa to vydalo v knižnej forme)
ISBN: +++3456+++

Obsah

Historické fotografie (JE A1 a V1).....	3
Anotácia.....	10
Úvod	10
Fotografie z uvádzania do života (krstu) knihy „Kdo je kto“	13
Index zaradených osôb.....	16
Záver	160

Historické fotografie (JE A1 a V1)

Nočná zmena z 23. na 24.10.1972

výpočet Δh do dosiahnutia kritickej úrovne ťažkej vody v reaktore JE A1
(na prvom stolovom „minipočítači“ s kapacitou – 10 premenných, 100 programovacích krokov)

Reaktor A1 je spustený

Porada o výbere lokality pre JE V1 na železničnej vlečke A1, r. 1966

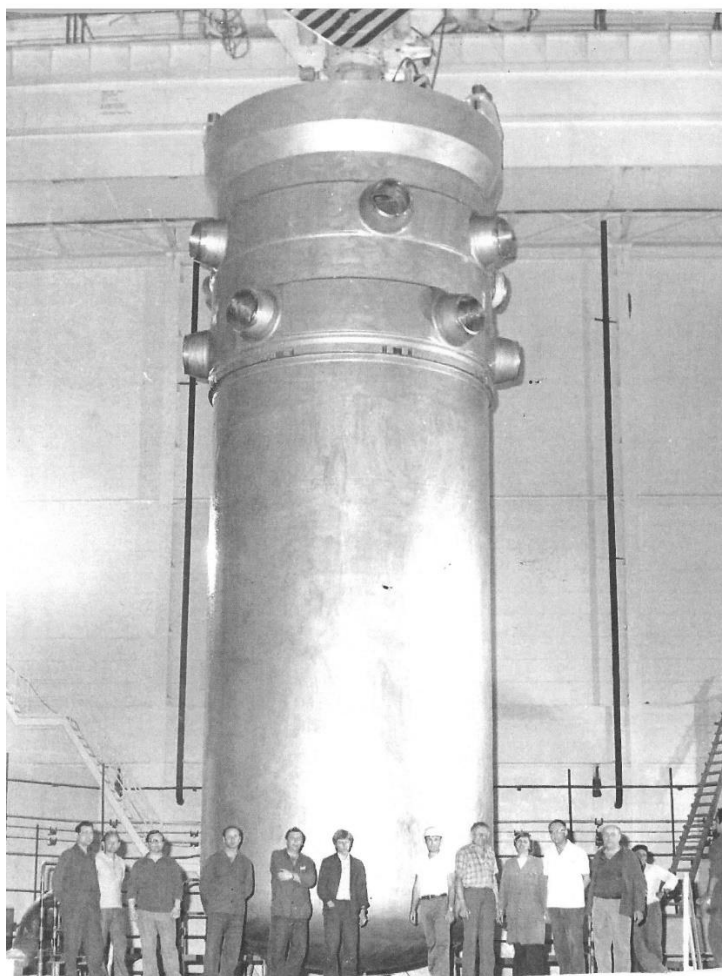
Výkop hlavného výrobného bloku V1, r. 1973

Investor (M. Špirko, riaditeľ o.z. SEP-V1) a budúci prevádzkovateľ
(K. Kostovský, riaditeľ EBO)

Pri transporte tlakovej nádoby reaktora V1

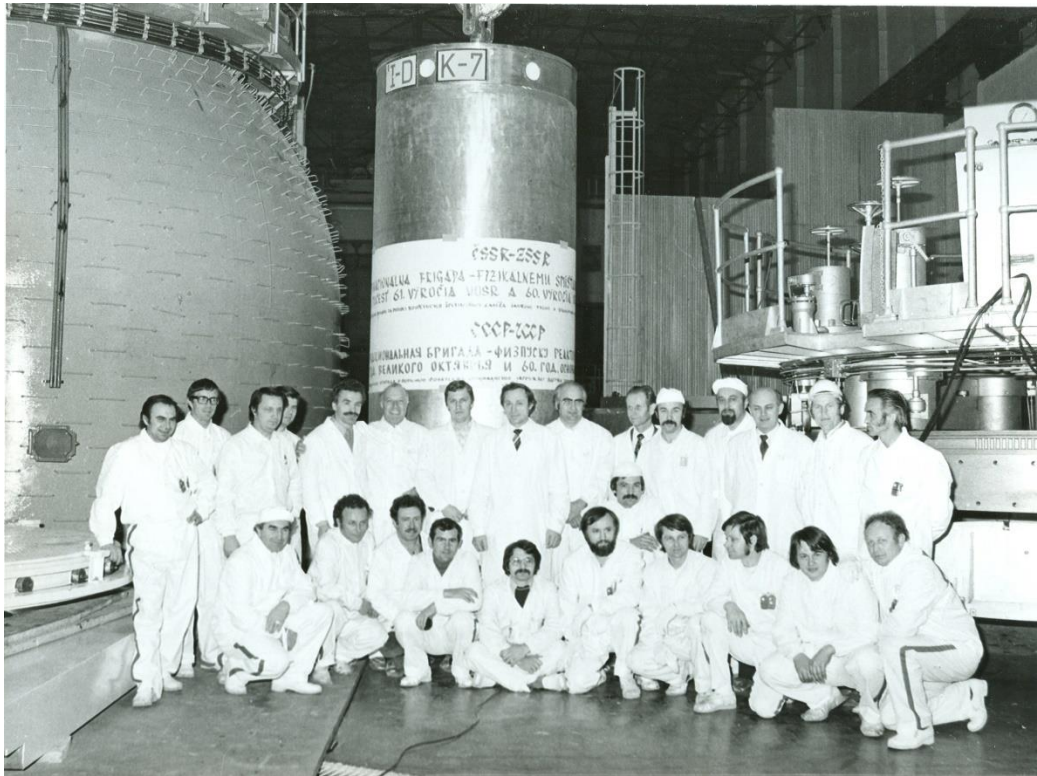
Montáž tlakovej nádoby reaktora V1

Montáž tlakovej nádoby reaktora V1

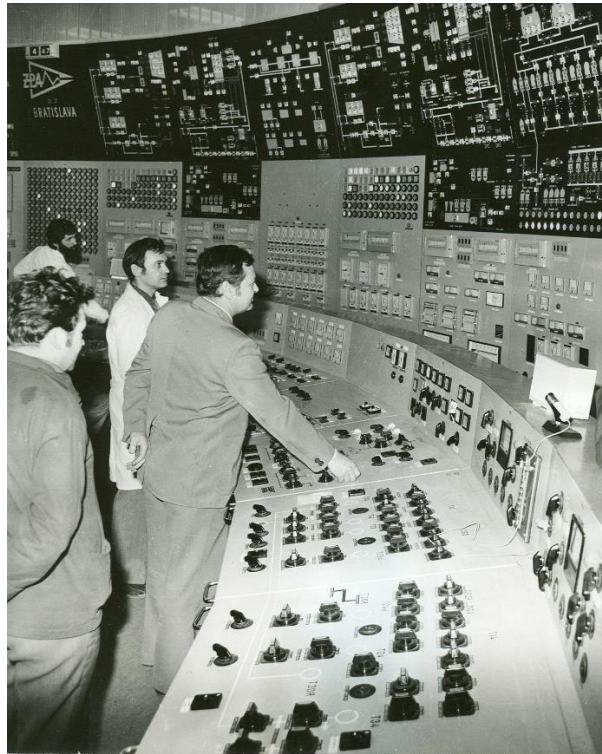
Príprava programu skúšok V1

Prvé zavezenie paliva na V1 je pripravené

Hodnotenie priebehu skúšok V1, 1978

Prvé prífázovanie 2. bloku V1, 1980

Na blokovej dozorni V1

Fotografie v tomto dokumente boli použité z archívov K. Feika, J. Markuša, M. Mihálika, Š. Rohára a J. Valoviča.

Anotácia

Predložená databáza je voľným pokračovaním knihy „**Kdo je kto v české a slovenské jaderné energetice**“, ktorú vydala Česká Nukleární Společnost (ČNS) spolu so Slovenskou Nukleárnou Spoločnosťou (SNUS) v roku 2001. Kládne si za úlohu doplniť aspoň časť mien tých pracovníkov, ktorí v nej z rôznych objektívnych aj subjektívnych dôvodov neboli zaznamenaní, ako aj vyplniť ďalších 20 rokov činnosti jadrového priemyslu a inštitúcií činnosťou mladších generácií, ktoré sa úspešne chopili vesla našej „spoločnej lode“, aby čestne obstála v konkurencii ďalších oblastí energetického mixu, ktorý sa bude musieť popasovať s nastupujúcou pohromou klimatických zmien na našej spoločnej planéte. Pôvodne sa uvažovalo, že sa bude jednať o spoločnú databázu SNUS a ČNS, ale napriek viacerým výzvam sa ČNS do doplnenia a aktualizácie údajov nezapojila. V tejto súvislosti sú v databáze zaradené z Českej republiky len osoby, ktoré boli doposiaľ zo strany SNUS ocenené „Čestným diplomom SNUS“ a osoby, ktoré boli do databázy dodané českou spoločnosťou „Jaderní veteráni“.

Úvod

(Juraj Kmošena, Jozef Markuš a Jozef Valovič)

V roku 2001 bola vydaná kniha „**Kdo je kto v české a slovenské jaderné energetice**“. Kniha splnila svoj účel – zachytiť mená a činnosť značnej časti účastníkov procesu výstavby jadrovej energetiky na území federálneho štátu Česko-Slovenská republika ako aj neskorších samostatných republík. Zaradení boli však len tí, ktorí včas poskytli členom redakčnej rady svoje stručné profesijné životopisy. Do knihy boli zaradení aj niektorí sovietski špecialisti.

Knihu pripravili členovia ČNS a SNUS a zahrnovala okrem profesií energetických aj profesie spojené s využívaním ionizujúceho žiarenia a síce činností, ako projektová, investičná, výrobná, stavebná, školská, lekárska a podobne. Táto „federálna“ kniha pokrývala obdobie zhruba od prvej polovice do konca 20. storočia. Súčasnú databázu sme plánovali, ako druhý, čiastočne doplnujúci diel toho istého projektu. Avšak reálne prispela len časť oslovených pracovníkov zo Slovenskej republiky a zo strany ČR len členovia spolku „Jaderní veteráni“ a tak databáza nadväzuje na vydanie z roku 2001 len voľne. Pokrýva 22 rokov od počiatku 21. storočia do roku 2022, ale čiastočne aj predchádzajúce obdobie. Táto vydávaná databáza má upravený, slovenský názov „**Kto je kto v slovenskej jadrovej energetike, priemysle a inštitúciách**“. Veríme, že rodina jadrových energetikov to prijme s porozumením, ktoré nás sprevádzalo po celé roky vzájomného spolužitia.

Poznámky k popisu mien a činnosti osôb zahrnutých do tejto databázy:

- Pre jednoduchosť používame označenie profesií väčšinou v mužskom rode, ale znamená to prirodzene aj označenie našich kolegyň, ktoré dôstojne reprezentujú krajšiu časť našich kolektívov.
- Databáza obsahuje špecialistov zo slovenských inštitúcií, ktorí včas poskytli údaje o svojom profesijnom živote. K výzve SNUS na účasť sa z ČR pripojil aktívne „Spolek - Jaderní veteráni ČR“, vedený Jiřím Marekom.
- V tejto súvislosti však považujeme za svoju milú povinnosť vysloviť uznanie redakčnému kolektívu vydania „Kdo je kto v české a slovenské jaderné energetice“ z roku 2001, vedenému vtedajším Prezidentom ČNS Rudolfom Vespalcem. Až pri príprave tejto druhej

databázy sme si uvedomili akú sifyfovskú prácu vykonali pri komunikácii so skoro 2000 pracovníkmi, ktorých sa im do prvého vydania podarilo sústrediť. V tomto zmysle je naše vydanie len bledým napodobením ich práce, najmä ak si porovnáme s nimi počet hesiel v našej databáze. V našej súčasnej databáze je zaradených 478 osôb zo Slovenska a z nich je 116 novozaradených, u 169 osôb sa nám podarilo aktualizovať ich životopisy a u zvyšných osôb sú v databáze len údaje, ako ich mali uvedené v publikácii vydanej v roku 2001.

- Jedným z možných vysvetlení súčasného menšieho záujmu by mohol byť aj fakt, že vtedy bola oslovená veľká časť pracovníkov, ktorí pôsobili v pionierskych rokoch budovania nášho jadrového priemyslu a zachovali si počiatočné nadšenie z toho obdobia. Počernobylské obdobie, v ktorom vyrastala dnešná „nosná“ generácia, ju asi ovplyvnilo svojím čiastočne oprávneným skepticizmom z problémov, ktoré vývoj jadrovej bezpečnosti elektrární priniesol. Tu však musíme podčiarknuť, že okrem prvých neúspechov pri prevádzke prototypovej elektrárne A1 (podobnými skúsenosťami s prototypovými ťažkovodnými reaktormi prešlo aj Francúzsko a Švédsko), bolo už ďalšie obdobie s reaktormi typu VVER 440 a VVER 1000 dobrou ukážkou spoľahlivosti týchto typov, ako aj vysokej profesionálnej úrovne prevádzkovateľov, tak v SR ako aj v ČR.
- V tejto databáze sú zahrnutí aj adepti na zaradenie, na ktorých sa v prvom diele zabudlo, resp. vtedy nereagovali včas na výzvu zhotovovateľov.
- Niektorí pracovníci uvedení vo vydaní „*Kdo je kto v českej a slovenskej jadrovej energetike*“ z roku 2001 sú v súčasnej publikácii uvedení tiež v prípade, ak po roku 2001 pracovali naďalej v jadrovej oblasti a mali ďalší významný vplyv na jej rozvoj. Podobne ako vo vydaní z roku 2001, zaradené sú len tie osoby, ktoré s tým súhlasili a poskytli údaje o svojej práci. Doplnili sme do databázy aj fotografie osôb, tých, ktorí nám fotografie poskytli.
- S ohľadom na legislatívu EÚ platnú v oblasti verejných informácií, je možné uverejňovať v dostupných médiách v údajoch o dátume narodenia len rok a mesiac narodenia – my sme sa tu obmedzili len na rok.
- Spoločenské zmeny v období po rozdelení Československej republiky (ale aj útlm budovania jadrových elektrární v tom čase pre haváriu v Černobyle), vyvolali na Slovensku a čiastočne aj v Česku pokles záujmu študentov o štúdium technických smerov a väčší záujem o štúdium netechnického zamerania. To sa prejavilo aj v znížení počtu študentov v jadrových oblastiach na technických fakultách. Neskoršie preškoľovanie adeptov na zamestnanie v jadrovo-energetickom priemysle z nejadrovej na jadrovú orientáciu je nákladný proces a predlžuje nástup do praxe. Je žiadúce tento trend zmeniť. Informácie o dosiahnutých úspechoch ľudí zaradených do databázy „*Kto je kto...*“, ktoré sú „históriou jadrových špecialistov“ možno pomôže zväčšiť záujem o študijnú prípravu a zamestnanie v jadrových zariadeniach a inštitúciách využívajúcich ionizujúce žiarenie.
- Prax ukazuje, že energetický problém Slovenska a Česka, ako aj iných krajín sa bez „jadra“ zatiaľ nedá vyriešiť. Veríme, že aj táto databáza môže pomôcť v rozhodovaní sa mladého budúceho energetika o špecializácii.
- Táto databáza podporuje aj určitú profesijnú hrdosť ľudí z energetiky, ktorí v danom období významne prispeli k rozvoju využívania jadrovej energie a ionizujúceho žiarenia.
- V tejto databáze uvádzame aj kto všetko a v ktorom roku, bol za svoju činnosť ocenený „Čestným diplomom SNUS“. Do roku 2022 bolo takto ocenených celkom 163 osôb. Naším cieľom je zviditeľnenie osobností, ktoré sa významnou mierou prispeli o rozvoj slovenskej jadrovej energetiky a s ňou spojených nadväzujúcich oblastí - výskumu, vzdelávania, lekárskej vedy, atď.

Záverom by sme chceli uviesť, že redakčná rada (RR) zvažovala, či má do publikácie zaradiť:

- a) každého, kto o to má záujem a v jadrovom priemysle a inštitúciách pracoval, bez toho, aby sme hodnotili jeho skutočný prínos – tento prístup zrejme zvolili vydavatelia prvej knihy Kdo je kto v českej a slovenskej jaderné energetice,
- b) alebo len tých, ktorých vyberie komisia, ktorá si na ich výber vytvorí nutne subjektívne kritériá.

Rozhodli sme sa rovnako ako redaktori vydania z r. 2001– ponechať hodnotenie úlohy svojich kolegov a kolegýň na Čas a tých, čo po nás prídu.

Táto databáza je teda skanzenom ľudí, ktorí v takej, či onakej miere zanechali svoju stopu na „národa poli dedičnom“

v jadrovom priemysle obidvoch republík bývalého federálneho štátu. O tom, či bude táto databáza publikovaná aj vo forme knihy sa rozhodneme v budúcnosti, nakoľko v súčasnosti nemáme na to finančné zdroje.

Poznámka: Je si treba uvedomiť, že u niektorých osôb zaradených v databáze už môžu byť údaje neaktuálne, nakoľko sa ich zber vykonával v období rokov 2018 až 2023. U osôb, ktoré zomreli a nepoznáme presný dátum, alebo rok úmrtia, sa v databáze uvádza len konštatácia, že „Už zomrel“.

Fotografie z uvádění do života (krstu) knihy „Kdo je kdo“

„Krstní otcovia“ knihy František Hezoučký a Jiří Suchomel

Účastníci za SNUS: Jiří Suchomel, Stanislav Hudcovský, Juraj Kmošena, Jozef Hutta a Jozef Markuš

Účastníci za SNUS: Vladimír Slugeň, Mária Petrášová, Mojmir Šeliga, Jiří Suchomel, Stanislav Hudcovský, Juraj Kmošena a Jozef Hutta

Členovia redakčnej rady pre tvorbu novej databázy „Kto je kto ...“: Juraj Klepáč, Milan Kačmár, Juraj Kmošena a Jozef Valovič.

Členovia redakčnej rady pre tvorbu novej databázy „Kto je kto ...“: Juraj Klepáč, Milan Kačmár, Juraj Kmošena a Jozef Markuš (vedúci RR).

Index zaradených osôb

A

Adamica Tibor, *1959, ukončené vysokoškolské vzdelanie na Elektroenergetickej fakulte MEI v Moskve v odbore automatizované systémy riadenia v energetike (1984). Od roku 1984 pracuje v JE Mochovce ako technik prevádzky. Od roku 1994 bol vedúcim odborom elektrotechnológie a v rokoch 2005-2010 vedúci správy elektro. V rokoch 2011 - 2013 bol vedúcim útvaru systémovej inžinierskej podpory elektrárne a v rokoch 2014 – 2019 zastával funkciu manažéra inžinierskej podpory elektrárne. Od apríla 2019 je v pozícii senior manažéra projektov zvyšovania účinnosti blokov EMO12.

Adamík Vladislav, *1944 v Kroměříži. Inžiniersky diplom získal na FJFI ČVUT Praha (1967), hodnosť CSc. na tej istej fakulte (1979). Od r. 1967 do r. 1969 pracoval v ÚJV Řež u Prahy, v r. 1969-1979 na bezpečnosti rýchlych reaktorov v EGÚ (?) Bohunice. Od r. 1980 pracuje vo VÚJE Trnava, rieši extrémne impulzné a impaktné zaťaženia konštrukcií JE

Andraško Peter, *1959 v Košiciach, absolvent Stavebnej fakulty SVŠT v Bratislave (1983). Celá jeho profesionálna dráha je spojená s lokalitou Mochovce. Od nástupu do zamestnania v SE-EMO (1984) do pozície technika v útvare stavebnej údržby zastával postupne funkcie vedúci odborom stavebnej údržby (1986-1989), vedúci útvaru podporných služieb údržby (1989-1994), špecialista pre dostavbu Mochoviec (1994-1995), vedúci útvaru riadenia, plánovania a koordinácie investičnej výstavby (1995-1996), námestník riaditeľa pre údržbu (1996-2004), výkonný riaditeľ sekcie údržby SE, a.s. (2005-2007), riaditeľ dostavby MO-34 jadrová časť (2007-2012) a v súčasnosti vykonáva od roku 2012 funkciu riaditeľa celého projektu dostavby MO-34. V rámci WANO sa zúčastnil ako preverovateľ šiestich WANO PRW a v rámci MAAE dvoch OSART misií.

Andrašovský Štefan, *1928 v Bratislave, absolvent Sjf SVŠT v Bratislave (1952). V r. 1952-1959 pracoval v SES Tlmače v konštrukcii a projektovaní kotlov, medzičasom v r. 1957-1958 absolvoval druhý postgraduálny kurz jadrovej techniky na FJFI KU v Prahe. Od r. 1959 do odchodu do dôchodku (1992) pracoval v JE Bohunice ako technik, vedúci odd. vývoja a rozvoja, neskôr vedúci odb. investičnej výstavby. Do dôchodku odišiel v r. 1992. Od r. 1996 bol tajomníkom SNUS. Za zásluhy o rozvoj jadrovej energetiky mu bol v r. 1999 udelený Čestný diplom SNUS. Zomrel v roku 2015.

Andrlová Zuzana, *1960 v Levoči. Absolventka Vysokej školy technickej v Košiciach, Fakulta technologická, odbor riadenie podniku (r.1983) a Univerzity Konštantína Filozofa, Filozofická fakulta, katedra žurnalistiky (r.2011). Od r. 1983 pracuje v Atómových elektrárnach Mochovce v oblasti organizácie a riadenia podniku, neskôr ako špecialista pre nastavovanie novej databázy na úseku údržby. Po vzniku informačného centra JE Mochovce pracovala ako lektor a neskôršie v pozícii vedúci koordinátor internej

komunikácie v jadrových elektrárnach Slovenských elektrární. Je aktívnou spolupracovníčkou Asociácie internej komunikácie Slovenska. Je stálou členkou SNUS a členkou Riadiaceho výboru Women in Nuclear WIN (Ženy v jadre).

Augustín Viliam, *1950 v Ružindole, absolvent EF SVŠT Bratislava, Katedra elektrotechnológie (1974). Postgraduál: Jadrová energetika. Od r. 1974 pracuje v JE Bohunice, najskôr vo funkcii samostatného inžiniera elektro, špecializácia elektrických ochrán a budiacich systémov. Od r. 1982 do r. 1993 bol vedúcim odb. prevádzky elektro JE V-1, V-2 a A-1. Pracoval na príprave a spúšťaní blokov JE V-1 a V-2. V r. 1991-1993 pracoval na previerkach jadrovej bezpečnosti JE V-1 a na opatreniach na zvýšenie bezpečnosti JE V-1. Od r. 1993 pracoval ako špecialista prípravy rekonštrukcie blokov JE. V skupine pre rekonštrukciu JE bol zodpovedný za postupnú rekonštrukciu JE V-1 v časti elektro. 2001 – 2007 Vedúci správy projektu elektro – Modernizácia JE V2. 2007 – 2010 Vedúci skupiny správy projektu Elektro a Systému kontroly a riadenia - Zvyšovanie výkonu JE V2. V r. 2011 – Odchod do dôchodku.

B

Bahna Ján, * 1951 v Bratislave, absolvent EF SVŠT v Bratislave. Od r. 1974 pracoval na KTEE EF SVŠT, od r. 1976 v JE Bohunice. Od r. 1977 pracoval vo VÚJE Trnava. V r. 1981 obhájil titul CSc. Venoval sa špecializácii vibroakustická diagnostika JE. Ako zodpovedný riešiteľ realizoval s kolektívom interných a externých spolupracovníkov vývoj, dodávku a uvedenie do prevádzky viac než 20 inštalácií diagnostických systémov. Od r. 1993 do r. 2000 bol členom predstavenstva VÚJE Trnava, v r. 1995-1996 viedol divíziu zabezpečovania kvality a od r. 1996 do r. 2000 divíziu dodávateľských a inžinierskych činností. Od roku 2000 bol vedúcim útvaru pre koordináciu zahraničných projektov. Je členom Slovenského jadrového fóra /SJF/. V rokoch 2010 - 2014 bol podpredsedom Dozornej rady SJF. V roku 2014 odišiel do dôchodku a žije v Smoleniciach.

Bahnová Veronika, *1950 v Bratislave, absolventka Filozofickej fakulty UK Bratislava, odb. psychológia v r. 1973, rigorózne pokračovanie v inžinierskej psychológii, hodnosť CSc. v pedagogickej psychológii v r. 1985 so zameraním na tvorbu a hodnotenie účinnosti využitia počítačom riadených výcvikových programov pre personál JE. Členka Slovenskej psychologickéj spoločnosti a Slovenskej psychoterapeutickej spoločnosti. 12 rokov praxe vo VÚJE Trnava. 10 rokov praxe v TEACHWARE CENTRUM Trnava so zameraním na tvorbu počítačových výcvikových programov, videoprogramov a sociálno-psychologický výcvik. Účasť na vývoji diagnostického systému DIPSY a spolupráca pri psychodiagnostike personálu pre jadrové zariadenia. Na dôchodku, žije v Smoleniciach.

Bajaník Ľubomír, *1956, v Čiernych Kľačanoch. Absolvent SjF SVŠT Bratislava-Materiálovo - technologická fakulta Trnava (1990). Zamestnancom VUEZ, a.s. Levice je od roku 1975 až po súčasnosť. Pôsobil v rokoch 1991-2002 vo funkciách vedúceho tímu a projektového manažéra so zameraním na zvyšovanie tesnosti kontejnmentov VVER 440, typ V213 a V230 v lokalitách Jaslovské Bohunice, Mochovce, Dukovany, Pakš a Kozloduj. V rokoch 2002-2018 zastával funkciu vedúceho odboru kontejnmentových systémov a prispel pre ďalšie rozšírenie pôsobnosti VUEZ Levice v zahraničí pre zvyšovanie tesnosti kontejnmentov v lokalitách JE Rovno (Ukrajina), JE Kola (Ruská federácia) a JE Metzamor (Arménsko). Do dôchodku odišiel v marci 2021 a v súčasnosti žije v Zlatých Moravciach.

Bajāková Blažena, *1958 v Hlohovci, absolventka Strednej priemyselnej školy v Trnave, odbor oznamovacia a zabezpečovacia technika. V roku 1978 začala pracovať vo Výskumnom ústave jadrových elektrární Jaslovské Bohunice v odbore vedecko-technickej gescie spúšťania JE. Od vytvorenia Úseku pre spúšťanie JE v roku 1981 až do odchodu do dôchodku v marci 2021 bola súčasťou kolektívu špecialistov pre spúšťanie JE vo VUJE, a. s. Trnava. Ako technicko-administratívna pracovníčka pracovala na tvorbe a vydávaní dokumentácie pre spúšťanie jadrových zariadení. Pri tzv. veľkých spúšťaniach blokov JE V-1 a V-2 Jaslovské Bohunice, 1. a 4. blok JE Dukovany, 1. a 2. blok JE Temelín a 1. a 2. blok JE Mochovce sa podieľala na spracovávaní podkladov pre vedecké vedenie spúšťania vyššie uvedených blokov. Členkou SNUS je od roku 2006 a od tohto obdobia je jeho hospodárskou pracovníčkou. Aktívne sa spolupodieľala na organizácii a realizácii odborných konferencií, organizovaných SNUS, ako napr. SES, ECED, NUSIM.

Bajer Vladimír, *1952 v Ostrave. Vysokoškolské štúdium ukončil v r. 1976 v Bratislave na EF SVŠT Katedre jadrovej energetiky. Do JE Bohunice nastúpil v r. 1976 na funkciu operátor reaktora. V r. 1979 začal vykonávať funkciu operátora reaktora na JE V-1, v r. 1981 získal oprávnenie na výkon funkcie vedúci reaktorového bloku a v r. 1983 na výkon funkcie zmenový inžinier JE V-1. Od roku 1984 pôsobil ako lokálny inšpektor dozoru jadrovej bezpečnosti ČSKAE. Od roku 1991 bol opäť zamestnancom EBO v rámci úseku údržby, naposledy vo funkcii vedúceho odboru prípravy údržby. Ako dôchodca pracoval na dostavbe MO34, naposledy na VUJE vo funkcii koordinátora spúšťania. Zomrel v roku 2012, pochovaný je v Trnave.

Balaj Jozef, *1951, absolvent StF SVŠT v Bratislave (1976). Po ukončení štúdia sa zamestnal v podniku Šmeral Trnava, kde postupne dosiahol pozíciu vedúci konštrukčného rozvoja - hlavný konštruktér a riaditeľ divízie zákazkovej výroby. Od roku 1993 bol inšpektorom ÚJD SR, s krátkou dvojročnou prestávkou v rokoch 1993 a 1994 vo firmách Vogel & Noot a SE, a. s. Od roku 2000 až do konca svojho života pôsobil na úrade vo funkcii riaditeľa odboru systémov, komponentov a stavebných

konštrukcií. Významnou mierou sa podieľal na príprave aktuálneho znenia Atómového zákona a súvisiacich vyhlášok. Zomrel 26.10.2017, pochovaný je v Trnave.

Balajka Juraj, *1936 v Zlíne, ČR. Absolvoval ChTF SVŠT Bratislava (1957 - 1962). Nastúpil vo Výskumnom ústave pre ropu a uhľovodíkové plyny v r. 1962. V r. 1965 prešiel do EGÚ Bratislava. V r. 1972 obhájil na SVŠT dizertačnú prácu Vysokoteplotná korózia v energetických prevádzkach a získal hodnosť CSc. V r. 1992 získal hodnosť DrSc. na STU Bratislava obhajobou dizertačnej práce Integrované energetické systémy. Od r. 1993 je riaditeľom firmy Profing s.r.o. Zaoberá sa konzultačnou a poradenskou činnosťou v oblasti ekológie a energetika a zúčastňuje sa na celom rade medzinárodných projektov. Zúčastnil na spracovaní Národných správ SR o klimatických zmenách.

Baláž Milan, *1955, absolvent STU Materiálovo-technologickej fakulty, odb. Ekonomika a riadenie strojárskych podnikov v Trnave. V energetike pracuje od r. 1976, najskôr v IVES Bratislava, potom v JE Bohunice a od r. 1984 v JE Mochovce, kde zastával funkciu vedúceho odb. riadenia, plánovania a koordinácie investičnej výstavby.

Baláž Pavel, *1940 v Drženiciach. Absolvent FTJF ČVUT Praha (1964). Pracoval v JE Bohunice (kontrola palivových článkov A-1), od r. 1975 vo VÚEZ Tlmače (teraz Levice). V r. 1991-1998 bol riaditeľom VÚEZ. Od r. 1991 je v dôchodku. Podieľal sa na spracovaní programu na integrálne skúšky tesnosti a pevnosti kontajmentu a na ich realizácii v JE Bohunice a JE Dukovany. Bol zakladajúcim členom Slovenskej nukleárnej spoločnosti a je držiteľom Čestného diplomu SNUS. Od r. 1992 do r. 1998 bol predsedom SNUS. V súčasnosti je Čestným predsedom SNUS. Je držiteľom Čestného diplomu ČNS z r. 2000. V súčasnosti žije v Drženiciach.

Bañacký Pavol, *1947 v Trebišove, absolvent ChTF SVŠV v Bratislave, odb. fyzikálna chémia (1965-1970). V r. 1971-1990 bol vedúcim odd. chémie a fyziky biomolekúl vo Vedecko-výskumnom ústave Farmaceutickej fakulty UK; vedúcim odd. chemickej fyziky na Chemickom ústave PdF UK. V r. 1990-1991 bol poradcom ministra MŠMT SR a od r. 1992 je vedúcim odd. chemickej fyziky a vedeckým tajomníkom ChÚ PdF UK. Medzi výsledky aplikované v praxi patria: metóda likvidácie chemicky vysokoagresívnych tekutých RAO; technológia spracovania agresívnych tekutých RAO do formy vhodnej na dlhodobé uloženie; realizácia pri likvidácii RAO pri vyradovaní JE A1.

Bartók Ján, *1945, absolvent PdF UK Bratislava, Katedry jadrovej fyziky (1968). Po nástupe do JE Bohunice sa v skupine vedeckého vedenia spúšťania zúčastnil spúšťania JE A-1, blokov JE Bohunice a JE Dukovany. Pracoval v SÚBP Bratislava pri budovaní sekcie dozoru jadrovej energetiky. Od r. 1980 pracuje vo VÚJE Trnava na príprave spúšťania a podpory prevádzky JE, ako príprava dokumentácie JE, príprava spúšťania JE Mochovce, likvidácia ra odpadov z JE A-1, vývoj multifunkčného trenážera V-1, kvalifikácia, inovácia, rekonštrukcia a zvyšovanie bezpečnosti blokov JE. Od r. 1996 pracoval na projekte rekonštrukcie JE V-1 a v súčasnosti na projekte modernizácie JE V-2.

Bařinka Antonín, *1936, absolvent VUT Brno, fakulty elektrotechnickej (1971) a postgraduálneho štúdia na SVŠT Bratislava (1977) v oblasti výstavba a prevádzka jadrových elektrární. Od r. 1971 pracoval v PAL Magneton vo Valašských Kloboukoch. Ešte v r. 1971 prešiel do EBO ako vedúci inžinier automatík. Spolupracoval s Energoprojektom a VZÚP Příbram na dopracovaní algoritmov a príprave vykonávacích projektov automatov dochladzovania v rámci prípravy a realizácie projektu „Konečná koncepcia dochladzovania elektrárne A1“. Bol autorom viacerých technických riešení, okrem iného spolupracoval aj na zaistení zdroja pre skratové skúšky elektrárne V1. Od r. 1978 pracoval v Škoda Praha ako koordinátor montáže a spúšťania V1 a pri výstavbe a spúšťaní V2 ako vedúci odboru spúšťania GDT Škoda Praha. Neskôr viedol spúšťanie a dokončovanie medziskladu vyhoreného paliva v EBO a prípravu spúšťania 1. a 2. bloku EMO. Od r. 1991 je na dôchodku. Býva vo Valašských Kloboukách.

Baumeister Pavol, *1962, absolvent Katedry jadrovej energetiky EF SVŠT v Bratislave (1986). Do JE Mochovce prišiel v r. 1986, pracoval na útvare Technologické režimy ako technolog prevádzkových režimov. Neskôr pracoval na útvare Bezpečnostné opatrenia EMO1,2. Bol vedúcim technického odboru EMO1,2. Pracoval na projekte dostavby MO34 v útvare Inžinierigu a neskôr ako manažér na útvare BDCU / Basic design Configuration Unit/. V súčasnosti pracuje ako špecialista licencovania na projekte MO34.

Begán Ctibor, *1957, absolvent SjF SVŠT v Bratislave (1981). Od r. 1986 pracoval vo VÚEZ Levice ako projektový manažér. Bol spoluautorom štúdie novej koncepcie ventilačných systémov pre JE Bohunice V1, 1995. Bol vedúci tímov dôležitých projektov malej a veľkej rekonštrukcie JE-V1 (TVD, SLH, VZT). Bol priekopníkom zavedenia riadeného starnutia prvkov hermozóny pri rekvalifikácii obličovky v SE EBO a SE EMO 1,2. Ako vedúci tímov zabezpečoval zodolnenie VZT systémov blokových dozorní JE EMO 1,2 a Arménskej JE Metsamor. V rokoch 2004-2010 zabezpečoval ako expert v medzinárodnom tíme prípravu projektov vyradovania PMÚ JE V1, Bohunice. V roku 2013-2014 bol vedúci spracovania úvodného projektu Systému pre spracovanie kvapalných rádioaktívnych odpadov (KRAO) v JE Mochovce a Bohunice. V spolupráci s americkým dodávateľom AVANTECH ako vedúci tímu realizoval spracovateľskú linku KRAO na lokalite JE EMO 1,2.

Belko Dušan, *1949, absolvent VŠD v Žiline, ktorú ukončil v roku 1973. Od r. 1975 až do roku 2011 bol zamestnancom Slovenských elektrární, začínal na závode SE- Bohunice, od r. 1996 v novovzniknutom závode SE-VYZ Bohunice. Venoval sa problematike palivového cyklu JE V-1 a V-2 (skladovanie a preprava čerstvého paliva, manipulácie s palivom, preprava vyhoreného paliva, prevádzka medziskladu vyhoreného paliva, kontrola tesnosti pokrytia palivových článkov). V rokoch 1996 až 1999 bol námestníkom riaditeľa pre prevádzku a údržbu závodu SE-VYZ. V ďalšom

období, ako vedúci odboru špeciálnych prevádzok sa venoval problematike zadného palivového cyklu, spracovania kovových rádioaktívnych odpadov, skladovaniu a preprave rádioaktívnych materiálov. V rokoch 2004 až 2008 vykonával funkciu námestníka riaditeľa pre údržbu v SE-EBO (JE V-2) a potom funkciu špecialistu až do odchodu do dôchodku v roku 2010. Už ako senior pracoval v rokoch 2012-2015, ako expert pre záchvat údržbárskeho personálu na Ukrajine pre spoločnosť SIEMENS - AREVA. Počas svojej profesionálnej dráhy vykonával rôzne odborné činnosti. Medzi najvýznamnejšie patria rekonštrukcia skladovacej kapacity medziskladu vyhoreného paliva v SE-EBO, preprava vyhoreného paliva medzi JE Bohunice a JE Dukovany, preprava vyhoreného jadrového paliva v JE Greifswald v Nemecku, úprava tesniacej plochy primárnych kolektorov PG EMO 3,4. Aktuálne je členom predstavenstva Slovenskej spoločnosti pre údržbu. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2019. V súčasnosti žije v Trnave - Modranke.

Bencová Alica, *1949 v Prievidzi. Absolventka Fakulty jadrovej a fyzikálno-inžinierskej v roku 1973 a Fakulty elektrotechnickej roku 1981, obe na Českom vysokom učení technickom v Prahe. V rokoch 1973-1975 pracovala vo Fakultnej nemocnici Hradec Králové vo funkcii rádiofyzik (venovala sa meraniu intenzity a dávok ionizujúceho žiarenia pre terapeutické zariadenia - Rtg, Co, Cs, betatron). V roku 1975 prešla pracovať do EBO Jaslovské Bohunice na odbor reaktorovej fyziky, kde sa zaoberala metódami gama-spektrometrického stanovenia obohatenia a vyhorenia jadrového paliva pre elektrárň A-1 a bloky VVER 440. V roku 1977 bola delimitovaná do spoločnosti VÚJE

Trnava, kde až do roku 1980 pracovala stále v odbore reaktorovej fyziky. V rokoch 1980 -1993 pracovala v divízii pre spúšťanie jadrových reaktorov na oddelení testov fyzikálneho spúšťania jadrových reaktorov. V rokoch 1993 - 2005 pracovala na ÚJD SR, ako inšpektor jadrovej bezpečnosti. V rokoch 2005 - 2009 pracovala v rámci Európskej komisie – EURATOM v Luxemburgu ako inšpektor, so zameraním na kontrolu a evidenciu jadrových materiálov v jadrových zariadeniach na prepracovanie jadrového paliva. Do dôchodku odišla v roku 2005. V rokoch 2011 - 2019 pracovala na dohodu pre ÚJD SR na odbore jadrových materiálov. Čestným diplomom SNUS bola ocenená v roku 2021. Na dôchodku žije v Trnave.

Beňo Peter, * 22.5.1946 v Bratislave, inžiniersky diplom získal na Strojníckej fakulte SVŠT Bratislava (1972). Od r. 1965 do r. 1966 pracoval v JE Bohunice ako pracovník investičného odd., od r. 1968 do r. 1976 ako výskumný pracovník odd. aktívnej experimentálnej slučky reaktora KS-150 elektrárne A-1. Od r. 1977 pracuje vo VÚJE Trnava v odd. štruktúrnych analýz (materiálové odd.) ako vedúci výskumný pracovník v špecializácii materiály primárneho okruhu a problematika degradácie materiálov tlakových nádob reaktorov typu VVER-440 vplyvom neutrónového žiarenia, kde zotrval až do odchodu do dôchodku v januári

2011. Od r. 1994 zastával funkciu predsedu dozornej rady VÚJE Trnava a.s. Na dôchodku žije v Trnave.

Beránek Jiří, (*1929 – †2017) vystudoval Vysokou školu chemicko-technologickou a v roce 1952 po promoci nastoupil jako mladý inženýr do projektové organizace Chemoprojekt, která projektovala výzkumná zařízení v dnešním ÚJV Řež a .s. V roce 1958 přešel do Československé komise pro atomovou energii (ČSKAE), do odboru jaderné energetiky.

V období 1961-67 pracoval v Mezinárodní agentuře pro atomovou energii (MAAE) ve Vídni v divizi jaderné energetiky a radioaktivních odpadů. Během svého pobytu v MAAE pochopil, že zajištění jaderné bezpečnosti bude nutnou podmínkou dalšího rozvoje jaderné energetiky u nás i ve světě. Po návratu z Vídně zpět na ČSKAE se mu podařilo založit samostatné oddělení jaderné bezpečnosti a záruk. To byl první zárodek budoucího státního dozoru nad jadernou bezpečností u nás. Tento malý útvar si pod jeho vedením počínal od počátku velmi aktivně jak technicky, tak v oblasti legislativy. Postupně byly na konci 70. let, v souladu s platným kompetenčním zákonem, vydány první právní předpisy – výnosy ČSKAE obsahující požadavky na jadernou bezpečnost projektu, umístění, zajištění jakosti a provozu jaderných zařízení, rozšířily se kompetence ČSKAE, např. v kontrolní činnosti a schvalovací proces pro jaderná zařízení se dostal v roce 1976 do novelizovaného stavebního zákona. Historickým milníkem a jeho osobním úspěchem bylo vydání zákona č. 28 v roce 1984 o státním dozoru nad jadernou bezpečností jaderných zařízení, který byl prvním v zemích provozujících jaderné elektrárny s reaktory VVER. Na základě tohoto zákona byl Ing. Beránek jmenován Hlavním inspektorem ČSKAE. Opatření po havárii v Černobylu v roce 1986 znamenala další posílení dozoru ČSKAE v úseku Hlavního inspektora, který Ing. Beránek řídil. Za všemi těmito úspěchy, které mnohdy znamenaly velké úsilí a dobrou argumentaci, stál Ing. Beránek jako vedoucí pracovník dozoru, výborný stratég a vyjednaváč, vynikající řečník ovládající několik cizích jazyků, který byl vždy v dobré náladě a se šarmantním vystupováním. Díky jeho osobním vlastnostem se mu podařilo vytvořit kvalitní, motivovaný a soudržný kolektiv mladých pracovníků, kteří mu plně důvěřovali. Svoji aktivní úspěšnou profesionální dráhu v ČSKAE ukončil v roce 1993 v souvislosti se vznikem Státního úřadu pro jadernou bezpečnost. Od roku 1993 byl prezidentem Českého jaderného fóra vehementně prosazujícím další rozvoj jaderné energetiky v ČR.

Beroun Jindřich, *1934, začínal v r. 1949 jako strojní zámečnick ŠKODA Plzeň, později studoval na VPŠS Plzeň, VŠSE Plzeň a MEI Moskva (1962), kde absolvoval stáž se zaměřením na výzkum proudění vlhké páry v turbínách JE. Za svého více jak 55-letého působení v provozu a v komplexní technologické přípravě výstavby tepelných a jaderných elektráren, pracoval 36 let v jádře, a to jak na řízení technologických režimů, tak v koordinaci výstavby i spouštění JE Dukovany, Temelín a Mochovce, naposledy na Projektu výzkumného jaderného bloku MBIR60 v ruském Dimitrovgradu.

Béřeš Július, *1937, absolvent Fakulty technickej a jadrovej fyziky ČVUT Praha (1962). Po štúdiu pracoval vo Výskumnom ústave energetickom Praha, pracovisko Bohunice, kde sa zaoberal problematikou uvádzania do prevádzky JE A-1 a od r. 1966 otázkami optimalizácie palivového cyklu JE. Od r. 1981 pracoval vo Výskumnom ústave jadrových elektrární Trnava v skupine prípravy a realizácie fyzikálnych testov energetického spúšťania JE V-2 Bohunice a Dukovany. Od r. 1993 pracuje v Úrade jadrového dozoru SR ako inšpektor jadrovej

bezpečnosti skladov vyhoretého paliva. Do dôchodku v roku 2002, zomrel v roku 2014, pochovaný je v Piešťanoch.

Bezák Stanislav, *1951 v Chynoranoch, absolvent Katedry jadrových reaktorov na FJFI ČVUT Praha. Od r. 1974 pracoval v JE Bohunice vo funkcii operátor reaktora, od r. 1974 do r. 1982 bol vedúcim evidencie jadrových materiálov a venoval sa prevádzkovej fyzike. Od r. 1982 do r. 1993 pracoval vo funkcii vedúceho odd. prevádzkovej fyziky. Od r. 1993 pracuje v Úrade jadrového dozoru SR ako riaditeľ odb. jadrových materiálov. Je zodpovedný za dozornú činnosť v oblastiach záruk na jadrové materiály, fyzickej ochrany jadrových zariadení a materiálov, prepráv jadrových materiálov, prednej a zadnej časti palivového cyklu a dovozu a vývozu špeciálnych materiálov a zariadení.

Bialik Milan, *1943 v Pohorelej, okres Brezno, absolvent SVŠT v Bratislave. V r. 1957 nastúpil do Hydrostavu a pracoval na rôznych pracoviskách ako Nosická priehrada, Madunická elektrárň, a to vo funkciách stavbyvedúceho a zmenového inžiniera. Od r. 1959 až do r. 1981 pracoval na závode Hydrostavu Bohunice, naposledy vo funkcii riaditeľa závodu. Od r. 1981 až do odchodu do dôchodku v r. 1990 pracoval na generálnom riaditeľstve Inžinierskeho staviteľstva v Bratislave vo funkcii generálneho riaditeľa.

Blažek Jozef, *1940, absolvent Katedry jadrovej chémie FTJF ČVUT v Prahe (1962). Od r. 1962 pracoval v EGÚ Bohunice v oblasti vývoja metód pre detekciu a stanovenie rádionuklidov v technologických a odpadových vodách v JE a v oblasti chovania rádionuklidov v sodíkových systémoch. Po delimitácii v r. 1981 do VÚJE Trnava riešil a koordinoval úlohy pri vývoji zariadení pre chemickú a elektrochemickú dekontamináciu ocelí (PG, KO, teleso HUA a HCČ). Pracoval na štúdiách o vyradovaní JE V-1. Od r. 1993 v JE Bohunice viedol práce na vypracovaní projektu pre vyradovanie JE A-1 z prevádzky a jeho realizácii. Od vzniku závodu SE VYZ 1996 bol asistentom a poradcom riaditeľa v oblasti vyradovania JE z prevádzky, dekontaminácie a manažmentu rádioaktívnych odpadov. Od roku 2004 pracoval vo VUJE na štúdiu uskutočniteľnosti Regionálneho výcvikového strediska v strednej a východnej Európe. Od roku 2007 do odchodu na dôchodok v roku 2010 pracoval v Decome na štúdiách pre rôzne oblasti vyradovania jadrových elektrární z prevádzky. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2008. Žije v Trnave.

Bodorík Karol, *1943 v Šintave, okres Galanta. Štúdium na SĽF SVŠT v Bratislave ukončil v r. 1965. V r. 1968 nastúpil na úsek investícií SEP ako investorský dozor. V r. 1970-1972 bol tajomníkom Dočasnej vládnej komisie pre uvedenie JE A-1 do prevádzky. Od r. 1972 prešiel na výstavbu JE V-1 Bohunice. Od r. 1976 pracoval vo funkcii vedúceho odb. sieťových grafov a režimov IVES. Od r. 1983 pôsobil na dokončení JE V-2 Bohunice a od r. 1985 na výstavbe JE Mochovce. V r. 1991 prešiel na SEP do Bratislavy a do r. 1994 bol vo funkcii námestníka generálneho riaditeľa pre investície a jadrovú energetiku. Od zriadenia SE,

a. s. až do roku 2003 bol vo funkcii výkonného riaditeľa pre investície. V období 2003 až 2008 bol členom predstavenstva a riaditeľom úseku obchodu v ŠKODA SLOVAKIA, a.s. Trnava. Od roku 2008 pôsobil vo VUJE, a.s., ako špecialista na divízii pre dostavbu JE Mochovce. Od roku 2003 bol generálnym sekretárom Slovenského jadrového fóra. Na dôchodku žil v Trnave. . Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2013. Zomrel v r. 2019.

Boleman Miroslav, *1955 v Handlovej, absolvent VŠB Banskej Ostrava katedra techniky požiarnej ochrany a bezpečnosti priemyslu. Od r. 1979 pracoval v JE Bohunice. Postupne prešiel viacerými riadiacimi funkciami v SE EBO od vedúceho požiarneho technika cez vedúceho oddelenia požiarnej prevencie, vedúceho odboru požiarnej ochrany až po vedúceho odboru ochrany v r. 1992 – 2003. V r. 2002 úspešne obhájil dizertačnú prácu na VŠB Ostrava - TU Ostrava na tému Optimalizácia výberu a použitia hasiacich médií pre jadrové elektrárne. V r. 2003 – 2004 pracoval v SE EBO ako špecialista pre zvyšovanie bezpečnosti, v r. 2004 – 2007 ako vedúci oddelenia bezpečnostnotechnickej služby, v r. 2008 ako koordinátor bezpečnosti práce pre zahraničné elektrárne v medzinárodnej divízii ENEL Roma, v r. 2009 – 2012 ako vedúci bezpečnostnotechnickej služby a ochrany pred požiarimi na riaditeľstve SE a.s. v r. 2012 – 2015 špecialista správy projektu II – HPP,OPP, BOZP, FO jadrového inžinieringu SE a.s.

Bossányiová Mária, *1934 v Ľuborči (teraz Nemšová). Je absolventkou Obchodnej akadémie v Trenčíne, ktorú ukončila v r. 1953. Od 1956 do marca 1961 pracovala v Elektrovode Žilina na úseku zásobovania a od apríla 1961 v Elektrovode Bratislava, kde sa venovala plánovaniu a financovaniu veľkých energetických stavieb. V r. 1976 bola preradená do novozriadenej organizácie IVES – PR Bratislava a menovaná do funkcie vedúcej oddelenia financovania. Pri výstavbe PVE Čierny Váh bola v rokoch 1981 a 1982 poverená funkciou ekonóma závodu L. Hrádok, súčasne však dohliadala aj na správny chod financovania IVES-u. Po zrušení IVES – PR Bratislava bola v r.1984 preradená do k. p. Atómové elektrárne Mochovce na funkciu vedúcej odboru financovania a cien, kde zotrvala až do odchodu do dôchodku v roku 1991. Čestným diplomom SNUS bola ocenená v roku 2015 . Zomrela v roku 2021 a pochovaná je v Bratislave.

Bošanská Drahomíra, *1953 v Piešťanoch, absolventka Strojníckej fakulte SVŠT v Bratislave, Katedra prístrojovej, regulačnej a automatizačnej techniky. Po ukončení nastúpila do JE Bohunice. Od nástupu prešla funkciami - asistent, samostatný referent pre technicko-hospodárske normy, vedúci referent riadenia kontroly akosti, samostatný inžinier pre diagnostiku, VOTP kontroly technických a jadrových zariadení, vedúci technik kontroly akosti TK v EBO. Podieľala sa na opravách a kontrolách zariadení EBO. V súčasnosti žije v Leopoldove.

Bošanský Milan (*1937), absolvent Elektrotechnickej fakulty SVŠT v Bratislave (1960) a postgraduálneho štúdia na ČVUT Praha (1972). Od r. 1961 pracoval v Elektrotechnických závodoch Praha ako projektant. Od r. 1962 pracoval v elektrárni Nováky ako vedúci bloku a neskôr ako zmenový inžinier. Od r. 1967 začal pracovať v JE Bohunice najskôr ako zmenový inžinier poverený zvláštnymi úlohami pri spúšťaní. Od r. 1972 bol vedúcim výroby a údržby JE A1, od r. 1980 bol zmocnenec generálneho riaditeľa SEP a od r. 1989 vedúci strediska zahraničných špecialistov pre JE v Československu. V r. 1992 sa vrátil do A1 do funkcie vedúceho útvaru hospodárstva pevných rádioaktívnych odpadov, neskôr bol vedúcim odboru jadrového paliva. Od r. 1997 je na dôchodku a pracuje vo vlastnej firme so zameraním na jadrovú energetiku. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2009. Zomrel v roku 2022.

Brabec Zdeněk, *1933 v Boskoviciach, okr. Blansko (ČR), absolvent Právnickej fakulty UK v Prahe (1955). Od r. 1961 pracuje na úseku investičnej výstavby energetických zariadení so špecializáciou na právnu problematiku tejto výstavby so zameraním na uzatváranie zmlúv: v r. 1961-1972 v Prvej brnenskej strojárni v Brne, v r. 1972-1986 pri výstavbe JE V-1 a V-2 Bohunice a v r. 1986-1996 pri výstavbe JE Mochovce. V poslednom čase pracoval vo VÚJE Trnava. Zomrel v r. 1999.

Bročko Peter, *1955 v Topoľčanoch. Absolvoval SjF SVŠT (1980). V r. 1980 nastúpil do JE Bohunice ako operátor reaktora, v r. 1984-1988 vykonával funkciu vedúceho reaktorového bloku JE V-2 Bohunice. V roku 1988 prešiel na JE Mochovce, kde pracoval ako vedúci útvaru jadrovej bezpečnosti do roku 1997. V roku 1993 bol členom tímu pre posudzovanie prevádzkovej bezpečnosti (OSART) v JE Krško, Slovinsko. V r. 1997 nastúpil do Science Applications International Corporation (SAIC) ako projektový manažér so sídlom v Prahe. V rokoch 1999 – 2009 pracoval v spoločnosti Data Systems & Solutions. Pre program INSP DOE USA riadil rôzne projekty bezpečnostného hodnotenia JE a zvyšovania jadrovej bezpečnosti, deterministické a pravdepodobnostné hodnotenie bezpečnosti a vypracovanie bezpečnostných analýz v krajinách strednej a východnej Európy. V rokoch 2010 – 2012 pracoval ako programový manažér v Rolls-Royce International zodpovedný za budovanie obchodnej stratégie pro strednú a východnú Európu a Fínsko, vypracovanie návrhov programu optimalizácie údržby JE, podporu programu MAAE IGALL pre vypracovanie bezpečnostného návodu technologického zastarávania a člen riadiaceho výboru IGALL. Od r. 2018 pracuje v ÚJV Řež a. s., ako senior nuclear expert, s odborným zameraním na hodnotenie bezpečnosti JE, jadrový inžiniering, technickú podporu a konzultácie pre JE a dozorné orgány v rámci národných a medzinárodných projektov. Žije v Prahe.

Březina Martin, *1952 v Ostrave, Česká republika. Absolvent VŠB Ostrava (1977), specializácia jadrová metalurgia. Diplomovú prácu robil v novovzniknutom VÚJE, kde aj v roku 1977 nastúpil. Celú dobu od nástupu až do odchodu do dôchodku v roku 2020 pracoval v Oddelení štrukturálnych analýz. V rámci dizertácie riešil vplyv dekontaminácie na materiály primárneho okruhu. Pracovne bol predovšetkým zameraný na riešenie koróznej problematiky materiálov jadrových elektrární. Navrhol a realizoval celý rad zariadení na monitorovanie korózneho stavu materiálov JEZ.

Venoval sa aj starnutiu konštrukčných materiálov JEZ. Podieľal sa na zavedení progresívneho spôsobu skúšania mechanických vlastností materiálov pomocou Small Punch Test metódy. Významnú časť pracovného zamerania tvorila expertízna činnosť v oblasti materiálov JEZ. Výsledky svojej práce pravidelne prezentoval na domácich aj medzinárodných konferenciách a seminároch. Podieľal sa na tvorbe dokumentu IAEA venovanému starnutiu parogenerátorov. Dlhodobu (2007-2020) zastupoval SR v projektoch IAEA SPAR (Spent Fuel Performance Assessment and Research). Ako člen riadiaceho výboru zastupoval SR v projekte OECD/NEA SCAP (Stress Corrosion Cracking and Cable Ageing). Externe prednášal problematiku korózie na Katedre materiálov Materiálovotechnologickej fakulty STU v Trnave. Na dôchodku žije v Trnave a podľa potreby vypomáha ako špecialista a konzultant v koróznej problematike materiálov JEZ.

Brumovský Milan, *1935 v Bátovcích, okres Levice. Absolvent Matematicko-fyzikální fakulty University Karlovy v Praze, obor jaderná fyzika – 1958, RNDr. – 1971, CSc. – 1971 – Moskevský inženýrsko-fyzikální institut. V letech 1958-1992 – VVZ ŠKODA JS – výzkum materiálov A-1 a VVER-440/1000, zvláště na zařízeních ZZ 8000 a ZU 1000/1000. Vedoucí oddělení Pevnost a životnost JE. Řešitel programu atestačních zkoušek materiálov TNR VVER-440/1000. 1980-1990 řídil pracovní skupinu zemí RVHP v oblasti křehkého lomu materiálov. 1975-1990 řešitel projektů

v oblasti výzkumu pevnosti TNR VVER – OLKB Hidropress, IAE Kurčatova, CNIITMAŠ, CKTI, IMAŠ. 1993 – dosud – Divize Integrita a technický inženýring ÚJV Řež a.s., nyní v plzeňské pobočce – expert a manažer projektů v oblasti životnosti zařízení JE a radiační stability materiálov. Iniciátor evropského projektu VERLIFE – Metodika hodnocení životnosti zařízení VVER za provozu, pokračující projektem IAEA. Předseda Sekce IV – Hodnocení životnosti zařízení VVER v rámci NTD Asociace strojních inženýrů. Český řešitel rámcových projektů Euratomu, PHARE i TACIS v oblasti materiálov TNR. Účast v 9 koordinovaných projektech IAEA v oblasti materiálov TNR, hlavní koordinátor 5 projektů. Podílel se na obhajobě EMO v IAEA a ETE s Rakouskem v rámci dohody z Melku a v letech 1968-2000 – na expertních misích IAEA – Argentina, Mexiko, Brazílie, Bangladéš, Bulharsko, Ukrajina, Španělsko, Itálie, Indie a Čína. 2000 – expert v JRC Institute of Energy Petten (1 rok). Ocenění práce – 1985 - medaile A.A.Blagonravova od AN SSSR, 1990 – medaile A. Eichnera od francouzské Societé de Metallurgie et des Matériaux a francouzské Komise pro atomovou energii, 1998 – medaile A. Stodoly od SE, 1999, 2005, 2013 – Certification of Appreciation od ASME PVP, 2017 – ČEZAR 2017 od ČEZ, 2022 – Cena P.E. Hedgcocka od ASTM. Je autorem více jak 550 publikací na konferencích i v časopisech, spoluautor 16 zpráv IAEA, 5 monografií v oblasti materiálov TNR a aktivním členem ASTM, pracovních skupin ASME a IGRDM. V důchodu žije v Plzni.

Bujan Albert, *1956, v Trnave, absolvent Katedry teórie a techniky jadrových reaktorov FJFI ČVUT Praha. Od r. 1980 pracoval vo VÚJE Trnava, od r. 1995 v odd. pre riadenie krízových situácií a hodnotenie rizika a od r. 2012 v oddelení jadrovej bezpečnosti, do r. 1990 na problematike termomechanického chovania palivových článkov v podmienkach projektových havárií a vývojom výpočtových kódov. Od r. 1990 sa zaoberal najmä analýzami ťažkých havárií VVER, vývojom havarijných predpisov a programových prostriedkov pre prognózu a diagnózu stavu bariér a zdrojového člena pri haváriách JE a vypracovávaním bezpečnostnej a licenčnej dokumentácie. V práci vo VUJE Trnava pokračuje aj po dovŕšení dôchodkového veku a v súčasnosti žije v obci Červeník.

Buján Miroslav, *1955 v Handlovej. Absolvent Elektrotechnickej fakulty Slovenskej vysokej školy technickej v Bratislave so zameraním na jadrovú energetiku (1979). V energetike pracoval od r. 1980 postupne v elektrárni Nováky ako technik na útvare riadenia nepretržitej prevádzky štyroch blokov, neskôr ako vedúci technik na elektro prevádzke. Od roku 1987 pracoval v JE Mochovce postupne ako vedúci elektroúdržby, od roku 1995 ako špecialista pre riadenie generálnych opráv a od roku 1996 vo funkcii vedúceho odboru prípravy údržby. Po vzniku centralizovanej údržby (CU) SE v roku 2005 pracoval ako riaditeľ odboru prípravy údržby CU a od roku 2007 ako vedúci sekcie CU. V rokoch 2008 až 2015 pracoval vo funkcii vedúceho koordinácie odstávok a neskôr vo funkcii manažéra podpory prevádzky JE EBO a EMO so zameraním na podporu pri optimalizácii údržbárskych činností a trvania odstávok jadrových blokov, procesov Work management a spoľahlivosti zariadení. Do dôchodku odišiel v roku 2015 a v súčasnosti žije v obci Horná Seč.

Bunta Jozef, *1947 v Trnave, absolvent SVŠT - Elektrotechnická fakulta Bratislava. Od r. 1974 pracoval v JE Bohunice ako samostatný výskumný pracovník a od r. 1977 vo Výskumnom ústave jadrových elektrární Trnava ako samostatný odborný výskumný pracovník - vedúci odd. Zomrel v r. 1989.

Burcl Rudolf, *1948 v Partizánskom, absolvent FJFI ČVUT Praha, Katedra jadrovej chémie (1971), diplom kandidáta vied v Inštitúte teoretickej a experimentálnej fyziky v Moskve a na Moskovskej štátnej univerzite (1983). Od r. 1971 pracoval v JE Bohunice v oblasti chémie, radiačnej chémie a korózie. Od r. 1977 pracoval vo VÚJE Trnava v oblasti chemických režimov na JE s VVER a nakladania s rádioaktívnym odpadom (RAO). V r. 1990-1994 bol vedúcim Strediska ekológie, chémie a radiačnej kontroly JE vo VÚJE. Od r. 1997 pracoval v MAAE v Divízii palivového cyklu a technológie RAO ako vedúci útvaru pre nakladanie s RAO. Od r. 2004 do 2010 pracoval v Spojenom výskumnom centre Európskej komisie (EK), JRC, Inštitút pre energiu v Pettene v Holandsku v oddelení pre bezpečnosť prevádzky JZ, predovšetkým na príprave a realizácii projektov technickej pomoci EK v oblasti nakladania s RAO a vyradovania jadrových zariadení. Od r. 2010 je na dôchodku; občas pracuje ako

konzultant pre MAAE a na projektoch EK v oblasti managementu RAO. Žije striedavo v Trnave a v Nitre.

Burclová Jana, *1947 v Prahe, absolventka FJFI ČVUT Praha, Katedra jadrovej chémie (1971). Od r. 1971 pracovala v JE Bohunice a od r. 1977 vo VÚJE Trnava v oblasti korózie, chemických režimov, kontroly pokrytia paliva a vzniku a transportu Ra látok pre hodnotenie prevádzky i havárií a ich následkov v JE i v okolí. Od r. 1994 pracovala na Úrade jadrového dozoru SR v odb. Ra odpadov a vyradovania JZ. Podieľala sa na posudzovaní bezpečnostnej dokumentácie pre spracovateľské technológie, pre vyradovanie JE A-1 i VVER. Od r. 2005 pracovala v AllDeco (neskôr Amec) na príprave bezpečnostnej dokumentácie pre technológie nakladania s RaO. Svoju odbornú kariéru ukončila r. 2016 v Adroctech spoluprácou na vývoji zariadenia pre odstraňovanie korózných produktov z primárneho chladiva počas odstávky.

Burda Milan, *1961 v Šuranoch. Je absolventom Strojníckej fakulty STU v Bratislave (1985). Do zamestnania nastúpil v SE-EMO, kde vykonával funkciu technika údržby (1985-1988). Následne zastával funkcie Majster pohonov a HRK reaktora (1988-1989), Hlavný majster tlakových systémov (1989-1996), Vedúci Odboru opráv tlakových systémov, armatúr a reaktora (1996-2007). V rokoch 2007 – 2018 vykonával funkciu Riaditeľa úseku dostavby MO34 v spoločnosti Škoda Slovakia, a.s. a v rokoch 2007 – 2010 bol Podpredsedom predstavenstva spoločnosti ZSE Distribúcia, a.s. Od roku 2018 je v SE, a.s. zodpovedný za riadenie a koordináciu Malej a veľkej revízie 3. a 4. bloku JE Mochovce.

Bysterský Milan, *1951 v Ružomberku, absolvent EF SVŠT Bratislava, výpočtová technika (1976). V r. 1976-82 zamestnaný vo Výskumnom ústave výpočtovej techniky Žilina, v r. 1982-83 v SES Tlmače, v r. 1983-85 na SPŠS Levice, od r. 1985 v JE Mochovce na úseku útvaru údržby, spúšťanie, od r. 1995 vo funkcii vedúci odb. technickej kontroly.

C

Cabánková Helena, *1956 v Bratislave, absolventka Katedry jadrovej fyziky PF UK v Bratislave (1980), doktor prírodovedy (1981, MFF UK v Bratislave), PhD. (2001 MFFI UK v Bratislave). Od r. 1980 pracuje na odbore hygieny žiarenia Ústavu preventívnej a klinickej medicíny v Bratislave, od roku 1991 je vedúcou laboratória nízkoenergetickej gamaspektrometrie, od roku 2002 je vedúcou oddelenia radiačnej hygieny na Fakulte Verejného zdravotníctva SZU. Špecializuje sa na dozimetriu žiarenia v životnom prostredí a radiačnú záťaž obyvateľstva. Od r. 1995 sa venuje problematike havarijného manažmentu s rádioekologickými následkami. Od r. 1999 je predsedkyňou Operatívno-riadiacej skupiny

Komisie pre radiačné havárie SR a vedúcou Slovenského ústredia radiačnej monitorovacej siete. Od roku 2006 je vo funkcii odborného zástupcu pre radiačnú ochranu SZU v Bratislave. Je držiteľom certifikátov o odbornej spôsobilosti na vykonávanie činností vedúcich k ožiareniu a na činnosti dôležité z hľadiska radiačnej ochrany (osobná dozimetria pracovníkov podzemí, overovanie učených meradiel, stanovenie obsahu rádionuklidov v stavebných materiáloch, vode a vzorkách ŽP, používanie otvorených a uzavretých RA žiaričov a nakladanie s RAO). Je členom Vedeckej rady SZU v Bratislave, podieľa sa pedagogickej činnosti a vedeniu diplomových a bakalárskych prác. Je spoluriešiteľom a riešiteľom výskumných projektov APVV, ORAMED, RODOS a 7RP EU. V súčasnosti sa zameriava na riešenie problematiky expozície pracovníkov a obyvateľstva z prírodných zdrojov ionizujúceho žiarenia a skrining koncentrácie radónu v pobytových a pracovných priestoroch a hodnotenie radiačnej záťaže obyvateľstva z expozície radónu.

Cagánová Ľudmila, *1963 v Nitre, absolventka SVŠT Strojnícka fakulta v Bratislave, odbor Organizácia a riadenie strojárskych výroby (r.1987). Od r. 1987 pracuje na výstavbe Atómovej elektrárne Mochovce v dodávateľskej fy PPA Energo s.r.o. Bratislava (predtým Elektromont Bratislava, resp. ZPA). V pozícii vedúcej projektového dozoru participovala na odovzdaní zrealizovanej časti 1. a 2. bloku JE Mochovce, konkrétne v rámci finálnej realizácie časti SKR a Elektro EMO12. Následne v rámci aktivít PPA pracovala na modifikácii úprav a opráv SKR a Elektro zariadení, prebiehajúcich počas generálnych odstávok 1. a 2. bloku EMO. Od roku 2020 pracuje ako projektová manažérka projektu PPA v časti realizácie SKR a Elektro v rámci komplexného Projektu dostavby 3. a 4. bloku Elektrárne Mochovce.

Carach Jozef, *1920, absolvent ChTF SVŠT Bratislava (1949). Pracoval na Povereníctve financií Bratislava (1948-1949), Ústave preventívneho lekárstva Bratislava (1949-1952), Ústave hygieny práce a chorôb z povolania (1953-1954), Krajskej hygienickej stanici Bratislava od r. 1955, neskôr Národnom ústave hygieny a epidemiológie Bratislava (do r. 1990). Patril k zakladateľom a budovateľom radiačnej hygieny na Slovensku. Podieľal sa na zdravotnom dozore v JE. Dlhé roky bol predsedom poradného zboru hlavného hygienika pre otázky ochrany pred žiarením, tajomníkom Spoločnosti nukleárnej medicíny a radiačnej hygieny. Zomrel v r. 1996.

Cepko Radim, *1939 v Borskom Mikuláši. Po absolvovaní priemyselnej školy strojníckej v r. 1957 pracoval v Slovenských bankských projektoch v Bratislave. V r. 1964 prešiel do elektrárne Vojany. V r. 1968-1970 bol vedúcim strojuvne EVO-1. Od r. 1970 pracoval v JE Bohunice ako majster údržby, zastupoval vedúceho strojuvne JE A-1. Od r. 1976 pracoval ako hlavný majster opráv čerpadiel a kompresorov EBO. Od r. 1999 je v dôchodku.

Cirák Július, *1924 v Uhorskom, okr.Poltár. Absolvoval SVŠT v Bratislave v r. 1949. V r. 1957-58 pracoval v SÚJV v Dubne. V r. 1958 nastúpil na EF SVŠT Bratislava, kde sa stal vedúcim laboratória urýchľovačov. V r. 1962 vznikla katedra jadrovej fyziky a techniky, ktorej bol vedúcim do r. 1980. V r. 1968 získal profesúru v jadrovej technike na EF SVŠT. V rokoch 1959 - 1961 vykonával funkciu prodekana EF SVŠT a v rokoch 1969 - 1976 prorektora SVŠT. Z jeho iniciatívy bola rozpracovaná Mössbauerovu spektroskópia, protónografia a elektrón-pozitronová anihilácia. V období 1978-1982 pôsobil v MAAE. Zomrel v r. 2000 a pochovaný je v Bratislave. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 1999.

Csekey Ľudovít, *1942 v Hornej Seči. Absolvent SĽF VŠT v Košiciach. Na SVŠT absolvoval postgraduálne štúdium Jadrová energetika. Pracoval v SES Tlmače. Od r. 1975 je zamestnancom VÚEZ Tlmače (teraz Levice). Je vedúcim realizačného tímu na pretesňovanie hermetickej zóny JE Bohunice, Dukovany, Mochovce a Temelín. Zomrel v roku 2002 a pochovaný je v Leviciach.

Csupka Štefan, *1927, absolvent Chemickej fakulty SVŠT v Bratislave (1959), pracoval v ZVIL Rybárpole (1948-51), SONP Kladno (1951-53), Kovohuty Istebné (1953-1954). Od r. 1959 pracoval na Krajskej hygienickej stanici Bratislava, neskôr ako vedúci rádiochemického odd. odb. radiačnej hygieny Národného ústavu hygieny a epidemiológie (do r. 1991). Zaoberal sa najmä sledovaním rádionuklidov v zložkách životného prostredia v dôsledku nukleárných pokusov a havárie v Černobyle.

Cvan Milan, *1953, absolvent ČVUT, Fakulty Jadrovej a fyzikálne inžinierskej v Prahe, odbor Teória a technika jadrových reaktorov (1977), CSc. v odbore Stavba jadrových zariadení na Strojníckej fakulte SVŠT v Bratislave. Od roku 1977 pracoval vo VUJE Trnava na rôznych pozíciách, najmä v oblasti výpočtových simulácií procesov a havárií a bezpečnostného hodnotenia prevádzky jadrových elektrární. Od roku 2001 bol vedúcim oddelenia termohydraulických analýz a v období 2011 až 2018 zástupcom riaditeľa divízie jadrovej bezpečnosti VUJE. Podieľal sa na všetkých významných projektoch v oblasti jadrovej bezpečnosti, prípravy licenčnej dokumentácie JE, metodík a koncepcií v danej oblasti pre všetky bloky na Slovensku, vrátane bezpečnostného konceptu a dostavby MO34. Žije v Trnave.

Č

Čambál Eduard, *1950 v Kolárove. SVŠT EF zameranie Technická kybernetika absolvoval v rokoch 1969 až 1974. Po ukončení štúdia pracoval v Atómovej elektrárni V1 Jaslovské Bohunice, kde počas výstavby organizoval a zabezpečoval predmontážnu kontrolu prístrojov a zariadení merania a regulácie a následne aj opravy a kontroly prístrojov MaR na štyroch blokoch el. V1 a V2. Od r. 1995 bol vedúcim útvaru zabezpečovania

kvality v JE EBO. Koncom roka 1996 prešiel na riaditeľstvo Slovenských elektrární s poslaním budovať systém manažérstva kvality v rámci celej akciovej spoločnosti SE, a.s. Bol vedúcim projektu PHARE za SE, a. s., ktorý bol zameraný na systém manažérstva kvality predovšetkým pre jadrovú energetiku akciovej spoločnosti. V SE, a.s. pracoval ako riaditeľ Odboru zabezpečovania kvality do r.2006 s prestávkou, keď v rokoch 2000 až 2004 bol Výkonným riaditeľom kancelárie predstavenstva SE, a.s. Od r. 2006 prešiel do sekcie energetiky Ministerstva hospodárstva a v roku 2008 sa vrátil do JAVYS, a. s. Jaslovské Bohunice, kde ako vedúci odboru elektro a merania pracoval do skočenia pracovnej kariéry v r. 2011. Žije v Hrnčiarovciach nad Parnou.

Čapičík Emil, *1963 v Trnave, absolvent STU v Bratislave v odbore Tepelné energetické stroje a jadrové zariadenia (1993). Do roku 1997- pracoval ako „Vedúci strojnej prevádzky“ a „Smenový inžinier“ v ZSE Tepláreň Trnava. Od roku 1997 do roku 2023 pracuje na VUJE, a. s. ako: Technik technickej kontroly na projekte rekonštrukcie V1 do roku 2000, vedúci projektu na projekte „Prevádzkových kontrol vybraných a vyhradených technických zariadení JAVYS, a.s.“, vedúci projektu na projekte „Monitorovanie stavebných objektov MSVP JAVYS a.s.“, vedúci technickej kontroly na projekte „Mobilizačných prác a posúdenie stavu komponentov pre dostavbu MO34“, riešiteľ technickej dokumentácie pre „vybrané zariadenia“ BTII a BTIII na zariadenia v rámci projektu „Modernizácie JE V2“ Jaslovské Bohunice, riešiteľ technickej dokumentácie pre „vybrané zariadenia“ BTIII na projekte „Vyradovania A1“. V súčasnosti pracuje vo funkcii vedúceho technickej kontroly na projekte „Dostavby MO34“, ako vedúci projektu „Monitorovanie objektu 840 M (medzisklad vyhoreného jadrového paliva) pre JAVYS a.s.“, na príprave projektu „Monitorovania železobetónových konštrukcií“ objektu 841 M JAVYS, a.s. a príprave projektu „Programu stárnutia betónov“ pre objekt 841 M.

Čapkovič Ľubomír, *1957 v Jaslovských Bohuniciach. Absolvent SPŠ strojnícka Trnava (1976) a Sjf SVŠT Bratislava (1981), katedra Tepelné jadrové energetické stroje a zariadenia. V roku 1981 nastúpil do JE Bohunice na úsek údržby. Postupne prešiel funkciami - Asistent a vedúci odborný technický pracovník, vedúci oddelenia prípravy údržby, vedúci prípravy údržby, vedúci riadenia prípravy prác. Od roku 2011 - 2018 Vedúci operatívnej inžinierskej podpory strojnej technológie a Komponentový inžinier Absolvoval kurzy a doplnkové vzdelanie pre prácu v jadrovej energetike v rezortnom školiacom a výcvikovom stredisku VUJE Trnava. Postgraduálne rekvalifikačné štúdium na Fakulte elektrotechniky a informatiky STU - Bezpečnostné aspekty prevádzky jadrových zariadení. 2018 - ukončenie pracovného pomeru a odchod do starobného dôchodku. V súčasnosti žije v Jaslovských Bohuniciach.

Čech Svatopluk, *1945 v Třebíči, absolvent EF v Brne (1967). V r. 1967-1969 pracoval v ZPA Praha. Do jadrovej energetiky prišiel v r. 1970, kde sa zúčastnil spúšťania JE V-1 a v r. 1981-1987 pracoval ako vedúci prevádzky SKR JE V-2. Od r. 1987 pripravoval spúšťanie JE Mochovce vo funkcii vedúci odd. SKR VÚJE Trnava. V r. 1992-2000 bol riaditeľom firmy

MaRCAD v oblasti projektovania meracích a riadiacich systémov, digitalizácie dokumentácie a informačného systému energetickej sústavy SR.

Čechvala Vladimír, * 2.3.1946 v Piešťanoch, absolvent SVŠT, Stavebná fakulta, špecializácia Vodohospodárske stavby (1969). V r. 1969-1973 pracoval na katedre Geotechniky SF SVŠT ako odborný asistent. V JE Bohunice pracoval od r. 1973 v rôznych funkciách investičnej výstavby. Od r. 1992 pracuje ako vedúci odb. prípravy a realizácie vnútorných a vonkajších stavieb. Podieľal sa na projektovej a legislatívnej príprave stavieb v rámci výstavby JE V-1, V-2 Bohunice.

Čepček Štefan, *1946 v Topoľčiankach. Študoval na Katedre fyzikálnej metalurgie, zvárania a zlievania Strojníckej fakulty SVŠT v Bratislave, ktorú ukončil v roku 1978. Postgraduálne štúdium jadrovej energetiky absolvoval na Elektrotechnickej fakulte STU v Bratislave v rokoch 1980 - 1982. Svoju profesionálnu pracovnú dráhu začal v roku 1965 ako Vedúci zmeny plynového hospodárstva JE A1 v Jaslovských Bohuniciach. Neskôr už v rámci SE-EBO Atómové elektrárne Bohunice zastával v rokoch 1978 - 1980 funkciu Vedúceho oddelenia revízných činností a v rokoch 1980 - 1994

Vedúceho odboru reaktorovej bezpečnosti a riadenia kvality. Z SE-EBO prešiel v roku 1995 pracovať na ÚJD SR, kde až do roku 2013 vykonával funkciu Inšpektor jadrovej bezpečnosti. Pracoval v rôznych komisiách na úrovni ministerstiev ČSFR ale aj na medzinárodnej úrovni, najmä prostredníctvom MAAE. K tým najvýznamnejším patrili: - Hodnotenie a analýza príčin netesností parogenerátorov JE A1; - Posudzovanie a hodnotenie bezpečnosti JE V1; - Účasť na misiách realizovaných MAAE na hodnotenie bezpečnosti JE V1 a V2 (OSART) a na misiách na hodnotenie bezpečnosti JE V1 (SIEMENS a rakúska komisia); Účasť na programoch MAAE pre oblasť integrity komponentov a potrubných systémov JE VVER. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2016. Žije v obci Banka pri Piešťanoch.

Česnek Karol, *1946 v Modranke pri Trnave. Absolvoval VŠD v Žiline, na fakulte strojníckej a elektrotechnickej v r. 1970. Postgraduálne študoval Elektrické siete najvyšších napätí. Do zamestnania nastúpil v ZSE Bratislava, Tr Križovany. Prešiel postupne technickými a manažérskymi funkciami a v roku 1989 skončil vo funkcii námestníka riaditeľa pre prevádzku a techniku v ZSE Bratislava. V roku 1990 prešiel na Generálne riaditeľstvo Slovenských energetických podnikov najprv na funkciu hlavného inžiniera pre rozvod elektrickej energie, a potom do r. 1994 bol námestníkom GR pre výrobu. Po transformácii SEP na akciovú

spoločnosť Slovenské elektrárne bol v r.1994 menovaný do funkcie predsedu Predstavenstva a Generálneho riaditeľa SE, a. s. V období od 1996 do 1998 vykonával funkciu ministra hospodárstva SR. V rokoch 1998 až 2001 bol riaditeľom divízie pre prenos elektriny vo VUJE Trnava, a v r. 2001 - 2003 bol vrchným riaditeľom pre prevádzku a techniku novovytvorenej akciovej spoločnosti Slovenská elektrická prenosová sústava. V rokoch 2003-2008 pracoval vo VUJE Trnava ako manažér projektu rekonštrukcie Tr Križovany. Na dôchodku žije v Trnave.

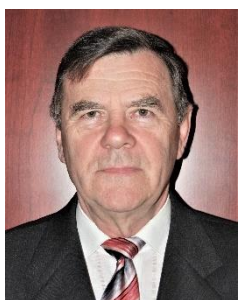

Čillík Ivan, *1952 v Ostrave. V r. 1975 ukončil štúdium na FJFI ČVUT v Prahe, v odb. teória a technika jadrových reaktorov a v r. 1982 ukončil štúdium na FE ČVUT Praha v odb. palivoenergetického komplexu. Nastúpil do JE V-1 Bohunice ako operátor reaktora. V r. 1978 prešiel do EGÚ Běchovice, kde pracoval ako zodpovedný vedúci štátnej úlohy o využití jadrového zdroja pre zásobovanie mesta teplom, a odtiaľ v roku 1981 do Energoprojektu Praha, kde v rokoch 1985 až 1990 bol hlavným inžinierom prípravy výstavby JE Temelín. Od r. 1991 pracoval vo VÚJE Trnava v oblasti pravdepodobnostného hodnotenia bezpečnosti JE a systémových spoľahlivostných analýz ako vedúci odd.. Ďalej bol vedúcim konzorcia DOSMO pre prípravu dostavby JE Mochochovce blok 3 a 4. Následne pokračoval ako zodpovedný manažér inžinieringu v rámci dostavby EMO34. Absolvoval niekoľko medzinárodných stáží a zastupoval SR v OECD NEA. V súčasnej dobe je na dôchodku, býva v Zavare a externe spolupracuje s VUJE na špeciálnych úlohách v oblasti jadrovej bezpečnosti.

Čurila Vladimír, *1947 v Trnave. Po skončení Stredného odborného učilišťa v Považskej Bystrici v odbore tokár kovov začal pracovať v Považských strojárňach ako sústružník a po ukončení ZVS pokračoval ako sústružník v Tesle Piešťany. V roku 1975 prichádza pracovať do Hydrostavu Bratislava na stavbu JE V-1 v Jaslovských Bohuniciach, kde pracoval až do ukončenia jej oboch blokov, a pri realizácii prác pri výstavbe JE V-2. Po ukončení výstavby JE V-2 prešiel na stavbu JE Mochovce. Riadil výkon prác na seizmickom z odolňovaní stavebných konštrukcií všetkých štyroch blokov EMO a bol účastníkom aj seizmického z odolňovania JE V-2. Po útlme prác na JE V-2, odchádza so spoločnosťou HDS pracovať do nejadrových oblastí. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2019.

D

Daniš Daniel, *1947 v Trnave, absolvent EF SVŠT Bratislava. Od r. 1973 pracoval v JE Bohunice a od r. 1977 vo VÚJE Trnava. Pracoval ako programátor v oblasti vyhodnocovania meraní experimentálneho palivového článku JE A-1 a počítačom vyhodnocovaní predprevádzkových kontrol JE V-1. V roku 1978 absolvoval ročnú stáž na odbore Vedy a techniky FMPE v Prahe. V rokoch 1988 a 1989 pracoval na FMPE Praha ako koordinátor výskumno-vývojových projektov v oblasti jadrovej energetiky ČSSR. Po návrate do VUJE bol vedúcim odd. koordinácie výskumu až do augusta 2009. V rokoch 1998 až 2000 bol Národný koordinátor európskeho výskumného programu EURATOM. V rokoch 1997 až 2016 bol výkonným riaditeľom Centra pre rozvoj energetiky a v rokoch 2016 až 2019 jeho generálnym riaditeľom. V rokoch 2006 – 2014 bol členom Rady Agentúry na podporu výskumu a vývoja pre Medzinárodnú vedecko-technickú spoluprácu. Od roku 2009 je člen Komisie pre certifikáciu výskumných organizácií SR Ministerstva ŠVVaŠ SR. Do dôchodku odišiel v auguste 2009 a žije v Trnave.

Danko Boris, *1964 v Nitre, absolvent Chemicko-technologickej fakulty SVŠT v Bratislave (1988). V rokoch 1988 až 1993 pracoval ako prevádzkový chemik v Duslo, a.s. Šaľa. V rokoch 1993 až 1997 vykonával funkciu technika spúšťania primárneho okruhu EMO12 u firmy ŠKODA PRAHA, a.s. V rokoch 1997-2009 pôsobil na odbore spúšťania EMO12 v spoločnosti VUJE Mochovce a ENSECO, a.s. a ako manažér rekonštrukcie AE EBO V-1 a V-2 a v rokoch 1997-2000. V rokoch 2007–2011 pracoval na príprave a montáži MO34 pre spoločnosť ENERGOMONT, s.r.o a od roku 2011 do roku 2017 ako vedúci montáže VZT MO34 v spoločnosti VÚJE, a.s. Trnava. V rokoch 2017 – 2018 vykonával funkciu konateľa ENERGOMONT, s.r.o a od roku 2018 pracuje ako Manažér riadenia stavby MO3,4 v spoločnosti SE, a.s.

Daňo Alexander, *1938, absolvent FTJF ČVUT Praha, Katedra jadrového inžinierstva (1963). Pracoval v Elektrárni Tisová, v EGÚ Bohunice, ako odborný pracovník pre energetiku na Ministerstve výstavby a techniky SR a poradca Úradu vlády SR pre energetiku. Zúčastnil sa na vybudovaní Integrovaného radiačného informačného systému a jeho prepojenia na NSR a Rakúsko. Do r. 1995 vykonával funkciu tajomníka Komisie vlády SR pre radiačnú haváriu. Podieľal sa na vytváraní vzťahov medzi orgánmi životného prostredia a jadrovej energetiky na Slovensku. Pracoval ako riaditeľ odb. MŽP SR pre posudzovanie vplyvov na životné prostredie. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2008.

Dařílek Petr, *1953. V roku 1977 úspešne absolvoval štúdium na Fakultě jaderné a fyzikálně inženýrské Českého Vysokého Učení Technické v Prahe. Titul CSc. dosiahol na Slovenskej technickej univerzite v odbore Jadrové inžinierstvo v r.1989. Od roku 1977 po súčasnosť pracuje vo VUJE, a. s. na pozíciách výskumného a vývojového pracovníka až vedúceho vedeckého pracovníka. Výpočtovo sa podieľal na spúšťaní prvého bloku VVER-440 na Slovensku, bezpečnostných správach a optimalizácii prvých palivových zavážok týchto reaktorov so zníženým únikom neutrónov (s vlastným optimalizačným kódom). Dlhodobu pripravuje knižnice účinných prierezov pre makrokódy. Neskôr sa zamerával na transmutačné technológie, vývoj pokročilých palivových cyklov a jadrových technológií. Vo VUJE bol a je úspešným zodpovedným riešiteľom celého radu Európskych výskumných projektov, vrátane projektov zameraných na vývoj rýchleho plynom chladeného reaktora a jeho demonštrátora). Úspešným podporným projektom organizovaným MAAE je „Neutronický benchmark spúšťacích testov reaktora CEFR“. Je dlhoročným aktívnym členom Vedeckej rady združenia Atomic Energy Research. Skupiny mladých pracovníkov pod jeho vedením získali štátne ocenenia.

Degma Anton, *1927 v Hlohovci, absolvent EF SVŠT Bratislava (1953). V r. 1953-1956 pracoval v Tesle Frenštát, v r. 1956-1970 v ÚJF v Reži. V r. 1970-1975 v JE Bohunice pracoval ako vedúci smeny, neskôr ako vedúci odb. jadrovej bezpečnosti. Problematike jadrovej bezpečnosti sa venoval následne na generálnom riaditeľstve SEP (1975-1990). Od r. 1991 pracoval v laboratóriách nízkych aktivít FEI STU. Bol spoluautorom havarijných správ pre JE A-1 i V-1. Bol zakladajúcim členom Rady ČSKAE. Zomrel v r. 2000.

Demeter Miroslav, * 1957 v Komárne, absolvent Prírodovedeckej, neskôr matematicko-fyzikálnej fakulte Univerzity Komenského v Bratislave, odbor jadrová fyzika (1981). Svoju pracovnú činnosť začal vo VÚJE Trnava ako výskumný pracovník (1982). V roku 1983 úspešne absolvoval rigorózne skúšky a prešiel do IVES Mochovce, kde sa podieľal na príprave výstavby a realizácii JE. Po vzniku závodu EMO (vtedy Atómové elektrárne) Mochovce sa delimitáciou stal pracovníkom tohoto závodu. Postupne sa vypracoval na vedúceho oddelenia laboratórií radiačnej kontroly okolia v Leviciach. Toto pracovisko bolo po černobyľskej havárii dočasne poverené i monitorovaním vzoriek potravinového reťazca pre Štátnu veterinárnu správu. Tu pracoval až do roku 1995. V tom roku prijal miesto riaditeľa slovenskej pobočky firmy Anselma Industrie, zaoberajúcej sa predajom prístrojov a systémov radiačnej ochrany. Dva roky na to prešiel do firmy Canberra-Packard s. r. o. kde mal možnosť lepšie využiť svoje odborné znalosti z radiačnej ochrany pri návrhu systémov i realizácii kusových dodávok pre pracoviská s ionizujúcim žiarením. Popri realizácii významných projektov na Slovensku zodpovedal za dodávky spektrometrických a dozimetrických systémov na JE Temelín i ďalšie pracoviská so zdrojmi IŽ v ČR. Je konateľom spoločnosti CANBERRA-PACKARD Slovensko a produktový manažér pre skupinu medzinárodných firiem združených pod týmto menom.

Dillinger Pavel, *1937 v Trenčíne, absolvent ChF Moskovskej štátnej univerzity (1961). V r. 1961-1978 odborný asistent na Katedre rádiochémie a radiačnej chémie, v r. 1978-1990 docent na Katedre chemickej fyziky a jadrovej techniky a od r. 1990 vedúci Odd. rádioekológie Katedry životného prostredia ChTF STU. Činnosť v oblastiach nukleárnej analytickej chémie, využitie pri fyzikálnochemickom štúdiu tuhej fázy makromolekulových systémov, štúdium radiačnej stability technologických materiálov, zneškodňovanie rádioaktívnych odpadov z JE a rádioindikátorové štúdium technologických procesov.

Dobák Dobroslav, *1958, absolvent Sjf SVŠT Bratislava (1977-1982). Do JE Bohunice nastúpil v r. 1982, v r. 1986-1991 pracoval ako operátor sekundárneho okruhu. Od r. 1991 do r. 1994 vykonával funkciu odborného asistenta riaditeľa JE Bohunice a od r. 1994 vedúceho odb. zahraničných vzťahov a styku s verejnosťou. Z poverenia SNUS bol členom Spoločného informačného výboru ENS a FORATOM za Slovensko. Od r. 1991 bol aktívny vo WANO, bol členom historicky prvého Peer Review WANO v JE Paks. Vv rokoch 2004 – 2006 bol predsedom sekcie komunikácie SNUS. Pracoval v oblasti komunikácie JE a krízovej komunikácie na národnej aj medzinárodnej úrovni. Bol zástupcom spoločnosti JAVYS v Občianskej informačnej komisii (OIK) Bohunice a v OIK Mochovce. Do dôchodku odišiel v roku 2021. V súčasnosti žije v Trnave.

Dobiš Ľubomír, *1955, po ukončení ČVUT Praha od r. 1979 začal pracovať v JE Bohunice ako technik dozimetrie. V r. 1987 sa stal vedúcim odd. vnútornej dozimetrie JE V-2. V súčasnosti pracuje vo funkcii vedúceho odboru radiačnej bezpečnosti EBO.

Dolník Roman, * 1970 v Nitre. Absolvoval STU Bratislava, Stavebná fakulta, špecializácia na čistenie odpadových vôd a úpravu vôd. Do Mochoviec nastúpil v roku 1995 ako technik na útvare Technickej podpory, kde sa venoval príprave projektov, technických zadaní a projektových zmien. Bol zapojený do projektu zvyšovania jadrovej bezpečnosti na EMO 1. a 2. bloku. Po absolvovaní RŠVS, 1. kategória a štátnych skúšok postupne pracoval na rôznych pozíciách. Od roku 2005 pracoval ako vedúci skupiny Technický inžiniering a riadenie životnosti, kde sa venoval úlohám zameraným na zvyšovanie jadrovej bezpečnosti a riadeniu technických zmien. Po absolvovaní skúšok na špecialistu požiarnej ochrany, sa začal venovať aj oblasti projektu požiarnej bezpečnosti jadrovej elektrárne. Neskôr pracoval ako vedúci oddelenia správy projektu EMO, kde sa zameriaval najmä na riadenie technických zmien, zároveň pracoval v technickej skupine pre dostavbu MO34 a pripravoval projektové podklady pre projekt dostavby MO34. Obdobie na EMO12 ukončil ako vedúci odboru Riadenia technických zmien a od roku 2009 pracuje na projekte MO34 na pozícií vedúci oddelenia Procesy a zariadenia – so zameraním na kvalitu jadrových zariadení a klasifikácií vybraných zariadení. Zároveň zastrešuje projekt požiarnej ochrany na MO34.

Dopjera Jozef (*1945), absolvent EF SVŠT v Bratislave (1968). Po skončení vysokej školy začal pracovať v Elektroporceláne v Čabe pri Nitre. Od r. 1970 pracoval v JE Bohunice vo viacerých funkciách. Po skončení prevádzky A1 pracoval ako vedúci oddelenia, ktorého náplňou bola spolupráca pri uvádzaní nových blokov do prevádzky – V1 a V2 J. Bohunice, JE Mochovce, JE Dukovany. V roku 1981 bol útvor delimitovaný do VÚJE Trnava – do divízie prípravy prevádzky JE - s hlavným zameraním na riešenie a budovanie integrovaných overovacích systémov elektrických zariadení, na riešenie výmeny elektrických ochrán a vybudovaní diagnostických systémov na všetkých štyroch prevádzkovaných elektrických blokoch JE, vrátane vlastnej spotreby a nadväzností na elektrizačnú sústavu. S konzorciom REKON SIEMENS-VÚJE spolupracoval na príprave vykonávacích projektov postupnej rekonštrukcie JE V-1. Od r. 1999 pracoval na koncepčnom riešení diagnostiky elektro a výmene elektrických ochrán blokov JE Mochovce a JE V-2 Bohunice. Spolupracoval na riešení bezpečnostného konceptu časti elektro-dostavby 3. a 4. bloku JE Mochovce. V novembri r. 2011 odišiel na dôchodok a žije v Piešťanoch. Naďalej však spolupracoval do roku 2019 s VUJE a.s., IAEA Viedeň, UJD Trnava, EBO V2, JE Mochovce, SEPS Bratislava, JAVYS V1/ JE Dukovany, ABB Praha. Návrhy a poradenstvo v nasledovných oblastiach : - v rokoch 2012 a 2013 Draft Safety Guide DS-430: "Design of Electric Power Systems for Nuclear power Plants". - V roku 2016 v reakcii na správu IAEA Safety report (DD 1142) Impact of open phase conditions on electrical power systems of NPPs - spracovanie zadania a zabezpečenie prostredníctvom VUJE a.s. v ABB s.r.o. v Prahe štúdie - expertné posúdenie, výpočty a návrhy riešenia problematík uvedených v materiáli : "Vliv přerušené jedné a dvou fází v tvrdě zemněné síti na souměrnost a vyváženost napětí v podmínkách sítí SR a ČR. - Pre Javys, JE Mochovce, SEPS Bratislava,

Elektro fyzikálne riadenie optimálneho automatického prepínania zdrojov vo VN systémoch vlastnej spotreby, Elektro - fyzikálneho optimálneho digitálneho riadenia 400 kV vypínačov transformátorov v Transformovni Križovany . - V roku 2016 - SEPS Bratislava – Elektro fyzikálne riadenie optimálneho elektro fyzikálneho ovládania vypínačov 110 kV pre kompenzačné tlmivky v Rozvodni Križovany. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2012.

Dubovský Leonard, *1933 v Radošovciach okres Trnava. Absolvoval VŠD Žilina na Fakulte elektrické trakcie a energetika v doprave (1969). Od roku 1953 pracoval v Kovosmalte Trnava a následne v OKD Ostrava. Od roku 1963 pracoval u Vodných elektrární Trenčín. Do JE Bohunice nastúpil v roku 1970. Pracoval ako operátor primárneho okruhu, reaktora, vedúci operátor a zmenový inžinier JE A-1. Od roku 1977 prešiel na úsek údržby JE V-1 kde pracoval ako vedúci oddelenia a odboru realizácie údržby. Po spustení JE V-2 do prevádzky pracoval ako vedúci prevádzky mechanických dielní a stavebnej údržby až do odchodu do dôchodku v roku 1994. V súčasnosti žije v Pečeňadoch.

Dubrovay Jozef, *1936, absolvent Priemyselnej školy energetickej a elektrotechnickej v Bratislave (1955). Od r. 1955 do r. 1960 pracoval na montážach energetických zariadení v Elektrostroji Brno. Od r. 1961 do r. 1965 pracoval na SMK Dubnica ako mechanik v závodnej teplárni. V r. 1966-1972 pracoval na výstavbe JE A-1 Bohunice. V r. 1972 nastúpil na FMPE Praha, kde zastával funkciu zástupcu riaditeľa odb. výstavby JE a splnomocnenca FMPE pre realizáciu JE. V r. 1991 bol prevedený na MH SR, kde pracoval ako zástupca riaditeľa odb. jadrovej energetiky. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2006.

Dubská Larisa, *1959, absolventka katedry tepelnej fyziky Moskevského energetického inštitútu. 24 let pracovala v Jaderné elektrárně Dukovany jako technolog reaktorové fyziky. Jejím hlavním profesním zaměřením byla termohydraulika a bezpečnost provozu aktivní zóny reaktoru v oddělení strategie palivového cyklu. Dlouhá léta byla aktivní členkou týmu zajišťujícího hladký průběh licencování nových typů jaderného paliva. Podílela se na tvorbě bezpečnostní dokumentace a analýzách dat o provozu aktivní zóny reaktoru a jaderného paliva. V roce 2006 přestoupila do soukromého sektoru, kde v akciové společnosti ENVINET řídila Sekci zahraničních projektů a stala se předsedkyní dozorčí rady. Prošla několika pozicemi v top managementu společnosti, která posléze absolvovala fúzi se zahraniční společností v rámci koncernu VINCI a změnila obchodní název na NUVIA. Dále působila na pozici ředitelky marketingu a komunikace. Larisa Dubská je viceprezidentkou České nukleární společnosti. V roce 2000 stála u zrodu české pobočky celosvětového sdružení Women in Nuclear, po celou dobu je její předsedkyní. Je členkou mezinárodního výboru organizace WIN Global.

Dubský Ladislav, *1957 v Přerově. Absolvent katedry Jaderné elektrárny a zařízení, fakulty energofyzikální Moskevského energetického institutu (1982). Po absolvování VŠ nastoupil v JE Dukovany, kde pracoval nejprve ve směnovém provozu na funkci operátora reaktoru. Zúčastnil se spouštění elektrárny od 2. reaktorového bloku. Od roku 1987 pracoval ve funkci vedoucí reaktorového bloku. V roce 1992 odešel ze směnového provozu a stal se vedoucím oddělení jaderné bezpečnosti. V letech 1997 - 2003 byl vedoucím Odboru jaderné bezpečnosti a havarijní připravenosti. Dále tři roky působil jako pracovník vědy a výzkumu v ÚJV Řež, posléze se vrátil do ČEZ jako specialista jaderné bezpečnosti, až v roce 2012 byl vyslán do Moskevského centra WANO, kde 2 roky působil jako koordinátor prověrek WANO na jaderných elektrárnách ve světě. V letech 2014 až 2017 poskytoval podporu útvaru Jaderná bezpečnost ČEZ jako specialista. Od roku 2017 působil jako inspektor v útvaru Nezávislý jaderný dohled, který posléze řídil až do odchodu do důchodu v roce 2022.

Dugát Ján, *1936 vo Filipove, okres Brezno. Absolvoval Sjf SVŠT v Bratislave, Projektovanie, výroba a prevádzka tepelných energetických zariadení (1959). Do zamestnania nastúpil do Prvej Brnenskej Strojírny v Brne. V r. 1964 nastúpil do JE Bohunice do prípravy prevádzky. Od r. 1970 bol vedúcim odb. teplotníky palivových článkov, potom viedol odb. kontroly a diagnostiky jadrových zariadení. V r. 1979 nastúpil do funkcie podnikového riaditeľa SES Tlmače, od r. 1983 pracoval ako odborný riaditeľ na GR koncernu Škoda. V súčasnosti vedie Atlantic Energy (AES), ktorá sa zaoberá obchodnou a poradenskou činnosťou. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2006.

Dugovič Marián, *1943 v Gbeloch, Absolvent EF SVŠT v Bratislave. Vo VÚJE, a.s. Trnava pracoval od založenia v r. 1977. Bol spoluautorom koncepcie uplatnenia výpočtovej techniky v oblastiach riadenia v jadrovej energetike, vrátane návrhu a realizácie simulátorov VVER-440. V roku r 1990 bol vymenovaný do funkcie riaditeľa divízie Školiace a výcvikové stredisko personálu JE a riadil aktivity v oblasti prípravy personálu JE, návrhu a realizácie systémov teoretického školenia a praktického výcviku, resp. vývoja a realizácie didaktickej, simulátorovej a trenažerovej techniky v uvedených oblastiach. Divízia zorganizovala viaceré medzinárodné výcvikové kurzy. Od zmeny VÚJE na akciovú spoločnosť v r. 1994 bol podpredsedom predstavenstva. Od februára 2001 zastával funkciu generálneho riaditeľa VÚJE Trnava, a.s. Zomrel 13.5.2008.

Ducháč Alexander, *1957 v Náchode. Je absolventom Elektrotechnickej fakulty Slovenskej vysokej školy technickej v Bratislave (1981). Od r. 1981 pracoval v JE Bohunice najprv ako operátor a zmenový inžinier na JE V-2, od r. 1992-1996 vo funkcii námestníka riaditeľa pre prevádzku. Od r. 1996 do r. 1999 pracoval na Úrade jadrového dozoru SR vo funkcii riaditeľa odb. kontroly a hodnotenia jadrovej bezpečnosti. Od r. 1999 pracoval vo firme Data Systems & Solutions, LLC, spoločný podnik Rolls-Royce plc a SAIC, v Prahe. Od roku 2002 pracoval pre Európsku Komisiu,

najprv ako riaditeľ Spoločného centra riadenia projektov TACIS (JMU) v Moskve a od roku 2004 ako vedecký pracovník v Energetickom inštitúte spojených výzkumných centier (JRC) v Pettene, Holandsko. V roku 2011 bol v medzinárodnom tíme hodnotenia bezpečnosti jadrových elektrární (European Stress Tests). Od roku 2013 pracoval v Medzinárodnej agentúre pre atómovú energiu (MAAE) vo Viedni kde sa zúčastnil medzinárodných misií a pracoval na revízii starých a vypracovávaní nových štandardov pre projektovanie jadrových elektrární v oblasti elektro, systémov kotroly a riadenia, kvalifikácie komponent a zariadení. Od roku 2013 spolupracuje s medzinárodnou elektrotechnickou komisiou (IEC) a s Inštitútom elektronických a elektrických inžinierov (IEEE) na vypracovaní medzinárodných štandardov pre projektovanie jadrových elektrární. Po odchode do dôchodku z MAAE v júni 2022, pracuje na medzinárodných projektoch v ÚJV Řez, a.s. v Prahe.

Duplinský Ján, * 1954 v Cejkove okr. Trebišov. Absolvent EF SVŠT Bratislava (1978) v odbore Výroba, rozvod a využitie elektrickej energie. Od roku 1979 pracuje v energetike. Pracovať začal v elektrárni Vojany II vo funkcii vedúci trojbloku a v roku 1982 vykonával funkciu zmenového inžiniera EVO II. Od roku 1988 pracoval v JE Mochovce, kde nastúpil na funkciu vedúci prevádzky sekundárnej časti. V rokoch 1998-2005 vykonával funkciu vedúceho oddelenia správy sekundárneho okruhu a v rokoch 2005-2010 bol vo funkcii vedúci odboru správy majetku. V rokoch 2010 – 2013 zastával funkciu manažéra inžinierskej podpory elektrárne. V januári 2014 odišiel do dôchodku, aktuálne býva v Leviciach.

Ď

Ďurček Eduard, *1959 v Trenčíne. V roku 1983 absolvoval Strojnícku fakultu SVŠT v Bratislave, odbor Tepelné a jadrové energetické stroje a zariadenia. V rokoch 1983 -1986 pracoval v JE Mochovce v útvare prevádzky. V rokoch 1986 -1994 pracoval na riaditeľstve SE, a.s. v útvare údržby jadrových elektrární a od roku 1994 v útvare jadrového palivového cyklu, od r. 2001 do r. 2020 ako vedúci palivového cyklu. Do dôchodku odišiel v roku 2020 a býva v Trnave.

Ďúranová Tatiana, *1959, absolventka Bieloruskej štátnej univerzity v Minsku, odb. matematika (1981). Po ukončení štúdia nastúpila v r. 1981 do VÚJE Trnava. Pracuje v oblasti hodnotenia vplyvu JE na životné prostredie. Podieľala sa na vypracovaní programov pre on-line automatické vyhodnotenie meraných hodnôt teledozimetrického systému pre stanovenie veľkosti úniku ra látok z JE. Bola vedúcou skupiny RODOS v SR v rámci projektu RODOS - komplexný systém na podporu rozhodovania v prípade jadrových havárií v Európe a vedúcou medzinárodného projektu implementácie systému RODOS v SR. Je technickou vedúcou projektu Rozvoj a príprava integrácie RODOS do havarijného plánovania v SR.

Ďuriš Jozef, *1946 v Brestovanoch, absolvent ChTF SVŠT Bratislava, Katedry fyzikálnej a analytickej chémie. Od r. 1967 pracuje v JE Bohunice, kde prešiel rôznymi funkciami od zmenového chemika cez majstra až po vedúceho odd. chemických režimov EBO. Venoval sa

otázkam kontroly a riadenia chemických režimov, spojených so spúšťaním a prevádzkou blokov A-1, V-1 a V-2.

Ďurišová Mária, *1947. Po absolvovaní SVŠ v r. 1965 nastúpila do JE Bohunice ako fotolaborantka. V r. 1967 absolvovala odb. fotografie na umeleckej škole. Počas dlhoročnej propagačnej fotopráce v EBO poskytovala obrazové materiály médiám a bola okrem iného spoluautorkou publikácií 40. výročie jadrovej energetiky na Slovensku, Prvé dielo jadrovej éry, Koruna energetiky a autorkou výstav k výročiam uvedenia jednotlivých blokov EBO do prevádzky.

E

F

Faguľa Ľudovít, *1954 v Trnave. Absolvoval FJFI ČVUT Praha (1977), špecializácia fyzikálne inžinierstvo. Nastúpil v Tesle Piešťany ako vývojový pracovník v oblasti iónovej implantácie. V r. 1981 prešiel do JE Bohunice, operátorské funkcie vykonával na JE V-2. V r. 1988 prešiel do VÚJE Trnava, kde pracoval na bezpečnostných rozborov prevádzky JE. Od r. 1992 je znovu pracovníkom EBO, kde sa spočiatku venoval koordinácii poruchovej komisie JE V-1 a V-2, od r. 1995 zodpovedá za oblasť výpočtových bezpečnostných analýz a analytickej podpory špecializovaných projektov (vývoj predpisov pre riešenie havárií, modernizácia JE V-2).

Feik Karol, *1942 v Nemšovej. V roku 1960 absolvoval Priemyselnú školu jadrovej techniky v Prahe, odbor jadrová fyzika, v roku 1967 České vysoké učenie technické, Fakultu technickej a jadrovej fyziky v Prahe, kde v roku 1976 absolvoval aj postgraduálne štúdium Dozimetria a používanie rádionuklidov. Od r. 1967 pracoval v JE Bohunice ako elektronik. Od r. 1973 bol vedúcim odboru dozimetrie, neskôr hlavným inžinierom. V r. 1987 až 1988 bol námestníkom riaditeľa pre radiačnú bezpečnosť a riadenie akosti. V rokoch 1988 až 1992 pracoval v Atómovej elektrárni Mochovce ako námestník riaditeľa pre jadrovú bezpečnosť a riadenie kvality. Od roku 1993 bol vedúcim odboru jadrovej bezpečnosti a od roku 1997 bol vedúcim odboru dozoru nad bezpečnosťou a ekológiou. Špecializoval sa na ochranu pred žiarením, havarijné plánovanie a ekológiu JE. Je spoluautorom patentu a priemyselného vzoru dozimetrickej kazety pre osobnú filmovú dozimetriu. V r. 2003 ukončil zamestnanie v JE Mochovce. Ako dôchodca spolupracoval na viacerých projektoch s VÚJE a SE-EMO. V r. 2012 – 2014 pracoval v Spojených arabských emirátoch vo firme Emirates Nuclear Energy Corporation na príprave havarijného plánu a súvisiacich predpisov pre budovanú JE Barakah. V r. 2014 – 2018 pracoval v Státním ústavu radiačnej ochrany v Prahe ako výskumný a vývojový pracovník v oblasti havarijnej pripravenosti a nápravy územia po jadrovej havárii. Bol členom redakčnej rady časopisu Jadrová energia (neskôr Bezpečnosť jadrovej energie), lektorom a členom skúšobnej komisie Školiaceho a výcvikového strediska Výskumného ústavu jadrových elektrární Trnava v oblasti ochrany

pred žiarením a havarijného plánovania, členom vedeckého vedenia spúšťania 1. a 2. bloku JE Mochovce. Je autorom odborných príspevkov publikovaných v odborných časopisoch, na konferenciách, seminároch a stretnutiach odborníkov zameraných na dozimetriu a havarijné plánovanie. Je jedným zo zakladajúcich členov Slovenskej nukleárnej spoločnosti a bol tajomníkom prvého výboru spoločnosti. Je držiteľom viacerých elektrárenských a rezortných ocenení, čestného diplomu Slovenskej nukleárnej spoločnosti z r. 2008, Ceny Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu za celoživotné zásluhy v oblasti vedy a techniky. V súčasnosti žije v Banskej Bystrici.

Feješ Damián, *1937, absolvent SPS. V r. 1968 nastúpil do JE Bohunice na funkciu vedúci technik špeciálnej prípravy opráv na úseku údržby. Postupne prešiel funkciami normovač, technik technického rozvoja až po koordinátora repasných prác na zariadeniach JE Mochovce, ktoré zabezpečuje EBO. V r. 1996 sa zúčastnil realizácie žihania tlakovej nádoby reaktora 1. bloku JE Loviisa vo Fínsku.

Ferenc Milan, *1957 v Trnave, absolvent EF SVŠT Bratislava (1981). Vo VÚJE Trnava pracuje od r. 1982. Pracoval na spúšťaní JE V-2 a JE Dukovany. Od r. 1992-1997 pracoval vo funkcii vedúceho odd. silnoprúdových zariadení. Pri postupnej rekonštrukcii JE V-1 v konzorciu REKON (Siemens a VÚJE) pracoval na systéme zaisteného napájania I. kategórie. Od r. 1997 pracuje vo funkcii riaditeľa divízie podpory prevádzky JE a od r. 1999 bol poverený aj vedením projektu postupnej rekonštrukcie JE V-1 Bohunice. Zodpovedá za riešenie úloh pri príprave projektu modernizácie JE V-2. V r. 2000 bol zvolený za člena predstavenstva akciovej spoločnosti VÚJE Trnava.

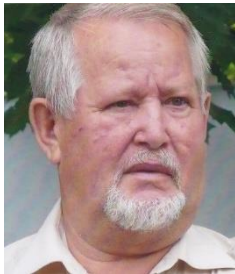

Figedy Štefan, *1953. Absolvent Prírodovedeckej fakulty Univerzity Komenského, Bratislava (1976) v obore experimentálna fyzika. Doktorandské štúdium absolvoval na Katedre jadrovej fyziky Bieloruskej štátnej univerzity, Minsk (1988) v oblasti Monte-Carlo modelovania prenosu žiarenia v materiáloch a vzniku signálu v samonapájajúcich detektoroch neutrónov. Profesionálnu kariéru v jadrovej energetike začal v r. 1977 vo VUJE ako výskumný pracovník kde pokračoval nepretržite až do odchodu do dôchodku v r. 2019. Spočiatku sa venoval diagnostike a určeniu citlivosti detektorov DPZ, podieľal

sa aj na tvorbe systému neutrónovej šumovej diagnostiky, navrhol špeciálne ionizačné komory pre neinvazívne šumové meranie prietoku primárnym okruhom. Neskôr sa zamerl na využitie prvkov umelej inteligencie v spracovaní a predikcii signálov snímačov, pri návrhu a vývoji diagnostických systémov detektorov v primárnom a sekundárnom okruhu JE ako aj merania množstva kondenzátu v hermetickej zóne a diagnostickej nadstavby systému monitorovania chemického režimu primárneho a sekundárneho okruhu JE. Od r. 1995 až do dôchodku zastával funkciu zástupcu VUJE (Slovenska) v technickom riadiacom orgáne medzinárodného projektu OECD Halden Reactor Project v Nórsku, kde v r. 1996 -1998 aj priamo pracoval ako delegát VUJE.

Filo Július, *1948 vo Veľkých Hostách. Absolvent Katedry tepelných a jadrových energetických strojov a zariadení Sjf SVŠT v Bratislave (1972). Od r. 1972 pracoval vo VVZ

JE Bohunice v oblasti merania a vyhodnocovania termohydraulických vlastností palivových článkov pre JE A-1. Po vzniku VÚJE (1977) sa podieľal na vývoji matematických modelov pre výpočty nestacionárnych procesov a havárií na zariadeniach JE s VVER. V súčasnosti sa zameriava najmä na analýzy termohydraulických aspektov pri hodnotení integrity tlakových nádob reaktorov.

Florek Matej, *1939. Narodil sa v Krušetnici. Maturoval na JSS v Námestove (1956). Študoval jadrovú fyziku na Fyzikálnej fakulte Moskovskej štátnej univerzity (1956 – 1962). Po promócií začal pracovať na Katedre jadrovej fyziky najprv na Prírodovedeckej fakulte Univerzity Komenského a po vzniku Matematicko-fyzikálnej fakulty (teraz Fakulta matematiky, fyziky a informatiky UK) v r. 1980 prešiel v rámci KJF na uvedenú fakultu. Na katedre prednášal neutrónovú a reaktorovú fyziku a vo významnej miere sa podieľal na budovaní praktík pre špecialistov z jadrovej fyziky. V rokoch 1965 až 1971 a 1996 až 2000 pracoval v Laboratóriu neutrónovej fyziky Spojeného ústavu jadrových výskumov (SUJV) v Dubne pri Moskve. Venoval sa štúdiu vzácných jadrových reakcií indukovaných neutrónmi, problematike prírodného neutrónového pozadia (publikoval výsledky meraní a výpočtov závislosti dávkového ekvivalentu od prírodného neutrónového pozadia pre rôzne nadmorské výšky a zemepisné šírky) a metrológiou neutrónového žiarenia. V rokoch 2000-2020 sa zaoberal monitorovaním znečistenia prízemnej vrstvy atmosféry v SR s využitím biomonitorov a neutrónovej aktivačnej analýzy. V r.1971 získal I. cenu SUJV za cyklus prác „Rozpad alfa neutrónových rezonancií“. Dizertačnú prácu z rovnakým názvom mohol obhájiť až v r. 1979 (postih v normalizačnom období), kedy získal vedeckú hodnosť CSc. Docentom pre odbor jadrová fyzika bol menovaný v r. 1989. Zoznam jeho publikácií obsahuje viac ako 140 vedecko-výskumných a niekoľko desiatok vedecko-populárnych článkov z odboru jadrovej fyziky, techniky a využitia jadrových metód v ekológii. Na zahraničných konferenciách prezentoval 36 prác. Je autorom, alebo spoluautorom 10 vysokoškolských skrípt. Je spoluautorom knihy „Atómy na Slovensku“ a monografie „Mapping of Main Sources of Pollutants and their Transport in Visegrad Space“. Je čestným členom Slovenskej fyzikálnej spoločnosti. Bol zakladajúcim členom Slovenskej nukleárnej spoločnosti a dlhoročným členom jej vedenia. V r.1991/1992 zastával funkciu predsedu výboru SNUS. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v r. 2004.

Fogel Martin, *1974 v Šali, absolvent Katedry tepelnej energetiky a techniky prostredia Sjf STU v Bratislave (1997). V roku 1997 nastúpil do VUJE, a. s., kde pracuje na divízií jadrovej bezpečnosti, výskumu a vývoja. V roku 2001 absolvoval postgraduálne štúdium Bezpečnostné aspekty prevádzky jadrových zariadení na FEI STU v Bratislave. V projektoch VUJE vypracováva termohydraulické analýzy bezpečnosti jadrových elektrární pre účely licenčnej dokumentácie a podporu prevádzky, analýzy transportu a skladovania vyhoreného paliva. V rokoch 2009 - 2016 bol zodpovedný za vývoj predpisov na riešenie núdzových stavov pre EMO34.

Fűri Erzsébet – *1951 v Tešedíkove, absolventka Katedry dozimetrie a aplikácie ionizujúceho žiarenia FJFI ČVUT Praha (1975), 1975 – 1978 – JE Bohunice - dozimetria - referent špecialista. 1978-1984 – IVES, a. s. - referent špecialista - výstavba jadrových elektrární V1, V2 EBO, EMO1 – špecialista pre radiačnú bezpečnosť. V r. 1982 participovala na príprave školského jadrového reaktora VR-1B, 1984 – 1986 Slovenský metrologický ústav – vedúci skupiny pre zakladanie Laboratória metrologie ionizujúceho žiarenia. 1986 - 2010 – Onkologický ústav sv. Alžbety - pozícia postupne: vedúci technologického odd. pre výstavbu nového onkologického ústavu, odborný zástupca radiačnej ochrany, klinický fyzik-dozimetrista, projektový manažér. 1992 – IVLF Bratislava - Špecializačné štúdium klinického fyzika - Technická spolupráca v odbore nukleárna medicína, rádiodiagnostika a rádioterapia, kvalifikácia radiačný fyzik , 1986-2016 – Odborná spôsobilosť na vykonávanie činností vedúcich k ožiareniu a činností dôležitých z hľadiska radiačnej ochrany v medicíne, 2005 – 2013 - Projektové riadenie - kurzy s celoštátnou platnosťou podľa PMI/IPMA, IST, pre harmonizáciu normatívy SK s EU - certifikáty, osvedčenia. Od r. 2010 je na dôchodku a žije v Tešedíkove. Čestným diplomom SNUS bola ocenená v roku 2012.

Fusek Vladimír, * 25.10.1939, absolvent SJF SVŠT Bratislava (1962). Pracoval na úseku energetiky v CHZJD Šaľa (1964-1965), v JE Bohunice (1966-1980) vo funkciách technický dozor, operátor reaktora, vedúci operátor a zmenový inžinier pri výstavbe a prevádzke JE A-1 a vedúci odd. jadrovej technológie v odb. spúšťania JE V-1, vo VÚJE Trnava (1981-1993) ako zmenový vedecký vedúci spúšťania JE V-2 a Dukovany a na Úrade jadrového dozoru SR (1993-1997). Od r. 1997 pracuje vo VÚJE v útvare prípravy modernizácie JE V-2.

G

Gaál Peter, *1943 v Žitavciach pri Nitre. Po absolvovaní LFH UK v Prahe pracoval od roku 1966 do 31.12. 2010 na Úrade verejného zdravotníctva SR v Bratislave. Dlhodobo zastával funkciu vedúceho odboru ochrany zdravia pred žiarením. Od roku 1984 do konca roku 2010 bol hlavným odborníkom Ministerstva zdravotníctva SR pre oblasť ochrany zdravia pred žiarením. Pôsobil ako lektor inštitútov pre doškoľovanie lekárov a farmaceutov v Prahe, Bratislave a v Brne. Bol člen a hovorcom Komisie vlády SR pre radiačné havárie. Podieľal sa na tvorbe a presadzovaní koncepcie radiačnej ochrany a na príprave právnych predpisov v oblasti verejného zdravotníctva a najmä radiačnej ochrany. Pracoval v celom rade odborných pracovných skupín a výborov na rezortnej a medzirezortnej úrovni. Bol členom UNSCEAR (vedeckého výboru OSN pre atómové žiarenie) a aktívnym účastníkom radu medzinárodných konferencií a technických mítingov organizovaných MAAE. Je autorom odborných publikácií a študijných materiálov. Svojou činnosťou dlhodobo významne ovplyvňoval smerovanie a úroveň radiačnej ochrany v SR. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2013.

Galko Ivan, *1950 v Karlových Varoch, absolvent Stavebnej fakulty SVŠT v Bratislave (1980). Pracovná činnosť: 1973-1976 v Hydrostave - stavbyvedúci na JE V-1, 1976-1981

v Energoprojekte - projektovanie budovy reaktora JE V-2, 1982-1997 v Hydrostave - projektovanie JE Mochovce a od r. 1997 v EGP Slovakia - autorský dozor budovy reaktora.

Gál Pavel, *1955 v Nitre. Je absolventom katedry tepelných a jadrovoenergetických strojov a zariadení na SjF SVŠT v Bratislave (1979). V energetike pracoval od r. 1981. V r. 1981-1986 pracoval v JE Bohunice, kde zastával funkcie operátora sekundárneho okruhu a reaktora a vedúceho reaktorového bloku. Od r. 1986 bol zamestnancom JE Mochovce. V r. 1986 -1993 vykonával funkciu zmenového inžiniera. Od r. 1993 bol vedúcim odboru strojnej technológie. Od augusta 2011 pracoval ako manažér operatívnej inžinierskej podpory na správe majetku. Vo februári 2015 odišiel do dôchodku, býva v Leviciach.

Gál Štefan, *1943 vo Vyškovciach nad Ipľom, okres Levice. Po Gymnázii v Šahách nastúpil na priemyselnú nadstavbovú školu odbor Geodézia a VŠ štúdium absolvoval na Stavebnej fakulte SVŠT Bratislava, smer Vodné stavby. V roku 1967 nastúpil do Hydrostavu a bol vyslaný do Halle (NDR) ako projektant, do augusta 1968. Po návrate pracoval v podniku Váhostav na vodnom diele Liptovská Mara ako stavbyvedúci až do roku 1974. V roku 1974 prešiel na PVE Čierny Váh vo funkcii hlavného inžiniera, už ako pracovník Investičnej výstavby energetiky Slovenska (IVES). Z PVE Čierny Váh, prešiel stále ako pracovník IVESu do Mochoviec, kde pracoval ako hlavný koordinátor výstavby 1. a 2. bloku EMO. V roku 1996 prešiel so spoločnosťou Váhostav na výstavbu vodného diela Žilina, kde pracoval do roku 2001. Od roku 2001 ako investor Vodohospodárskej výstavby Bratislava pracoval na výstavbe Akvaparku v Trnenci a ako stavebný dozor na výstavbe diaľnice D1, úsek Ivachnová-Vážec. Do dôchodku odišiel v roku 2004 a v súčasnosti žije v Liptovskom Mikuláši. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2010.

Garaj Peter, *1954 vo Východnej. Je absolventom Katedry jadrovej energetiky EF SVŠT Bratislava. V energetike pracuje od r. 1980. Do r. 1982 na výstavbe Prečerpávacej vodnej elektrárne Čierny Váh, potom na výstavbe JE Mochovce vo funkciách vedúci odd. elektro a SKR, vedúci odb. služieb a od r. 1997 vo funkcii vedúci odb. realizácie investičnej výstavby. V Mochovciach pokračoval na výstavbe 3. a 4. bloku. V rokoch 2001 až 2005 vo funkcii zástupca riaditeľa pre investície a technickú podporu a v rokoch 2006 až 2008 vo funkcii manažér odboru investícií. V roku 2009 bol vymenovaný za manažéra výstavby 3. a 4. bloku JE Mochovce a v roku 2012 prešiel na funkciu manažér riadenia stavby. Do dôchodku odišiel v júni 2014. Žije v Leviciach.

Gardon Anton, *1947 vo Viničnom, absolvent Právnickej fakulty UK Bratislava v r.1975. V r. 1976 nastúpil do Atómových elektrární Bohunice, Jaslovské Bohunice, kde pracoval ako vedúci odboru právnych vecí až do r. 1991. Od r. 1992 ako komerčný právnik, neskôr ako advokát poskytoval pre Slovenské elektrárne – Atómové elektrárne Bohunice kompletne právne služby a to až do roku 2008. Od r.2008 až do r. 2010 pracoval ako vedúci odboru právnych vecí JAVYS, a. s., kde po odchode do dôchodku pracuje aj v súčasnosti ako právnik – špecialista. Zúčastňoval sa na vypracovaní právnej dokumentácie súvisiacej s privatizáciou Slovenských elektrární, a. s. a tvorbe nového zákona č. 308/2018 Z. z. o NJF.

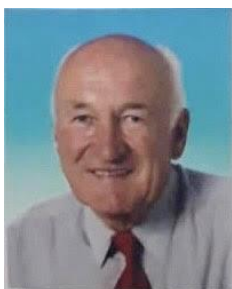
Géc František, *1943, absolvent VŠE v Bratislave, Fakulta ekonomiky a riadenia výrobných odvetví. V r. 1961 nastúpil do JE Bohunice, kde pracoval v investičnom úseku do skúšok a spustenia JE A-1. Po začatí výstavby JE V-1 pôsobil ako vedúci odb. organizácie a riadenia výstavby, pred ukončením výstavby V-1 nastúpil do funkcie vedúceho prípravy JE V-2 a neskôr ako hlavný inžinier výstavby JE V-2. V r. 1983 nastúpil do Hydrostavu, kde pôsobil vo funkcii námestníka riaditeľa pre JE Mochovce. Jeho skúsenosti boli využité i pri výstavbe JE Dukovany, riadil aj medzisklad vyhoreteho paliva Bohunice.

Gese Augustín, *1945 v Lukáčovciach, okres Nitra, absolvent EF STU Bratislava (1969). Od r. 1969 pracoval v Tesle Piešťany na vývoji polovodičov. Od r. 1970 do r. 1976 pracoval v JE Bohunice vo vývoji metód riadenia technologických procesov v energetike. V r. 1977 bol delimitovaný do VÚJE Trnava. Pracoval na spúšťaní JE V-1 a V-2 Bohunice, informačných systémov v JE. V r. 1999 bol menovaný za docenta na Materiálovo-technologickej fakulte STU v Trnave.

Gieci Adam, *1948 v Bánovciach nad Bebravou, absolvent FJFI ČVUT Praha (1972). V rokoch 1973-1976 pracoval postupne na IVES a na Ústave aplikovanej kybernetiky v Bratislave. Od r. 1976 pracoval v EGÚ Bohunice na bezpečnostných analýzach prevádzky jadrových reaktorov typu VVER. Od r. 1980 pracoval vo VÚJE Trnava. Venoval sa priekopnícky problematike ľudského faktora v jadrových elektrárnach a v moderných informačných riadiacich systémoch, príprave personálu a overovaní jeho odbornej spôsobilosti a na vývoji metód hodnotenia spoľahlivosti operátorov. Od r.1990 pracoval na vývoji výcvikových a inžinierskych simulátorov a využívaní prostriedkov umelej inteligencie pre podporu rozhodovania sa operátorov. Navrhol koncepciu účelových výcvikových simulátorov typu Simulačný Počítačový Výučbový Systém (SPVS) pre nácvik poznávacích zručností a expertných systémov typu NPPO-TINA, vrátane kompletnej metodiky výcviku na nich. Od r.1992 boli simulátory typu SPVS postupne vyvinuté a nasadené do aktívneho výcviku personálu operatívneho riadenia JE v ČR a SR (SPVS V1, SPVS+ETE, EDU, SPVS MO34, SPVS EBO), na ktorom sa aktívne podieľal ako inštruktor. Vypracoval a aplikoval pri rozboroch porúch metodiku analyzovania zlyhaní personálu JE pomocou mutiaspektovej taxonómie chýb operátorov. Do dôchodku odišiel v decembri 2015. V súčasnosti žije v Trnave. Bol členom Českého a Slovenského spolku pre simuláciu pri Európskej spoločnosti pre simuláciu. Zomrel v roku 2022.

Gies František, *1958, absolvent Katedry jadrovej energetiky EF SVŠT v Bratislave (1983). Od r. 1983 pracoval v JE Mochovce v inžinierskych a manažérskych funkciách. Od r. 1990 ako vedúci odboru elektrotechnológie, v r. 1993-1997 ako námestník riaditeľa pre technickú podporu a bezpečnosť. Od r. 1998 bol špecialistom pre výstavbu a spúšťanie v odb. jadrovej a radiačnej bezpečnosti na generálnom riaditeľstve Slovenských elektrární, a. s. Od roku 2009 prešiel pracovať do spoločnosti VUJE a vykonával funkciu koordinátora plánu organizácie výstavby a harmonogramov na dostavbe blokov MO34. Zomrel v júli 2011. Pochovaný je v Handlovej.

Golány Milan, *1943 v Lubine okr. Nové Mesto nad/ Váhom. Absolvent PŠS Nové Mesto nad/ Váhom (1961) a Sjf SVŠT Bratislava (1983), katedra Tepelné jadrové energetické stroje a zariadenia. V roku 1965 – 1971 pracoval závode Rudý Říjen Gottwaldov a v Závodoch presného strojárstva Gottwaldov ako opravár a technológ, V roku 1965 – 1971 pracoval v Elektrárni Nováky ako obsluha energetických zariadení – strojník TG 110 MW. V roku 1971 nastúpil do JE Bohunice na prevádzku A1 ako zmenový majster, hlavný majster, operátor sekundárneho okruhu. V roku 1982 – 1991 pracoval na úseku údržby ako vedúci odboru točivých strojov, tlakových zariadení a koordinácie údržby a opráv. V roku 1991 prestúpil na JAVYS ako vedúci odb. správy, plánovania opráv údržby zariadení, koordinácia a prípravy projektu vyradovania JE A1. Prácu v JAVYSe ukončil v roku 2003 odchodom do dôchodku. V súčasnosti žije v Piešťanoch.

Greguš Ondřej, *1959 v Podbrezovej. V roku 1983 absolvoval VŠT Košice, špecializácia automatizované systémy riadenia. Zamestnaný v jadrovej energetike od roku 1985 na prevádzkových inžinierskych funkciách, od roku 1994 ako vedúci správy primárnych okruhov. Zomrel v roku 2022.

Grujbár Vladimír, *1943 v Humennom, absolvent EF SVŠT v Bratislave (1969). Nastúpil do JE Bohunice, pracoval ako vedúci operatívnej dozimetrie na JE A-1, vedúci odd. vonkajšej dozimetrie a vedúci odb. radiačnej bezpečnosti (1969-1989). V r. 1989 nastúpil do JE Temelín (ČEZ) ako vedúci odb. radiačnej bezpečnosti (1989-1995). V r. 1995-1998 bol vrchným riaditeľom úseku stratégie, investícií a techniky SE, a.s. a členom Predstavenstva. Bol členom medzinárodnej komisie na posúdenie vhodnosti dostavby JE Temelín. V r. 1999 pracoval vo VYZ Bohunice. Od r. je technickým riaditeľom v spoločnosti ENCON v Trnave a generálnym sekretárom Slovenského jadrového fóra (SJF). Zomrel v roku 2022.

Guba Jozef, *1958 v Nitre, absolvent Elektrotechnickej fakulty SVŠT v Bratislave (1982). Po skončení SVŠT pracuje nepretržite vo viacerých pracovných pozíciách pri výstavbe JE Mochovce. Od roku 1982 – 1992 pracoval ako technik projektovej prípravy pre výstavbu blokov JE Mochovce. Od roku 1993 – 1994 bol vedúcim odboru technickej prípravy 3. a 4. bloku EMO. Od roku 1994 pracoval v pozícii námestníka riaditeľa pre investície EMO12. Od roku 2001 pokračoval ako riaditeľ závodu EMO34. V rokoch 2004 – 2007 bol riaditeľom úseku realizácie a riadenia projektov spoločnosti Škoda Slovakia, a. s. Od roku 2007 pracuje ako

riaditeľ úseku technickej prípravy a realizácie spoločnosti ENSECO, a. s. v projekte budovania MO34.

Guba Štefan, *1932 v Nitre. V r. 1950 – 1952 sa vyučil za elektromontéra v Juhoslovenských elektrárňach Nitra. V r. 1952 ukončil majstrovskú priemyselnú školu elektrotechnickú v Bratislave a v r. 1962 SPŠ elektrotechnickú v Nitre. Popri zamestnaní absolvoval v rokoch 1963 až 1969 VŠ štúdium na Prevádzkovo ekonomickej fakulte VŠP v Nitre. V rokoch 1954 až 1959 pracoval ako technik na rozvodných elektrických sieťach VN a NN vedení v ZSE v Nitre. V rokoch 1960 až 1967 bol pracovníkom Riaditeľstva budovania elektrární Praha a vykonával funkciu investorského dozoru pri výstavbe 400 kV vedení VVN. V tejto práci pokračoval následne aj na GR SEP Bratislava v rokoch 1970 až 1975 a ďalej v závode IVES Bratislava až do roku 1983. Od roku 1984 až do odchodu do dôchodku v roku 1996 pracoval na JE Mochovce ako vedúci oddelenia realizácie IV a odovzdával do užívania ukončené technologické súbory v rámci prvej a druhej stavby JE Mochovce. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2015. V súčasnosti žije v Nitre.

Guniš Róbert, *1951, Bánovce nad Bebravou, 1969 - 1974 EF SVŠT Bratislava, výroba, rozvod a využitie elektrickej energie, PG 1978 - 1980 EF SVŠT - Prevádzka jadrových zariadení. 1974 - 1978 - príprava na operátorské funkcie EBO J. Bohunice, 1978 - 1980 - operátor reaktora JE V-1, 1980 - 1982 - vedúci reaktorového bloku JE V-1, 1982 - 1983 - zmenový inžinier JE V-1 EBO J. Bohunice, 1983 - 1990 - zmenový inžinier JE V-2, 1991 - 1992 – nám. riaditeľa EBO pre prevádzku, 1992 - 1994 -

riaditeľ JE EBO, 1994 - 2000 – vedúci odboru dozoru nad jadrovou bezpečnosťou a havarijného plánovania EBO, 2000 - 2003 - riaditeľ odboru jadrovej bezpečnosti a krízového riadenia riaditeľstva SE. A .s. Bratislava, 2003 - 2005 - riaditeľ EBO, 2005 - 2011 - SE ENEL, riaditeľ JE V-2. Stáže a kurzy: na JE v Rusku, Nemecku, Francúzsko, kurz MAAE - jadrová bezpečnosť, prevádzková spoľahlivosť, kultúra prevádzky a zvyšovanie jadrovej bezpečnosti - Argon (USA), 1998, workshop MAAE - „Challenges to the operator/regulator interface for NPP“, Karlsruhe, 2001, kurz GRS - fyzická ochrana jadrových materiálov, jadrových objektov a zariadení. Externý lektor, člen SNUS, príspevky do odborných časopisov. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2022. Na dôchodku býva v Zavare.

H

Hallo Eugen, *1945 v Leviciach. Absolvent ChTF SVŠT v Bratislave (1970). Pracoval v Povodí Váhu v Piešťanoch (1970-1971), na ChTF SVŠT ako odborný asistent (1972-1976). V r. 1977 nastúpil do VÚJE Trnava na koordináciu RVT. Od r. 1978 je vedúcim odd. medzinárodnej spolupráce.

Hanulák Ernest, *1939 v Mliečne, okr. Dunajská Streda. Absolvent Katedry obrábania na SjF SVŠT Bratislava. Od r. 1963 do r. 1975 pracoval na Katedre mechaniky EF SVŠT Bratislava ako asistent. Od r. 1975 do r. 1982 pracoval na GR nafty a plynu v Bratislave ako vedúci Katedry odborných disciplín. Od r. 1983 pracuje na EGÚ Bratislava, od r. 1993 ako vedúci odd. výpočtov pevnosti energetických zariadení, s orientáciou na komponenty JE. Vybudoval systém hodnotenia životnosti a zvyškovej životnosti potrubných systémov vzhľadom na koróznno-eróznny proces.

Hajdú Štefan, *1966 v Zlatých Moravciach, okres Zlaté Moravce. Absolvoval Sjf SVŠT v Bratislave (1989) a PrF Trnavskej univerzity v Trnave (2008). Od r. 1992 pracoval na úseku prevádzky v JE Mochovce. V r. 1994 – 2007 vykonával funkcie operátor SO, operátor PO a vedúci reaktorového bloku v JE EMO12. V r. 2008 nastúpil do skupiny zlepšovania procesov (Business Improvement Group) v RSE, kde pracoval ako špecialista. V r.2010 prešiel do útvaru Jadrovej bezpečnosti a radiačnej ochrany ako špecialista, neskôr bol vedúcim oddelenia sústavného zlepšovania. Mimo prevádzkových činností sa zaoberal najmä implementovaním procesu zaistovania zariadení do prostredia SAP a nastavením a zavedením procesov sústavného zlepšovania do praxe podľa návodov WANO.

Hanus Dušan, *1946, v pracoval v HDS, a. s. OZ Stavomontáže. Ako majster elektrikárov sa tejto činnosti venoval na bohunických blokoch V-1, V-2 a v Mochovciach 1, 2 blok. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2020. V súčasnosti žije v Trnave.

Hanus Václav, *1953, absolvent VŠCHT Praha, katedry technológie vody a prostredia (1975). Specializoval sa na technológii úpravy vody pro vodárenské účely a později pro účely elektrárenské. Od roku 1985 pracuje na JE Temelín. Do roku 1994 se věnoval problematice vody pro JE Temelín a chemickým režimům JE převážně ve funkci vedoucí odboru chemie. Spolupodílel se na mnoha vylepšeních projektu ETE (Použití lepších materiálů, nový chemický režim SO ap.) Prosazuje novou koncepci řízení chemických režimů na JE a nové postavení chemické služby na JE. Od roku 1994 pracuje na ETE jako zástupce ředitele pro technickou podporu. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2014.

Hanzel Andrej, *1953 v Rožňave. Absolvoval EF SVŠT v Bratislave (1978). V r. 1981 nastúpil na úsek prevádzky SEP, kde riešil problémy súvisiace s tepelnou ekonómiou prevádzky elektrizačnej sústavy SR, normy spotreby pre jednotlivé elektrárne a teplárne. Od r. 1990 bol vedúcim odd. prípravy a ekonómie prevádzky SEP, š. p.. Po zriadení SE, a. s. v r. 1994 bol riaditeľom odb. techniky na GR SE. V rokoch 2013-2018 bol konateľom dcérskej spoločnosti Slovenských elektrární „Centrum pre vedu a výskum, s. r. o.“ Od roku 2018 je na dôchodku. V rokoch r. 2000- 2010 bol členom prezídia Slovenského jadrového fóra (SJF) a od roku 2010 bol členom dozornej rady SJF. V roku 2019 bol generálnym sekretárom SJF. Žije v Bratislave.

Harangozó Margita, *1945 v Prievidzi, absolventka ChTF SVŠT v Bratislave (1969). Od r. 1993 je docentkou na Katedre životného prostredia ChTF STU v Bratislave. Rozpracovala teoretické a experimentálne základy včleňovania Kr85 do tuhých nosičových látok a použitia rádioaktívnych kryptonátov vo fyzikálnej a analytickej chémii. V r. 1976-1990 pracovala na Katedre analytickej chémie Farmaceutickej fakulty UK v Bratislave v oblasti rádionuklidovej röntgenfluorescenčnej analýzy zložiek životného prostredia.

Hargaš Vladimír, *1935 v Kostolnom, okres Myjava, absolvent SJF SVŠT v Bratislave (1959), kde nastúpil v r. 1959 ako asistent. V r. 1965-1975 pracoval v ťažkých laboratóriách Katedry tepelných a jadrových energetických strojov a zariadení v oblasti aerodynamiky. V r. 1980-1990 bol prodekanom SJF, zástupcom vedúceho katedry a vedúcim zamerania Jadrové energetické zariadenia na katedre. Bol predsedom komisie pre udeľovanie vedeckých hodností kandidáta technických vied, oponentom a členom komisie pre jadrovú techniku SVTS. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2000. Do dôchodku odišiel v roku 1995 a zomrel 14.10.2013.

Haščík Ján, *1944 v Žiline. Absolvent zamerania jadrové zariadenia, odbor teplofyzika, Moskovského energetického inštitútu. Od apríla 1970 pracuje na FEI STU najskôr na katedre jadrovej fyziky a techniky, po transformácii kateder v máji 2010 na Ústave jadrového a fyzikálneho inžinierstva. Od roku 1992 prednášal predmet jadrové reaktory (JR) a od roku 1994 predmet experimentálna reaktorová fyzika (ERF). V roku 2005 obhájil dizertačnú prácu a v roku 2006 sa habilitoval v odbore jadrová energetika. Vede bakalárske, magisterské a doktorandské práce v odbore JE. V rokoch 1980 až 1990 sa podieľal a neskôr viedol prípravu výstavby školského reaktora na STU v Bratislave (projekt sa nedočkal realizácie z ekonomických a environmentálnych dôvodov). Spolupracoval s pracoviskami AV ZSSR v oblasti skúmania materiálových vlastností materiálov vystavených teplotnému a radiačnému pôsobeniu. Od 1980 spolupracuje na využití ŠJR na Budapeštianskej univerzite techniky a ekonomiky, ďalej na reaktore TU Viedeň (TRIGA) a od 1997 aj na reaktore ČVUT Vrabec. Od roku 2002 vedie na týchto experimentálnych reaktoroch periodickú prípravu kontrolných

fyzikov SE, a.s. Od roku 1996 sa podieľa na realizácii PGRŠ „Bezpečnostné aspekty prevádzky JZ“ a „Vyradenie JZ“. Je členom Výboru Jadrovej Bezpečnosti EBO a skúšobnej komisie ÚJD SR na overovanie osobitnej spôsobilosti vybraných pracovníkov SE, a. s. Od septembra 2010 pôsobí na ÚJFI ako pracujúci dôchodca. Publikoval viac ako 100 vedeckých prác v medzinárodných vedeckých časopisoch a na medzinárodných konferenciách. Od 1.7.2019 je zodpovedným riešiteľom projekt Horizon 2020 “European Nuclear Experimental Educational Platform” (ENEPP) v trvaní 36 mesiacov. Na projekte koordinovanom STU v Bratislave sa podieľajú Budapest University of Technology and Economics, FJFI ČVUT Praha, Jozef Stefan Institut Ljubljana a TU Wien. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2014. Na dôchodku žije a pracuje v Bratislave

Hatala Branislav, *1972 v Ružomberku. Absolvoval na Elektrotechnickej fakulte STU v Bratislave (1995). Vedeckú hodnosť PhD. v získal odbore Jadrová energetika na Katedre jadrovej fyziky a techniky na Fakulte elektrotechniky a informatiky STU v Bratislave (2008). Od roku 1995 pracuje vo VUJE, a. s., v oblasti analýz bezpečnosti, licenčných analýz, jadrovej bezpečnosti blokov VVER-440 SE, a .s., termohydraulických analýz procesov v JE a teórie termomechanického správania sa jadrového paliva v priebehu jeho vyhorevania. V roku 2004 získal Cenu ministra školstva SR za vedu a techniku v kategórii Významné výsledky mladých zamestnancov výskumu a vývoja do 35 rokov za vývoj metodiky bezpečnostných analýz pre licencovanie paliva VVER-440, a podiel na dosiahnutí vysokej úrovne výpočtových analýz pre JE. Pod jeho vedením bol roku 2017 v kategórii „Vedecko-technický tím roka“ ocenený tím pracovníkov VUJE, a.s., Cenou ministra školstva, vedy, výskumu a športu SR za prínos v oblasti medzinárodného výskumu a vývoja prototypu reaktora ALLEGRO, rýchleho plynom chladeného reaktora IV. generácie. V ostatnom období je aktívne zapojený do projektov nových koncepcií a pokročilých jadrových technológií. Je reprezentantom Slovenska v „V4G4 Centre of Excellence“ a „Generation IV International Forum“. Od roku 2018 je riaditeľom divízie jadrovej bezpečnosti, výskumu a vývoja vo VUJE, a.s.

Herka Milan, *1942 v Drženiciach, absolvent EF STU v Bratislave (1965). Od r. 1968 pracoval v JE Bohunice v oblasti defektoskopických skúšok materiálu. Od r. 1977 pracuje vo VÚJE Trnava v odd. kontroly JEZ vo vývoja a aplikácie metódy vírivých prúdov. V r. 1992 absolvoval špecializovaný kurz automatizovanej analýzy dát vírivých prúdov v ZETEC, USA. Je držiteľom certifikátu NDT III. stupňa podľa EN 473 od inštitútu DGZfP (SRN). Zúčastňuje sa prevádzkových nedeštruktívnych skúšok zariadení JE Bohunice a Mochovce, JE Pakš, JE Borssele, JE Ringhals a JE Dukovany.

Herman Miroslav, *1943 v Starej Turej, absolvent Katedry presnej mechaniky a optiky Fakulty strojného inžinierstva ČVUT Praha. Pracoval v JE Bohunice vo funkciách vedúceho technika pre špeciálne merania a vedúceho neaktívnej experimentálnej slučky (1968-1977). Vo VÚJE pracoval vo funkciách ved. odd. prevádzkových kontrol (1977-1979), ved. odb. prevádzkovej kontroly a diagnostiky (1979-1991) a ved. strediska prevádzkových kontrol a diagnostiky (1991-1995). Od r. 1996 je riaditeľom

divízie diagnostiky JEZ vo VÚJE Trnava. Jeho hlavným zameraním je príprava a riadenie projektov a ďalších aktivít v oblasti diagnostiky JEZ. Zomrel v roku 2023.

Hermanský Jozef, *1952 v Hlohovci, absolvent Katedry tepelných a jadrových energetických strojov a zariadení Sjf SVŠT Bratislava. Od r. 1977 pracoval vo VÚJE Trnava, útvar spúšťania JE, kde vykonával najmä termohydraulické testy a analýzy. Zúčastnil sa spúšťania všetkých čsl. blokov VVER440 so zameraním najmä na realizáciu meraní hydraulických charakteristík reaktora. Počas spúšťania JE Temelín pracoval ako poradca pre SÚJB ČR. V roku 2012 ukončil doktorandské štúdium na Sjf STU v Bratislave. V rokoch 1998 až 2014 bol vo VUJE zodpovedný za realizáciu testov spúšťania na blokoch JE po ich rekonštrukcii, modernizácii, výmene OK HCČ a zvyšovaní výkonu. V roku 2010 sa podieľal na vypracovaní smernice pre spúšťanie JE (IAEA SSG-28). V rokoch 2009 až 2016 ako vedúci Skupiny vedecko-technickej podpory spúšťania bol zodpovedný za vypracovanie a posudzovanie dokumentácie určenej k spúšťaniu 3. a 4. bloku JE Mochovce.

Hezoučský František, *1942. Absolvent ČVUT, Fakulta strojná, Katedra tepelně energetických zařízení, (1965) a postgraduál Jaderná technika při SVŠT a FJFI. Profesionální kariéru začínal v JE A1 Bohunice na Slovensku jako operátor, vedoucí bloku, směnový inženýr a posléze vedoucí oddělení technického rozvoje a provozních režimů. Na JE V1 EBO pracoval ve funkci zástupce vědeckého vedoucího spouštění pro energetické spouštění. V roce 1979 přešel do EDU, kde byl Hlavním inženýrem pro techniku a technologii a posléze Hlavním inženýrem spouštění všech čtyř bloků EDU. Z Dukovan přešel po spuštění čtvrtého bloku, koncem 1987, do ETE na přípravu provozu a spouštění. Od roku 1993 působil 4,5 roku jako Advisory engineer u Westinghouse a poté jako Chief engineer u švýcarské firmy Colenco. V roce 1999 se vrátil do ETE a ČEZ. Jako místopředseda představenstva a ředitel Divize výstavba ETE dokončil výstavbu a spustil oba bloky JE Temelín. Po spouštění obou temelínských bloků do zkušební provozu (2003) působil pět let na MAAE. V té době začal působit i na ČVUT jako externí přednášející. Od srpna 2008 pracoval na pozici Key nuclear expert u WorleyParsons. Od roku 2010 působí jako nezávislý konzultant a vysokoškolský učitel na ZČU v Plzni a ČVUT v Praze. Habilitoval v roce 2005 a doktorát obhájil v roce 2019. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2012.

Hinca Róbert, *1967 v Modre, žije v Igrame. V roku 1985 bol prijatý na Elektrotechnickú fakultu SVŠT v Bratislave a vyslaný študovať na Moskovský energetický inštitút MEI (dnes Technická univerzita). Tam absolvoval odbor Jadrové elektrárne a zariadenia (1991). Po ukončení štúdia nastúpil na Katedru Jadrovej fyziky a techniky, ktorá sa neskôr pretransformovala na Ústav Jadrového a Fyzikálneho inžinierstva STU (ÚJFI), kde pracuje dodnes. Pedagogicky pôsobí v rámci predmetov Bezpečnosť a spoľahlivosť jadrových zariadení, Meranie a regulácia JE, Dozimetria, Radiačná ochrana a Radiačná ekológia. V oblasti výskumu sa venuje radiačnému materiálovému výskumu, metrológii aktivity a dávky. V roku 2004 získal

titul PhD. v odbore jadrová energetika. V rámci doktorandského štúdia absolvoval dlhodobé pracovné pobyty v JINR Dubna (RF) a krátkodobé v GSI Darmstadt (D). V roku 2011 sa zúčastnil výskumného pobytu v Černobyle a zakázanej zóne. Habilitačné konanie na docenta ukončil v roku 2013. V rokoch 2005-2018 pôsobil aj na pozícii samostatného výskumného pracovníka na Oddelení ionizujúceho žiarenia SMU, kde sa venoval metrologickému zabezpečeniu prevádzky a vyradovania jadrových zariadení. V rokoch 2011-2014 bol za SR zodpovedným riešiteľom projektu Euramet s názvom: MetroRWM – Metrologia v manažmente rádioaktívnych odpadov, ktorého spoluriešiteľmi boli národné metrologické organizácie 12 európskych krajín. Je členom vedeckej rady SMU a Výboru jadrovej bezpečnosti EMO.

Hladký Eduard, *1940, absolvent Katedry jadrovej chémie FJFI ČVUT v Prahe (1962). Pracoval vo VÚMCh v Brne (1962-1966). V r. 1966-1977 pracoval v EGÚ Bohunice, od r. 1974 ako ved. odd. pre výskum chovania ra produktov v JE a hodnotenie radiačných následkov. Od r. 1977 vo VÚJE Trnava vytvoril odb. prevádzkovej bezpečnosti JE (1977-1980), odb. pre zneškodňovanie ra odpadov (1980-1987) a odb. pre vyradovanie JEZ (1987-1990). V r. 1990 sa stal riaditeľom medzinárodného podniku DECOM. V r. 1993-2000 bol riaditeľom DECOM Slovakia v Trnave. Od r. 2000 pracuje vo VÚJE. Je expertom MAAE v oblasti vyradovania JZ a nakladania s RAO. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2010. Zomrel, pochovaný je v Piešťanoch.

Hodul Jozef, dlhoročný pracovník prevádzky JE A-1, V-1, V-2. Postupne prešiel rôznymi funkciami v prevádzke až po funkciu námestníka riaditeľa pre prevádzku. Má zásluhy pri výstavbe, uvedení blokov do prevádzky a na dlhoročnej prevádzke EBO. Taktiež sa zaslúžil o rast odborníkov v jadrovej energetike.

Holéczy Igor, *1938 v Bratislave, absolvent EF SVŠT v Bratislave. Absolvent Postgraduálneho kurzu jadrovej energetiky (1965) a kurzu havarijných prevádzkových predpisov WESE v Bruseli (1996). Od r. 1961 pracoval v JE Bohunice ako technik výstavby (do r. 1969), zmenový inžinier A-1 (do r. 1978) a vedúci JE A-1 so zameraním na vyradovanie. Od r. 1982 pracoval vo VÚJE Trnava ako vedecký vedúci spúšťania JE V-2 Bohunice a JE Dukovany. V súčasnosti je špecialistom na prípravu a vypracovanie predpisov pre riešenie poruchových stavov a riešenie otázok zvyšovania bezpečnosti prevádzky JE.

Holá Oľga, *1947 v Bratislave. Absolvovala odb. Experimentálna fyzika na PFUK v Bratislave. Do r. 1979 pracovala na Katedre experimentálnej fyziky PFUK, od r. 1980 do r.2018 na Katedre technickej fyziky a nukleárnej techniky (neskôr premenovaná na Katedru fyziky, resp. Ústav fyzikálnej chémie a chemickej fyziky). Habilitovala sa v r. 1987 v odbore fyzika. Bola odborným a riadiacim pracovníkom Ožarovacej stanice STU (2008-2018). Vo výskumnej oblasti sa zaoberala štúdiom vplyvu gama žiarenia na degradáciu rôznych materiálov a to aj pre potreby praxe. V ostatnom období sa podieľala na monitorovaní rádionuklidov v životnom prostredí a výskume správania sa radónu v rôznych prostrediach. Bola vedúcou pracoviska pri riešení

projektu „Multimediálny program vzdelávania v oblasti ionizujúceho žiarenia a radiačnej ochrany“. Prednášala predmet „Radičná ochrana“ (2009-2013), pre ktorý vypracovala vysokoškolskú učebnicu a tiež predmet „Úvod do medicínskej fyziky“ – so zameraním na rádiológiu a nukleárnu medicínu. Je autorkou 5 videofilmov z tejto oblasti. Je tiež autorkou monografie „Jadrovo-chemický priemysel na Slovensku“.

Holubec Jaroslav, *1960 v Handlovej, absolvent Sjf STU Bratislava, odb. jadrovo-energetické stroje a zariadenia (1984). Od r. 1985 bol zamestnancom JE Mochovce, v r. 1985-1989 bol operátorom sekundárneho okruhu na JE V-2 Bohunice, od r. 1990 pracoval v odb. režimov EMO. V r. 1990-1994 pracoval na projekte výmeny ASRTP a na Programe zvyšovania bezpečnosti projektu JE Mochovce. V r. 1995-1997 bol zástupcom vedúceho úseku technickej podpory a bezpečnosti so zodpovednosťou za Program zvyšovania bezpečnosti EMO. Rovnakú pozíciu zastával v r. 1997 na úseku investícií EMO. Od r. 1998 bol námestníkom riaditeľa EMO pre technickú podporu a bezpečnosť a v rokoch 2003-2008 bol riaditeľom JE Mochovce 1&2. V rokoch 2008 - 2015 bol riaditeľom pre Prevádzku jadrových elektrární a v rokoch 2015 - 2019 riaditeľom Úseku výroby SE, a. s. Od roku 2019 vykonáva funkciu Manažéra Nezávislého hodnotenia JB, BOZP a PO. V rokoch 2013 – 2020 bol členom Predstavenstva SE, a. s. V rámci WANO bol rokoch 2017 - 2022 predsedom Správnej rady Moskovského Centra WANO.

Holý Karol, * 1947 v Novej Bani. V r. 1971 absolvoval odb. Jadrová fyzika na PdF UK v Bratislave. Po ašpirantúre, od r. 1976 pracuje na KJF PdF UK (neskôr MFF UK a FMFI UK). Zaoberal sa štúdiom fyzikálnych vlastností detekčných zariadení a systémov pre výskum jadrových reakcií a monitorovanie rádionuklidov v životnom prostredí a tiež výskumom jadrových reakcií indukovaných neutrónmi. V ostatnom období sa vo svojej vedeckej práci zameriava na výskum správania sa radónu v rôznych prostrediach a využitíu rádionuklidov ako stopovačov prírodných procesov. Je zakladateľom radónovej školy na Slovensku. Bol vedúci Katedry jadrovej fyziky FMFI UK (2002 - 2004) a vedúci Katedry jadrovej fyziky a biofyziky FMFI UK (2004 - 2012). Bol garantom magisterského študijného programu Jadrová a subjadrová fyzika (2002 - 2008), spoluzakladateľom a garantom bakalárskeho a magisterského študijného programu Obnoviteľné zdroje energie a environmentálna fyzika na FMFI UK (2004 - 2012). Podieľal sa na príprave Cyklotrónového centra SR (1994) a Centra excelencie fyziky komplexných systémov na FMFI (od r. 2009). Je spoluautorom dvoch vysokoškolských učebníc a viac ako 300 pôvodných vedeckých prác.

Homola Marek, *1931 v Nevidzanoch, okr. Prievidza, absolvent Lekárskej fakulty UK v Bratislave (1957). V r. 1957-1960 pracoval na internom odd. nemocnice s poliklinikou v Trnave. V r. 1960-1994 pracoval ako vedúci lekár Závodného zdravotníckeho strediska JE Bohunice (ZZS). V r. 1983 získal kvalifikáciu špecialista v odb. nukleárnej medicíny a rozbehol funkčnú a lokalizačnú diagnostiku metódami nukleárnej medicíny, na čo nadväzuje odd. nukleárnej medicíny NsP v Trnave. Venoval sa komplexnej liečebno-preventívnej starostlivosti pre

pracovníkov EBO. Je autorom Traumatologického plánu EBO. Prispel k realizácii výstavby Strediska preventívnej starostlivosti v Závažnej Porube.

Horečná Gabriela, *1952 v Leviciach. Absolvovala Vysokú školu poľnohospodársku v Nitre v r. 1990. V r. 1971-1990 pracovala v okresných novinách Pohronie, naposledy vo funkcii zástupca šéfredaktora. Do JE Mochovce nastúpila 1. 7. 1990 ako vedúca redaktorka závodných novín, kde pracovala až do 27. 1. 1998, kedy tragicky zomrela. Čestným diplomom SNUS bola ocenená „In memoriam“ v roku 2001.

Horký František, *1937 v Českém Brodě. Absolvent VŠSE Plzeň, obor strojírenská technologie (externí studium – 1965). Nástup do Škoda Praha, Jaderné elektrárny (1958), do r. 1970 v konstrukci. V r. 1970 přestup do obchodně-kompletačního útvaru – obchodní příprava výstavby JE V1, V2. Od r. 1979 na EBO, funkce vedoucí realizace JE V2, v r. 1982 jmenován ředitelem výstavby JE V2 (úspěšné uvedení dvou bloků 440 MW do provozu). V r. 1986 přechází na ETE (ředitel výstavby) – úspěšný rozběh výstavby, v r. 1990 přechází na EMO – vedoucí obchodně realizační sekce. Významný podíl na dokončení 1. a 2. bloku EMO v letech 1990 až 2000. Po ukončení dokončovacích prací na EMO přechod na JE Temelín od 2.1.2001 do funkce ředitele výstavby. Významný podíl na předání 1. bloku zákazníkovi 10.6.2002 a 2. bloku v červnu 2003. Těsně před dokončením 2. bloku k 1. 3. 2003 odchod do důchodu. Čestným diplomem SNUS byl oceněn v roce 2007. V současnosti žije v Piešťanoch.

Horváth Ján, *1955 v Paderovciach. V r. 1976 ukončil diaľkové štúdium na SVŠT Bratislava, Katedra tepelné jadrovej energetické stroje a zariadenia. V r. 1975 nastúpil do JE Bohunice. Od nástupu prešiel funkciami - zámočník, operátor zavážacieho stroja, revízny technik, vedúci referent riadenia, vedúci inžinier, vedúci odd.. Podieľal sa na opravách a kontrolách jadrových zariadení. Od r. 1999 bol námestníkom riaditeľa EBO pre údržbu. Od roku 2002 bol vrchným riaditeľom pre prevádzku a údržbu SE, a.s. Bratislava. V súčasnosti pracuje v súkromnej firme a žije v Dechticiach. Je držiteľom pamätnej medaily SJF.

Hovanec Ján, *1946 v Raslaviciach, absolvent FJFI ČVUT Praha (1969). Bol dlhoročným pracovníkom prevádzky JE V-1 Bohunice. Má zásluhy na jej spúšťaní a prevádzke. Postupne prešiel mnohými funkciami až po vedúceho odb. riadenia prevádzky. Zomrel v r. 1994.

Hradilek Štefan, *1941, absolvent SVŠT Bratislava, Katedra strojárská technológia. Nastúpil do ZPA Bratislava v r. 1964 a špecializoval sa na projektovanie ASR TP priemyselných objektov ako boli Slovnaft Bratislava, VSŽ Košice, Tesla Piešťany atď. Od r. 1967 pracoval na projektovej dokumentácii pre JE A-1 Bohunice a viedol projekčný dozor na stavbe A-1. Potom pracoval ako vedúci projekčného odd. na vykonávacom projekte JE V-1 a pri realizácii bol vedúcim projekčného dozoru. V r. 1980-1986 bol hlavným inžinierom projektu

ASR TP pre JE V-2. Od r. 1986 až doteraz je vedúcim odb. v projekcii PPA Energo Bratislava pre JE Mochovce. Zomrel v roku 2006.

Hrázský Miloslav, 1954, absolvent Katedry materiálov a spoľahlivosti JEZ FJFI ČVUT Praha (1978). Od r. 1978 pracuje vo VÚJE Trnava v oblasti životnosti zariadení JE. V r. 1985-1990 bol vedúcim odd. životnosti JEZ. Špecializuje sa na aplikáciu deterministických a pravdepodobnostných metód lomovej mechaniky pri hodnotení integrity komponentov JE.

Hrivnák Ivan, *1931 v Komárne, absolvent Sjf SVŠT v Bratislave (1954). Viac ako 30 rokov pôsobil vo VÚZ v Bratislave ako vedúci odb. základných laboratórií (1955-1992). Bol vedúcim spoločného materiálového laboratória VÚZ a SE. Bol riadnym členom-akademikom ČSAV a v r. 1989-1990 zastával funkciu predsedu SAV. Od r. 1992 bol rektorom TU v Košiciach. Bol členom Rady vlády SR pre vedu a techniku, členom komisie pre životné prostredie. Pracoval najmä na materiálových expertízach a zúčastnil sa na výstavbe JE V-1 a V-2 Bohunice a JE Mochovce. V súčasnosti pracuje na STU v Trnave na Materiálovo-technologickej fakulte. Je podpredsedom Rady pre jadrovú bezpečnosť SE. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2000.

Hrnčírik Ján, *1950 v Kežmarku, absolvent SVŠ v Trnave (1968), absolvoval EF SVŠT v Bratislave, Fakulta výroba a rozvod elektrickej energie (1975), postgraduálne štúdium na Sjf SVŠT v Bratislave, Katedra jadrových a energetických strojov (1986). Od r. 1987 je pracovníkom VÚJE Trnava, Školiace a výcvikové stredisko.

Hrnčíř Tomáš, *1986 v Bratislave, absolvent FEI STU v odbore energetika, PhD. v odbore jadrová energetika. V rokoch 2007 až 2017 pracoval pre spoločnosť DECOM, a. s., kde sa podieľal na tvorbe plánov vyradovania vrátane ocenenia nákladov, bezpečnostných rozborov a inej licenčnej dokumentácie pre vyradovanie jadrových zariadení a nakladanie s RAO a VJP. V rokoch 2016-2017 pôsobil ako spoluautor pri vypracovaní bezpečnostného návodu ÚJD SR o požiadavkách na bezpečnostné rozborov činností vykonávaných počas vyradovania jadrových zariadení z prevádzky. Absolvoval viac ako 20 školení a odborných technických stretnutí pod záštitou MAAE a takisto pôsobil v expertnej skupine pre optimalizáciu nakladania s nízkoaktívnymi RAO (TGOM) pri OECD/NEA v rokoch 2016 – 2018. Od roku 2018 zastáva funkciu projektového manažéra pre medzinárodné projekty v spoločnosti JAVYS, a. s pre oblasti vyradovania a nakladania s RAO. Od roku 2019 vykonáva funkciu predsedu MG SNUS.

Hronkovič Rudolf, *1968 v Partizánskom, absolvent fakulty Elektroenergetiky Moskovského Energetického inštitútu odbor kybernetika energetických systémov. Od roku 1992 pracuje na VUJE, a. s. Nastúpil do útvaru prevádzkových režimov. Počas spúšťania blokov JE Mochovce 1, 2 a JE Temelín 1, 2 vykonával funkciu zmenového vedeckého vedúceho spúšťania. Pracoval na mnohých významných projektoch VUJE ako napr.

Postupná rekonštrukcia JE V1 , Modernizácia JE V2 a ďalších. V rokoch 2003 -2008 viedol Oddelenie prevádzkových režimov na Divízii podpory prevádzky JE. V roku 2006 bol vymenovaný do funkcie podpredsedu rady správcov Národného jadrového fondu pre vyradovanie jadrových zariadení a na nakladanie s vyhoretým palivom a rádioaktívnymi odpadmi. V tom istom roku bol zvolený za člena predstavenstva v Energoprojekte Slovakia, v roku 2019 sa stal predsedom predstavenstva tejto spoločnosti. Od roku 2008 pracuje v Divízii pre prípravu a výstavbu nových jadrových zdrojov, v projekte dostavby JE Mochovce3,4 je zodpovedný za oblasť realizácie v časti dodávky VUJE, a. s. V roku 2013 bol zvolený aj za člena predstavenstva VUJE, a. s., kde pôsobí až do súčasnosti.

Hudcovský Stanislav, *1944 v Trenčíne. V roku 1961 sa v Dubnických strojárňach vyučil za drevomodelára. Je absolventom Hutníckej fakulty VŠT Košice a postgraduálneho štúdia zvarovania na strojníckej fakulte SVŠT v Bratislave. V rokoch 1968 až 1975 pracoval v Atómových elektrárňach Bohunice so zameraním na hodnotenie vlastností materiálov primárneho a sekundárneho okruhu v prevádzke jadrovej elektrárne. Od roku 1975 pracoval ako vedúci pracovník vo Výskumnom ústave energetickom (EGÚ) v Bratislave so zameraním na výstavbu a prevádzku špičkovej elektrárne s leteckými motormi, prevádzkovú spoľahlivosť a životnosť komponentov jadrových a tepelných elektrární. Spolupracoval na tvorbe energetických koncepcií SR a príprave a tvorbe energetickej legislatívy. Od roku 2003 do 2006 pracoval v akciovej spoločnosti Slovenská elektrizačná prenosová sústava, ako člen predstavenstva a vrchný riaditeľ Úseku rozvoja a medzinárodnej spolupráce. V roku 2006 odišiel do dôchodku, ale v energetike ostal pracovať v oblasti využitia decentralizovaných zdrojov elektriny, kde riadil slovenskú účasť na projekte Európskej komisie SOLID-DER. Do r. 2015 spolupracoval na projektoch energetických úspor financovaných prostredníctvom Európskej banky pre obnovu a rozvoj. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v rokoch 2003 a 2014. Na dôchodku žije v Bratislave.

Hutta Jozef, *1946 v Jaslovciach (dnes Jaslovské Bohunice), okres Trnava, absolvent EF SVŠT Bratislava (1980). Do JE Bohunice nastúpil v r. 1964 ako dozimetrista. Zastával rôzne funkcie: zmenový vedúci dozimetrickej služby, dozimetrista pre špeciálne merania, vedúci fyzik, vedúci odd. dozimetrie V-2, vedúci odb. radiačnej bezpečnosti. Od r. 1996 pracoval vo funkcii námestníka riaditeľa pre technickú podporu a bezpečnosť EBO, ktorú vykonával do roku 2006. Začiatkom r.2006 v procese privatizácie SE bol vytvorený závod JE V1 k 1.2.2006.a bol menovaný riaditeľom závodu a k 1.4.2006 pri vzniku GOVKO a. s.(neskôr JAVYS a. s.) do ktorého boli začlenené závody JE V1 a JE A1 bol menovaný za vrchného riaditeľa pre prevádzku JE V1. V tejto funkcii pracoval až do odchodu do dôchodku, koncom februára 2008. Ako dôchodca ešte 4 roky (do r. 2012) pracoval vo VUJE ako špecialista pre vyradovanie JE - manažér projektu „Plán 1. Etapy vyradovania JE V1 a ďalšia licenčná dokumentácia“. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2004. Na dôchodku žije v Trnave.

Ch

Chorvát Emil, *1927, absolvent EF SVŠT Bratislava. Od r. 1959 pracoval v JE Bohunice na výstavbe JE A-1. V r. 1972 prešiel do SEP Bratislava ako vedúci odb. pre realizáciu výstavby JE V-1 a JE Dukovany. Po zriadení IVES od r. 1976 zastával funkciu námestníka riaditeľa. Od r. 1980 bol riaditeľom výstavbového závodu JE Mochovce, od r. 1984 námestníkom riaditeľa pre výstavbu EMO. Od r. 1988 viedol technický úsek. V r. 1992 odišiel do dôchodku. Od r. 1994 pracoval v Škode Praha na dostavbe JE Mochovce. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 1999.

Chrapan Ján, *1936 v Košiciach. Absolvent PdF UK v Bratislave (1959), spoluzakladateľ školy fyziky nízkych aktivít s výstupmi do radiačnej chronológie, rádioekológie a rádio-environmentalistiky. Pôsobil na SjF VŠT v Košiciach (1959-1962), KJF UK v Bratislave (1962-1984), na Vojenskej akadémii v Liptovskom Mikuláši (1984-1998). V r. 1998-2000 bol na Fakulte ekológie a environmentalistiky (FEE) TU Zvolen so sídlom v Banskej Štiavnici (1999-2000) vo funkcii dekana. Venoval sa metódam detekcie nízkych rádioaktivít využitím procesov termodynamickej nerovnováhy, zaviedol metódu rádiouhlíka, sledoval migráciu rádionuklidov geosférami. Je spoluautorom viac ako 150 vedeckých prác publikovaných v zborníkoch a časopisoch. V pedagogickej oblasti sa prof. Chrapan podieľal najmä prednáškami z jadrovej fyziky pri výchove jadrových fyzikov, prednáškami z fyziky pri výchove vojenských špecialistov a prednáškami z rádioekológie pri výchove environmentálnych inžinierov. Bol predsedom sekcie SNUS pri FEE v B. Štiavnici. Založil a tiež bol vydavateľom aperiodika slovenských prírodovedcov a technikov "Myšlienky a fakty". Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2005. Zomrel v roku 2016.

Chrapčiak Vladimír, *1956. Absolvent ČVUT, Fakulta jadrová a fyzikálne inžinierska, Katedra jadrových reaktorov, (1980) a postgraduál na Elektrotechnickej fakulte SVŠT (1992). Od roku 1980 pracoval vo VUJE Trnava ako špecialista na výpočty neutrónovo – fyzikálnych charakteristík aktívnej zóny reaktorov VVER a na výpočty vyhoreného jadrového paliva (kritickosť, zostatkový výkon a zdroje žiarenia pri transporte a skladovaní) pre všetky bloky s reaktormi VVER-440 na Slovensku a pre medzisklad vyhoreného paliva v Jaslovských Bohuniciach. Kvalifikáciu si zvyšoval absolvovaním rôznych kurzov a školení a zapájal sa aj do medzinárodných aktivít. Od roku 1992 bol členom a od roku 1999 koordinátorom medzinárodnej pracovnej skupiny Fyzikálne problémy vyhoreného jadrového paliva, od roku 2003 bol zástupca Slovenska v pracovnej skupine Working Party on Nuclear Criticality Safety pri OECD/NEA, od roku 2003 v pracovnej skupine Technical Working Group Fuel Performance and Technology pri MAAE. Okrem toho bol členom rôznych krátkodobých expertných skupín. Napísal viac ako 200 odborných publikácií (technické správy, vedecké správy, príspevky na medzinárodných konferenciách). V rámci MAAE bol na misiách v Iráne a Arménsku. Viedol desiatky študentov pri ich ročníkových, bakalárskych a diplomových prácach, resp. bol oponentom ich diplomových prác. V roku 2018 odišiel do dôchodku.

Chudý Jozef, *1952 v Novej Stráži. Po ukončení UŠ v Topoľčanoch, SPŠ v Trnave nastúpil do pracovného pomeru v roku 1974 do Hydrostavu, a.s Bratislava OZ Stavomontáže na stavbu JE v Jaslovských Bohuniciach. Začínal ako majster remesiel inštalatér sanity a ÚK. Na tomto pracovnom zaradení pôsobil súčasne na stavbách A-1 i V-1 v Jaslovských Bohuniciach i v Mochovciach do roku 1986. V roku 1986 prešiel v rámci HDS do OZ Mochovce na pozíciu stavbyvedúci. Ako stavbyvedúci mal na starosti dostavbu 1. a 2. bloku a výstavbu 3. a 4. bloku v Mochovciach. Popri prácach na objektoch AE sa podieľal i na výstavbe rôznych objektov mimo Mochoviec napr. Obchodno-predajné

centrum vo Vrábľoch, výstavba závodu sanitárnej techniky Kersan v Bratislave, diaľničnom úseku most - Ladce, výstavba sídliska s kompletnou občianskou vybavenosťou vo Voroneži v Ruskej federácii a iné. Od roku 2002 po zániku HDS, a. s. nastúpil pracovať v Mochovciach do firmy Eurobuilding, a. s. Bratislava, v ktorej pracoval ako stavbyvedúci a vedúci zámočníckej dielne do roku 2008. Od augusta 2008 do konca mája 2020 pracoval vo firme Enseco, a. s. a podieľal sa na dostavbe 3.a 4.bloku v Mochovciach. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2022. Na dôchodku žije v Nitrianskej Strede.

Chudý Martin, *1939 v Martine, absolvent Prír. F. UK v Bratislave (1961), odb. fyzika. Od r. 1961 pôsobil na Katedre jadrovej fyziky (KJF), najprv na Prír. F. a od r. 1980 po jej premenovaní na MFF UK a neskôr na FMFI UK. Hlavnou oblasťou jeho vedeckej práce bol vývoj rádioanalytických metód so zameraním na fyziku nízkych rádioaktivít, environmentálnu rádioaktivitu, dozimetriu životného prostredia a výskum vplyvu JE na životné prostredie, vrátane ich havárií (napr. černobyľskej havárie). V jadrovej energetike významne prispel k vývoju metód selektívneho monitorovania niektorých dôležitých rádionuklidov v životnom prostredí (napr. trícia, rádionuklidov emitujúcich gama-žiarenie). Získal vedecko-pedagogický titul docent v odbore fyzika. Bol vedúcim KJF (1993-98), členom kolégií, vedeckých rád, domácich a zahraničných výskumných tímov. V rokoch 2000-2005 bol prodekanom pre pregraduálne štúdium FMFI UK. Bol zodpovedným riešiteľom a spoluriešiteľom viacerých domácich a zahraničných vedeckých projektov. V oblasti jadrovej fyziky vychoval veľa absoventov a doktorandov, ktorí sa úspešne zapojili do domáceho a zahraničného jadrového výskumu. Za dosiahnuté výsledky v pedagogickej a vedeckej činnosti získal viacero vyznamenaní. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2009.

Ivanič Ján, *1941 v Podkoniciach, po absolvovaní EF SVŠT Bratislava v r. 1964 nastúpil do ZPA Bratislava. Zabezpečoval spúšťacie práce v časti SKR na JE A-1 Bohunice a na JE V-1 a projektovú prípravu pre V-2. V r. 1972-1975 pracoval ako vedúci montáže ZPA na výstavbe elektrárne v Mashade v Iráne. V r. 1976 bol vedúcim stavby Petrochemického komplexu v Slovnafte Bratislava a od r. 1979 bol vedúcim odboru projekcie JE. V r. 1987-1990 bol riaditeľom výstavbového závodu Elektromont Bratislava na JE Mochovce, v r. 1990-1993 námestníkom riaditeľa PPA Bratislava a od r. 1994 bol výkonným

riaditeľom PPA ENERGO, ktoré participovalo na dostavbe 1. a 2. bloku JE Mochovce, postupnej rekonštrukcii JE V-1 a modernizácii JE V-2 v Jaslovských Bohuniciach. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2017. V súčasnosti je na dôchodku a žije v Bratislave.

J

Jakabovič Miroslav, *10. 1. 1948 v Malženiciach, absolvent Elektrotechnickej fakulty, STU Bratislava, Odbor silnoprúdová elektrotechnika (1972). Od roku 1972 pracoval v JE Bohunice postupne ako vedúci technik merania a vedúci technik automatík a merania na JE-A1. V rokoch 1975 – 1976 absolvoval postgraduálne štúdium – Výstavba a prevádzka jadrových elektrární na Katedre jadrovej fyziky a techniky SVŠT. Od roku 1978 zaradený do prípravy prevádzky JE-V1, kde mal osobnú zásluhu na spúšťaní a príprave prevádzky JE-V1. Následne od roku 1980 až do roku 1995 pracoval ako vedúci elektroprevádzky JE- V1. V roku 1996 prešiel do spoločnosti JE-VYZ a GovCo, a. s., ako vedúci oddelenia elektro, vedúci technického odboru prevádzky a následne v spoločnosti JAVYS, a. s., pracoval ako riaditeľ sekcie bezpečnosti, havarijného plánovania a ochrany. Po zdravotných problémoch od roku 2007 do roku 2008 ako špecialista v sekcii bezpečnosti, havarijného plánovania a ochrany. V roku 2009 nastúpil na Úrad jadrového dozoru SR, ako inšpektor jadrovej bezpečnosti so zameraním dozoru na elektrozaradenia NN, VN a VVN v JE EBO, JE EMO 1,2, JAVYS a na projekty prípravy prevádzky a spúšťania JE EMO 3,4. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2021. Od 31. 5. 2020 je na dôchodku a žije v Trnave.

Jambor Jaroslav, *1946, absolvent katedry jaderných reaktorů, Fakulty jaderné a fyzikálně inženýrské ČVUT v Praze (1969). Od r. 1973 pracoval v Energoprojektu v oblasti projektování primárních částí jaderných elektráren a řízení projektového procesu. Zde prošel řadou funkcí: vedoucí jaderného střediska (1978), ředitel závodu „Atomprojekt“ (1986), náměstek ředitele Energoprojektu pro projektování staveb s jaderně energetickým zařízeními. Od r. 1992 pracoval ve společnosti 3E Praha Engineering, Vedoucí divize jaderné energetiky, od r. 2000 ve společnosti EGP Invest, Vedoucí divize jaderné energetiky, od r. od r. 2005 ve společnosti MEACONT Praha s.r.o. (od r. 2010 AF-Consult Czech Republic a od r. 2020 AFRY CZ s.r.o.), Vedoucí divize jaderné energetiky a řízení projektů. Od r. 2016 spolupracuje s touto společností jako nezávislý specialista. Zúčastnil se projektových prací na všech českých a slovenských JE, JE v Brazílii, Angra 3 (2012 – 2014), JE ve Vietnamu, Ninh Thuan 1 (2014 – 2016) a jako člen auditorského týmu AF- Consult Czech Republic na JE Mochovce (2016 – 2019).

Jamrich Jozef, *1943 v Kátlovciach, absolvent Sjf SVŠT Bratislava. Od r.1969 pracoval v JE Bohunice ako operátor výmeny paliva v JE A-1, vedúci odd. transportno-technologickej časti, vedúci odb. strojno-technologickej časti. Od r. 1991 do r. 1993 pracoval v DECOM Slovakia Trnava v problematike vyradovania JEZ a spracovania EAO, výstavby Bohunického spracovateľského centra a vyradovania JE A-1. Od r. 1993 do r. 1995 pracoval opäť v JE Bohunice na úseku vyradovania JEZ. Od r. 1996 bol riaditeľom odštepného závodu SE-VYZ Bohunice.

Jančina Ernest, *1941 vo Vrútkach, absolvent stavebnej fakulty SVŠT v Bratislave. Svoju profesionálnu kariéru začal v roku 1966 ako pracovník národného podniku Hydrostav Bratislava na výstavbe atómovej elektrárne A-1. Zúčastnil sa na výstavbe všetkých jadrových elektrární na Slovensku. V rámci národného podniku Hydrostav pôsobil v rôznych funkciách. V rokoch 1966-1973 ako stavbyvedúci a vedúci hospodárskych stredísk na výstavbe A-1, V-1 a V2. V rokoch 1978-1981 ako hlavný inžinier závodu na výstavbe JE V-2. V rokoch 1981-1984 ako riaditeľ odštepného závodu Jaslovské Bohunice. V rokoch 1984-1990 ako riaditeľ odštepného závodu Mochovce. V rokoch 1990-2001 ako riaditeľ odštepného závodu Trenčín a Trenčianske Bohuslavice. Do dôchodku odišiel v roku 2002. Na dôchodku bol v rokoch 2007 až 2014 riaditeľom príspevkovej organizácie Služby mesta Piešťany. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2010. V súčasnosti žije v Piešťanoch.

Jančík Ondrej, *1942, absolvent PdF UK Bratislava, Katedry jadrovej fyziky (1966). Začínal v SAV Bratislava, Ústav stavebníctva a architektúry. Od r. 1969 pracoval v EGÚ Bohunice a vo VÚJE Trnava (1980). Zaoberal sa riešením experimentálnych výskumných úloh v oblasti detekcie ionizujúceho žiarenia, radiačnej bezpečnosti a kontroly s využitím výpočtovej techniky a mikroelektroniky. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2020. Na dôchodku žije v Nitre.

Janešík Peter, *1954 v Ladcoch, je absolventom PriF UK špecializácia jadrová chémia 1973-1979. V rokoch 1979-1984 pracoval v JE V1 Jaslovské Bohunice vo funkcii samostatný inžinier rádiochemie. V roku 1983 vykonal štátnu rigoróznú skúšku pre titul RNDr. V rokoch 1984-1997 pracoval v Škode Praha a. s. ako vedúci inžinier špecialista. Podieľal sa na spúšťacích prácach JE V2 J. Bohunice (1984-1986), JE Dukovany 4. blok (1986-1987), JE Temelín 1.blok (2000-2001) už ako zamestnanec spoločnosti ENSECO, a. s., kde pracoval v období rokov 1997-2001 ako vedúci odboru primárneho okruhu a vzduchotechniky pri spúšťaní 1. a 2. bloku JE Mochovce. Popri týchto činnostiach založil 19.9.1997 spoločnosť JAPEKS, s. r. o., ktorá sa podieľala na prevádzkovaní kľúčovej služby pri dostavbe EMO 3. a 4. bloku. Od roku 1999 prevzala spoločnosť prevádzkovanie tepelného, vodného a elektro hospodárstva celého areálu EMO 3. a 4. bloku (1999-2020) . Taktiež zabezpečoval práce sprísnenej montáže 3. a 4. bloku (do 1.8.2020).

Janíček František, *1954 v Čadci. Absolvoval na EF SVŠT v r. 1979 a nastúpil ako asistent na Katedru elektroenergetiky EF. V súčasnosti sa venuje progresívnym systémom elektrických ochrán a je riešiteľom projektu Multimediálne informácie o elektroenergetike pre verejnosť na Internete – INFELN. Je členom Slovenského výboru Svetovej energetickej rady (WEC), podpredsedom Spoločnej odborovej komisie vedného odb. Elektroenergetika, členom Výboru jadrovej bezpečnosti SE. V septembri 1999 bol vymenovaný za profesora a v októbri 1999 bol zvolený za dekana FEI STU.

Janíček Jiří, *1965 vo Vsetíne, ČR, absolvent ČVUT Praha – Fakulta strojného inžinierstva, odbor tepelné a jadrové stroje. V rokoch 1990-1992 pracoval v spoločnosti ŠKODA Praha pri realizácii výstavby primárneho okruhu 1. bloku EMO. V roku 1992 nastúpil do útvaru prevádzky EMO a postupne vykonával funkcie 1994 – operátor sekundárneho okruhu, 1997 – operátor reaktora, 1999 – vedúci reaktorového bloku a v rokoch 2009 – 2016 bol zmenovým inžinier EMO12. V rokoch 2009-2015 bol člen tímu rozhrania človek-stroj pre návrh blokovej dozorne 3. a 4. bloku EMO a od roku 2016 je zmenovým inžinierom na MO34. Je členom štátnej skúšobnej komisie pre OPBD MO34 a zúčastnil sa na niekoľkých misiách WANO a OSART.

Jankech Anton, *1950 v Trenčíne, absolvent FJFI ČVUT v Prahe. Od r. 1977 pracoval na Katedre fyziky FJFI. V r. 1979-1980 pracoval v Nukleárnom centre MFF KU v Prahe. V r. 1980-1982 pracoval na Katedre fyziky SjF ČVUT v Prahe. V r. 1982-1983 pracoval v SÚJV v Dubne pri Moskve na experimentálnom programe výskumu štruktúry atómového jadra. Ďalší priebeh zamestnaní: IVES (1983-1984), JE Mochovce, FMPE Praha, špecialista v útvare zmocnenca vlády pre výstavbu EBO, EMO, EDU, ETE (1985-1987), JE Mochovce - realizácia investičnej výstavby (od r. 1987).

Ježek Josef, FE VUT Brno - silnoproud (1973 - 1978). V létech 1978 – 1997 ČEZ, a.s. / JE Dukovany, postupně ve funkcích: operátor reaktoru / příprava spouštění, směnový inženýr / spouštění a provoz čtyř bloků JE Dukovany, vedoucího odboru koordinace údržby, náměstek ředitele pro údržbu, projektový manažer pro projekt výstavby „Plnorozsahového výcvikového trenažeru blokovej dozorny“, 1998 - ŠKODA Praha, a.s. / JE Mochovce / “Vedoucí sekce spouštění” / řízení spuštění 1. bloku EMO (1998) a příprava spouštění 2. bloku EMO (1999), 2000 - I&C ENERGO/ Třebíč / ředitel divize investičních dodávek a výkon funkce Hlavního inženýra spouštění 1. bloku ETE, 2002 - VA TECH EZ Praha, a.s. / ředitel regionu Morava / investiční dodávky v oblasti elektro pro energetiku a průmysl, 2004 - ŠKODA Praha, a.s. / vedoucí odboru technické realizace, 2006 - ELTODO EG, a.s., 2007 - ČEZ, a.s. / “specialista řízení projektu “Dostavba 3. a 4. bloku JE Temelín”, expert senior ČEZ pro přípravu projektu NJB v lokalitě Jaslovské Bohunice, 2010 – JESS, a.s., zástupce ČEZ, a.s. (postupně - vedoucí odboru, ředitel technického úseku a člen představenstva JESS, 2018 - odchod do důchodu.

John Aleš, *1950, předseda Občanské bezpečnostní komise při JE Dukovany. V roce 1972 absolvoval Fakultu elektrotechnickou VUT Brno, v roce 1986 postgraduální studium na UK v Bratislavě (Jaderná energetika a ekologie) a v roce 2003 získal titul MBA na Prague International Business School. Jeho kariéra v energetice začala v roce 1982 na JE Dukovany, kde zastával různé manažerské pozice od šéfinženýra pro radiační ochranu přes náměstka ředitele pro bezpečnost až po ředitele EDU (1987–2002). V rámci Úseku jaderných elektráren ČEZ v letech 2003–2005 působil ve vysokých pozicích týkajících se vnějších vztahů a zahraničí. S touto pozicí bylo spojeno i vyslání do FORATOM v Bruselu, kde působil do

konce roku 2007. V období 1994–2010 byl předsedou řídicí rady WANO Moskevského centra a členem Správní rady WANO. V dubnu 2008 byl jmenován generálním ředitelem a předsedou představenstva ÚJV Řež a.s. kde působil do roku 2013. Nyní působí jako nezávislý expert ve skupině Via-Alta a. s, pracuje v expertní skupině MC WANO, je viceprezidentem Inženýrské akademie ČR, předsedou Občanské Bezpečnostní komise při JE Dukovany a členem spolku Jaderní veteráni. Publikuje časopisecké články zaměřené na jadernou energetiku a vystupuje na konferencích s tématy Jaderná energetika, Mezinárodní spolupráce a Komunikace.

K

Kabát Viktor, *1935 v Bratislave. Štúdium na Strojníckej fakulte SVŠT v Bratislave ukončil v r. 1958 a následne pracoval na Katedre tepelných strojov a motorov ako asistent, neskôr ako odborný asistent. 1970 - hodnosť CSc. 1980 - docent. V rokoch 1973 až 1975 pôsobil ako expert na MTC v Káhire v rámci Vojenskej akadémie Brno. V období rokov 1990 až 1997 bol vedúcim Katedry tepelných energetických strojov a zariadení na Strojníckej fakulte STU v Bratislave. Prednášal predmety týkajúce sa prenosu tepla a hmoty, návrhu a prevádzky kotlov, výmenníkov tepla a separátorov, projektovania zdrojov elektriny a tepla. Aj po odchode do dôchodku v roku 2000 aktívne pracuje v oblasti výskumu optimalizácie prevádzky kotlov a výmenníkov. Odborná a výskumná činnosť: Optimalizácia návrhových parametrov paroplynových cyklov pre JE VVER 440 a VVER 1000, Fyzikálne modelovanie spaľovacích komôr, práškových vírivých horákov parných kotlov a miešacích pomerov pri spaľovaní. Výsledky výskumu boli aplikované v SES Tlmače, SE a. s. Bratislava, EVO 1, v teplárnach v Handlovej a Brne, tiež v elektrárnach Chvaletice, Schen-Tou v Číne, SOMA B v Turecku a Pécsi v Maďarsku. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2019. Na dôchodku žije v Bratislave.

Kačmár Milan, *1953 v obci Lastomír okres Michalovce. V roku 1978 absolvoval FJFI ČVUT odbor teória a technika jadrových reaktorov v Prahe. Odvtedy nepretržite pracoval v JE Bohunice na oddelení fyziky reaktora, od roku 1992 ako jeho vedúci. Zúčastnil sa spúšťania všetkých štyroch blokov JE Bohunice ako aj odstavenia (bohužiaľ predčasného) oboch blokov JE EBO V1. Od roku 2011 pracoval ako vedúci jadrovej bezpečnosti na JE EBO V2. Na konci roku 2013 odišiel do dôchodku. 2016 - nastúpil do dcérskej spoločnosti SE, a. s. Centrum pre vedu a výskum, s. r. o. kde pracoval na Periodickom hodnotení jadrovej bezpečnosti JE EBO V2 a tiež JE EMO 1, 2. 2019 - pracoval na príprave a realizácii Komplexného programu dlhodobej prevádzky JE EMO 1, 2. Na dôchodku žije vo Zvončíne.

Kačmár Štefan, *1938. Absolvent FJFI ČVUT Praha, odb. JEZ, špecializácie reaktorová technika a energetika (1962). Od r. 1961 do r. 1997 bol zamestnaný v JE Bohunice na technickom úseku, neskôršie na VVZ ako vedúci útvaru reaktorovej a experimentálnej fyziky na spúšťaní JE A-1, JE V-1. Od r. 1977 pracoval vo VÚJE Trnava ako námestník riaditeľa. Od r. 1997 pracuje vo VÚJE Trnava ako vedecký tajomník v útvaru generálneho riaditeľa a vedúci

vedeckotechnických projektov. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2006. Zomrel v roku 2018 a pochovaný je v Piešťanoch.

Kadlec Ľubomír, *1949, absolvent SjF SVŠT Bratislava, Katedry tepelných energetických a jadrových strojov a zariadení (1972). Od r. 1976 pracoval vo VÚJE Trnava vo výskume prevádzkových stavov JE. Najskôr sa venoval modelovaniu a analýzam nestacionárnych prevádzkových a havarijných situácií v JE z hľadiska tepelno-hydraulických výpočtov. Od r. 1986 sa venuje problematike bilancii energií a overovaniu parametrov zariadení JE, meraniu tesnosti hermetickej zóny JE, ako aj kalibrácii meračov a snímačov tlaku a vyhodnotenia neistôt pri ich kalibrácii.

Kálna Karol, *1934 v Luciabani. Absolvent VŠT Košice, FŤS (1958). V r. 1959-1970 pracoval v ZJE Škoda Plzeň, v r. 1970-2000 vo VÚZ Bratislava. Študoval odolnosť ocelí proti krehkému porušeniu. Experimentálne overil užitočnosť zaťaženia za tepla na zvýšenie odolnosti proti krehkému porušeniu nežíhaných zvarových spojov. Zaslúžil sa o praktickú aplikáciu lomovej mechaniky pri navrhovaní konštrukcií proti krehkému porušeniu a hodnotenie prípustnosti defektov prístupom „vhodnosť pre prevádzku“. Svoje poznatky uplatnil pri spracovaní noriem pre skúšky lomovej húževnatosti, mechanické spracovanie zvarových spojov a navrhovanie ocelových konštrukcií.

Kandráč Ján, *1953 v Prešove. Absolvent EF SVŠT Bratislava, odbor Silnopráúdová energetika, zameranie Prevádzka jadrových elektrární (1977). Po skončení školy pracoval v EGÚ Bratislava (pracovisko JE Bohunice), od r. 1980 v Bratislave, od r. 1983 vo VÚPEK Bratislava, od roku 1993 v RELKO Bratislava, v roku 1994 v Pyrocontrol Consulting Bratislava a od roku 1995 v RISK CONSULT Bratislava, ako jej riaditeľ a konateľ. Je autorom a spoluautorom vyše 100 požiaro-rizikových analýz a správ pre JE na Slovensku a v Českej republike, ale aj JE v Maďarsku, Bulharsku, Arménsku a vo Fínsku. V oblasti posúdenia rizík závažných priemyselných havárií je autorom a spoluautorom vyše 80 bezpečnostných správ pre významné chemické, petrochemické, plynárenské, strojárenské a logistické podniky na Slovensku. Je členom Sdružení požárního a bezpečnostního inženýrství pri TÚ Ostrava, členom Zboru expertov pri MŽP SR v oblasti prevencie závažných priemyselných havárií, členom Rady ZSVTS za Slovenskú spoločnosť propagácie vedy a techniky a úradujúcim podpredsedom tejto spoločnosti.

Kapišovský Vladimír, *1943 v Hunkovciach, absolvent LTI v Leningrade, Fakulta fyzikálno-chemická. Od r. 1966 pracoval v EGÚ Bohunice. Podieľal sa na experimentálnych výskumných prácach na reaktorových vodných slučkách v ÚJV Řež a IJB Swierk. V r. 1972 a 1973 pracoval v Reaktorovom stredisku univerzít v East Kilbride. Od r. 1981 pracuje vo VÚJE Trnava. Špecializuje sa na systémy radiačnej kontroly JE, problémy radiačnej bezpečnosti, on-line gama spektrometrické monitorovanie chladiwa, selektívnych monitorovacích systémoch plyných výpustí, metódach výpočtu odozvy detektorov ionizujúceho žiarenia a stredísk havarijnej odozvy. Zomrel, pochovaný je v Piešťanoch.

Katrlík Jaroslav, *1944 v Prahe, je absolventom ČVUT FEL v Prahe, ktorú ukončil v r.1969. Postgraduálny kurz Výstavba a prevádzka jadrových elektrární absolvoval v r.1979. V JE A-1 Jaslovské Bohunice pracoval ako operátor transportnej technológie, vedúci oddelenia primárneho okruhu, vedúci odboru transportu vyhoreného paliva a špecialista vyradovania JEZ. Pracoval v oblasti jadrového palivového cyklu, v prevádzke a vyradovaní JEZ, v oblasti dekontaminácie a zaobchádzania s RAO a tiež na tvorbe plánov vyradovania JE z prevádzky. Po odchode do dôchodku od r.2005 pracoval v spoločnosti Alldeco s. r. o., ktorá sa neskôr transformovala na spoločnosť AMEC s. r. o. v ktorej pracoval do roku 2013 v oblasti vyradovania jadrových zariadení, zaobchádzania s RAO a dekontaminácie. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2012. Zomrel v roku 2022.

Keher Jozef, *1935, absolvent Sjf SVŠT Bratislava (1959). Absolvoval postgraduálne štúdium na ČVUT. V r. 1967 nastúpil na JE A-1 Bohunice ako vedúci technologického odboru. V r. 1972-1976 pracoval vo funkcii námestníka riaditeľa EBO pre prevádzku a techniku. Riadil spúšťanie JE A-1. V r. 1977-1978 pracoval na SEP ako riaditeľ pre výrobu a rozvod. V r. 1978-1981 pracoval na FMTIR ako námestník ministra v odb. jadrovej energetiky. V r. 1982-1990 bol námestníkom ministra a zmocnencom vlády pre výstavbu JE na FMPE. V r. 1991-1992 pracoval ako poradca na FMH ČSR. V r. 1992-1995 pracoval na Montážnej správe Bohunice, Škoda Praha, neskoršie Energoservis ako obchodný a technický námestník riaditeľa. V r. 1996 prešiel do JE Mochovce. Za zásluhy o rozvoj jadrovej energetiky mu SNUS v r. 1998 udelila Čestný diplom SNUS a stal sa členom sekcie seniorov. Je jedným zo zakladajúcich členov Sjf a držiteľom pamätnej medaily Sjf. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2000. Na dôchodku žije v Piešťanoch.

Kellner Róbert, *1948 v Trnave. V r. 1979 ukončil štúdium na EF STU Bratislava. V r. 1982 ukončil postgraduálne štúdium na STU Bratislava so zameraním Prevádzka JE. V energetike pracuje od r. 1969. V r. 1979 prešiel pracovať do JE Bohunice na funkciu vedúceho odd. elektroúdržby. Od r. 1985 zastával funkciu vedúceho odb. elektroúdržby a zdvíhacích zariadení EBO až do r. 1997, kedy nastúpil do ENO ako námestník riaditeľa pre údržbu. Zomrel v roku 2022.

Kerak Jozef, *1950 v Potvoriciach, absolvent Sjf SVŠT Bratislava, špecializácia prístrojovej, regulačnej a automatizačnej techniky (1974). Od r. 1974 pracuje v JE Bohunice, postupne ako vedúci odd. meracej a regulačnej techniky JE V-1. Od r. 1984 pracoval ako vedúci odb. meracej a regulačnej techniky JE V-1 a V-2. Od r. 1993 pracoval v úseku investičnej výstavby EBO, od r. 1995 ako vedúci odb. technickej a projektovej prípravy rekonštrukcií blokov JE a zároveň zastával funkciu Vedúceho projektu postupnej rekonštrukcie JE V-1. Od r. 2000 spočíva ťažisko jeho práce v zabezpečovaní prípravy modernizácie JE V-2 a ďalších investičných projektov na JE V-1 a V-2.

Klepáč Juraj, *1954 v Liptovskom Mikuláši, absolvent FJFI ČVUT Praha (1979). Od r. 1979 pracoval vo VÚJE Trnava v oblasti jadrovej bezpečnosti v odd. termohydraulických analýz prechodových procesov a havárií, v r. 1990-1993 vo funkcii vedúceho odd. termohydraulických analýz. Medzinárodné skúsenosti získal počas svojho pobytu vo Westinghouse Electric Corporation v Pittsburghu v USA v tíme Core Engineering and Safety Analysis Technology v oblasti bezpečnostných analýz pre bezpečnostnú správu JE Temelin v Českej republike (1993 -

1994) a v spoločnosti British Energy, kde pracoval na hodnotení bezpečnosti britských JE s reaktormi AGR (2005). Po návrate do VÚJE Trnava sa venoval validácii výpočtových programov a problematike havarijných procesov v kontajmentoch blokov JE a bol zodpovedný za bezpečnostné analýzy pre JE Mochovce, vykonávané v spolupráci s Framatomom. Koordinoval implementáciu Návodov na riešenie ťažkých havárií (SAMG) pre 3. a 4. blok JE Mochovce, vypracovaných pobočkou spoločnosti Westinghouse v Belgicku. Od roku 2007 je generálnym tajomníkom Slovenskej nukleárnej spoločnosti. Od roku 2008 je členom Vysokkej vedeckej rady (HSC) Európskej nukleárnej spoločnosti (ENS) a je zástupcom Slovenskej republiky v medzinárodnej informačnej sieti o jadrovej energetike – NucNet. Od roku 2014 viedol oddelenie koordinácie projektov výskumu a vývoja až do odchodu do dôchodku v septembri 2016. V súčasnosti žije v Trnave.

Klikač Stanislav, *1941 v Bratislave, absolvent Stavebnej fakulty SVŠT Bratislava. Od r. 1963 pracuje v Hydrostave, postupne ako asistent stavbyvedúceho, neskôr ako stavbyvedúci realizoval stavby na OZ HDS Vlčie Hrdlo. Od r. 1970 sa špecializoval na výstavbu diaľkových potrubných vedení ako hlavný stavbyvedúci Tranzitného plynovodu, od r. 1976 ako vedúci inžinier výroby, od r. 1980 ako hlavný stavbyvedúci a hlavný inžinier diaľkových podzemných potrubí. Od r. 1981 do r. 1995 bol riaditeľom OZ HDS Vlčie Hrdlo a od r. 1995 až doteraz zastáva funkciu generálneho riaditeľa Hydrostavu. Zaslúžil sa o realizáciu objektov na

stavbách JE V-2 Bohunice a JE Mochovce.

Klíma Přemysl, *1940 v Příbyslavi (ČR), absolvent ČVUT Praha, Fakulty strojného inžinierstva (1962). Od r. 1962 pracoval v První brněnské strojárně ako projektant a skúšobní technik. V r. 1967 bol zamestnaný na Ústrednej správe energetiky v Prahe. Od r. 1967 pracoval v JE Bohunice vo funkciách vedúci sekundárneho okruhu A-1 (1967-1969), vedúci odd. výrobných technológií A-1 (1969-1974), vedúci odb. riadenia akosti (1975-1980), vedúci technického odb. (1980-1989) a námestník riaditeľa pre investície a techniku (1989-1994). V r. 1974-1975 absolvoval stáž v Inštitúte pre vývoj reaktorov v Karlsruhe (DE) a podieľal sa na vývoji lokalizačných systémov. Od r. 1994 do r. 2014 pracoval vo VÚJE Trnava vo funkcii vedúceho zmluvno-obchodného útvaru. V období 1975-1989 bol činný v Energetickej spoločnosti ČSVTS ako tajomník a predseda. Počas rokov 1980 až 1995 prednášal ako externý učiteľ predmet „Prevádzka JE“ na Strojníckej fakulte STU Bratislava. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2021. Od r. 2014 je na dôchodku a žije v Piešťanoch.

Kliment Tomáš, *1971 v Brezne, absolvent Katedry jadrovej fyziky a techniky EF STU v Bratislave (1995). V roku 1997 nastúpil do VUJE, a. s., kde pracuje na divízií jadrovej bezpečnosti. Od r. 2012 je vedúcim oddelenia jadrovej bezpečnosti, výskumu a vývoja. V projektoch VUJE zodpovedá za vypracovanie licenčnej dokumentácie v oblasti deterministických analýz bezpečnosti. V roku 2003 dostal cenu ministra školstva SR za „Významné výsledky mladých zamestnancov výskumu a vývoja do 35 rokov“.

Kmošena Juraj, *1940 v Mestečku, okres Púchov, absolvent FJFI ČVUT (1965). Pracoval v EGÚ (1965-1968), do JE Bohunice nastúpil v r. 1968 ako vedúci odd. fyziky (1968-1974), V r. 1974-1982 vedúci technického odb., 1982-1989 vedúci odb. režimov, 1990 námestník riaditeľa pre prevádzku, 1991-1992 riaditeľ, asistent-špecialista (1992), 1993-1994 námestník riaditeľa pre bezpečnosť. Dlhodobo zastupoval EBO vo WANO a tiež pracoval ako stály člen technickej skupiny MAAE vo Viedni pre oblasť vyhoreteho paliva a bezpečnosti prevádzky JEZ. V r. 1994 začal pracovať na riaditeľstve SE, postupne ako vedúci odb. jadrovej energetiky a od r. 1996 ako riaditeľ odb. prevádzky JZ. Od roku 2003 do roku 2010 pracoval vo VUJE Trnava. Predseda sekcie Seniori v jadre SNUS do r. 2012. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2004. Na dôchodku žije vo Veľkom Orvišti pri Piešťanoch.

Knobloch Jaroslav, *1941, absolvent Sjf VŠB Ostrava (1964). V r. 1964-1967 pracoval v Škode Plzeň na výstavbe VSŽ Košice. Od r. 1968 pracuje v JE Bohunice. V útvare investičnej výstavby sa podieľal na výstavbe JE A-1, V-1, V-2. V r. 1992-1995 bol špecialistom pre likvidáciu JEZ SEP Bratislava. Od r. 1996 pracuje vo VÚJE Trnava ako vedúci odd. pre realizáciu projektov, pôvodne na postupnú rekonštrukciu JE V-1, teraz na modernizáciu JE V-2.

Kobzová Darina, *1949, absolventka PdF UK, odb. jadrová chémia (1972). Pôsobila na Ústave výpočtovej techniky VŠ UK Bratislava. Od r. 1973 pracovala v BEZ Bratislava. Pracovala v oblasti plyných dielektrík a anorganických plnív do pevných dielektrík. Od r. 1993 pracuje na MŽP SR ako zástupkyňa riaditeľa odb. environmentálnych rizík a cudzorodých látok, kde sa okrem iného venuje problematike predchádzania haváriám JEZ a činnosti Komisie vlády SR pre radiačné havárie.

Kolarik Jozef, *1959 Krásnej Vsi, absolvent Stavebnej fakulty SVŠT v Bratislave (1983). Po ukončení štúdia nastúpil do pracovného pomeru do HDS š. p. OZ Jaslovské Bohunice ako asistent stavbyvedúceho na stavbu JE V-2. Po absolvovaní ZVS nastúpil pracovať v októbri 1984 ako asistent stavbyvedúceho na stavbu JE Mochovce. Od roku 1986 v pozícii stavbyvedúceho hlavnej stavebnej výroby riadil práce na stavbe štvrtého bloku MO34. V roku 1990 prešiel na pozíciu zmenového inžiniera pre stavbu EMO 12. Počas útlmu prác na EMO v rokoch 1991- 1996 pracoval v rámci HDS aj na iných stavbách ako Skládku komunálneho odpadu pre mesto Banská

Bystrica a Výstavba separačných jednotiek v Biotike Slovenská Ľupča. V roku 2000 nastúpil ako projektový manažér pre výstavbu diaľnice D1 Ladce-Sverepec, kde pôsobil do augusta 2008, už ako zamestnanec Inžinierskych stavieb Košice a.s., keďže HDS a.s. v roku 2003 zanikol. V roku 2008 opäť nastúpil na MO34 ako projektový manažér pre dostavbu MO34, kde pôsobil až do apríla 2019, keď odišiel do dôchodku. Na dôchodku žije v Krásnej Vsi.

Kollarik Ľubomír, *1946, absolvent Sjf a EF SVŠT. Od r. 1973 pracuje v PPA CONTROLL v Bratislave a u jej právnych predchodcov. V r. 1977-1989 pracoval v ZPA a Elektromont Bratislava ako vedúci skúšobne so špecializáciou na projekty JE V-1, V-2 a vedúci výrobného úseku. Zabezpečoval úlohy pri výstavbe 1. a 2. bloku JE V-1 a V-2 Bohunice, 3. bloku JE Dukovany, 1. bloku JE Mochovce. Bol zodpovedný za oživenie meracích, regulačných a riadiacich systémov JE. Od r. 1990 bol riaditeľom PPA, v r. 1994-1996 obchodným riaditeľom, v súčasnosti je riaditeľom PPA CONTROLL.

Komárek Emil, *1937 v Myjave, absolvent Stavebnej fakulty SVŠT v Bratislave. V r. 1962 nastúpil na OZ HDS Bohunice. Tu pracoval do r. 1984 ako vedúci odd. výrobnjej prípravy pre stavby JE A-1, V-1, V-2 Bohunice a Medzisklad vyhoretého paliva. V r. 1984-1990 bol technickým námestníkom na OZ HDS Mochovce, kde zabezpečoval stavbu EMO. Po r. 1990 bol preložený do Bratislavy na podnikové riaditeľstvo, kde ho poverili vedením projekcie HDS. V r. 1993 bol preložený na špecializovaný závod v Trenčíne a od r. 1996 je námestníkom na OZ HDS Trenčianske Bohuslavice.

Komárová Mária, *1947 v Kolonici, absolventka Sjf VŠS v Košiciach. Pracovať začala v r. 1966 v Elektrárni Vojany, v r. 1967-1970 v Teplárni Košice. Od r. 1971 je zamestnaná v Elektrovide. Od r. 1979 pracovala na IVES. Po skončení výstavby Teplárne Košice odišla v r. 1982 na výstavbu JE Mochovce, kde pracuje doposiaľ, od r. 1984 ako zamestnanec EMO a od r. 1997 ako vedúca odb. obchodu.

Kompan Ladislav, *1957 v Leviciach. Absolvent Stavebnej fakulty SVŠT v Bratislave Katedra konštrukcií pozemných stavieb v roku 1981. V rokoch 1981 až 1996 pracoval v rámci investičného úseku výstavby JE Mochovce. V rokoch 1996 až 2007 v rámci útvaru Zabezpečovania kvality JE Mochovce. Od roku 2007 do odchodu do dôchodku v roku 2019 pracoval ako manažér Útvaru systémov manažérstva kvality v rámci výstavby 3. a 4. bloku JE Mochovce. Na dôchodku žije v Novom Tekove.

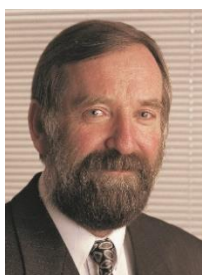
Konečný Ladislav, *1943, absolvent VŠChT Praha, špecializácia technológia jadrových palív a rádiochémia (1965). Od r. 1966 pracoval v JE Bohunice. V r. 1966-1972 pracoval pri príprave analytických laboratórií JE A-1 a potom ako vedúci fyzikálno-chemických laboratórií až do r. 1977. Po nehode na JE A-1 zabezpečoval základné dekontaminačné práce na JE A-1. V r. 1979 prešiel na JE V-1, od r. 1980 ako vedúci odd. dekontaminácie a spracovania RAO. Od roku 1993 do roku 2008 pracoval v Úrade jadrového dozoru Slovenskej

republiky ako riaditeľ odboru rádioaktívnych odpadov a vyradenia. Neskôršie vedúci rádiochemických laboratórií, vedúci oddelenia dekontaminácie a vedúci legislatívy v oblasti rádioaktívnych odpadov a vyradenia. Od októbra 2008 pracoval v spoločnosti AMEC Nuclear Slovakia ako špecialista pre nakladanie s rádioaktívnymi odpadmi. Na dôchodku žije vo svojom rodisku Letovicích, je členom spolku Jaderní veteráni.

Kopál Oto, *1945 vo Veľkých Kršteňanoch, okres Partizánske. V roku 1968 skončil štúdium na ČVUT Praha, fakulta jadrová a fyzikálne inžinierska, smer teoretická fyzika - dozimetria. Od r.1968 do 1971 pracoval v Závodoch priemyselnej automatizácie – montáž dozimetrie na JE A1 Bohunice. V roku 1971 nastúpil do podniku Atómové elektrárne Bohunice (EBO),na funkciu operátor reaktora JE A1. Postupne pracoval na viacerých postoch, pri výstavbe, spúšťaní a prevádzke blokov JE V1, JE V2, a príprave ich odstavovania. Prešiel od funkcie zmenového operátora A1 na technickú dennú činnosť so zameraním na bezpečnostné aspekty režimov prevádzky. Bol výkonným pracovníkom pri uplatnení zásad kultúry bezpečnosti. Dlhodobu mal na starosti administratívu organizácie WANO. Krátke obdobie pracoval v Moskovskom centre WANO. Od konca roka 2008 je na dôchodku. Býva v obci Jaslovské Bohunice.

Koprda Vasil, * 1940 v Považskej Bystrici, absolvoval FJFI KU, špecializácia jadrová chémia (1962). V r. 1963-1975 pracoval vo Výskumnom ústave hygieny práce a chorôb z povolania v Bratislave na rádiohygiene, v poradných orgánoch Hlavného hygienika SR. V r. 1976-1996 pracoval v Ústave experimentálnej farmakológie SAV, od r. 1989 ako doktor chemických vied. Je špecialistom na kontamináciu životného prostredia a vnútornú kontamináciu človeka a veľkochovov hospodárskych zvierat. Docentom je na ChTF STU v Bratislave v r. 1993. Od r. 1996 je vedúcim Katedry chémie a technológie životného prostredia na ChTF STU v Bratislave. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2007.

Korec Ján, Ing. CSc., *1948 v Zlatých Moravciach, absolvent SVŠT Bratislava, Elektrotechnická fakulta, špecializácia Automatizácia a regulácia. V roku 1983 obhájil kandidátsku dizertačnú prácu a získal vedeckú hodnosť CSc. v odbore technická kybernetika. Od roku 1973 pracoval v Atómových elektrárnach Bohunice, od roku 1977 vo VÚJE, absolvoval dlhodobé stáže na FMPE v Prahe, MAAE vo Viedni a Kernforschungszentre Karlsruhe. Pracoval v radiaciách funkciách, najmä na úseku informačných systémov a v oblasti vývoja a realizácie automatizovaného systému riadenia výrobného procesu a údržby JE. Bol vedúcim významných výskumných projektov v oblasti automatizovaných informačných systémov JE. Rozhodujúcim spôsobom prispel k reštrukturalizácii a prebudovaniu VÚJE na výskumno-vývojovú spoločnosť európskeho významu. Od založenia VÚJE Trnava a.s. v roku 1993 bol predsedom predstavenstva a generálnym riaditeľom. Od júla 1997 bol predsedom Rady riaditeľov Centra pre rozvoj energetiky. Od apríla 2000 bol prezidentom Zväzu priemyselných, výskumných a vývojových organizácií. Tragicky zahynul 23.2.2001. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2001 a bola mu udelená pamätná medaila SJF in memoriam.

Korec Matej, *1977 v Piešťanoch. Absolvent Ekonomickej univerzity v Bratislave, špecializácie Financie, bankovníctvo a investície v rokoch 1995 až 2000. Následne v roku 2001 získal titul „Master of Science in International Management“ pre regionálne zameranie Západná Európa na univerzitnom štúdiu v Oxforde. Jeho práca bola zameraná na tému „Inward Investments to Slovakia, a comparative case study“. V rokoch 2004 až 2009 absolvoval doktorandské štúdium na Ekonomickej univerzite v Bratislave so zameraním na Finančno-ekonomické dopady liberalizácie

trhu s elektrickou energiou v podmienkach Slovenskej republiky. Od roku 2002 pracuje v spoločnosti VUJE a. s., kde nastúpil ako ekonóm kancelárie predstavenstva. Funkciu člena predstavenstva zastáva od 10. 6. 2005 a od 1. 3. 2008 vykonáva funkciu generálneho riaditeľa spoločnosti. Pod jeho vedením v pozícii generálneho riaditeľa VUJE spoločnosť úspešne pokračuje v riešení najdôležitejších projektov v odvetví energetiky Slovenska v rôznych oblastiach, ako prenos a distribúcia elektrickej energie, budovanie nových jadrových zdrojov, podpora prevádzky jadrových elektrární, likvidácia jadrových elektrární A1 a V1, spracovanie a ukladanie RA odpadov, skladovanie vyhoreného jadrového paliva ako aj rôzne úlohy v oblasti výskumu a inovácií. Vytrvalo pracuje spolu so svojimi kolegami na tom aby spoločnosť VUJE naďalej rozvíjala svoje činnosti a zastávala pozíciu silného lídra v odvetví jadrovej energetiky a stabilného partnera s bohatou históriou na domácom a medzinárodnom trhu.

Korpa Róbert *1970 v Michalovciach. V roku 1993 ukončil štúdium na STU Bratislava, Strojnícka fakulta, odbor jadrovo-energetické stroje a zariadenia. Svoju profesionálnu kariéru začal na V1 v EBO, kde od r.1993 do 1997 vrátane pracoval na blokovej dozorni na pozíciách OSO a OPO. Od roku 1997 sa aktívne zúčastňuje na spúšťaní 1. a neskôr 2.bloku EMO na pozícii VRB. Od roku 2013 zastával pozíciu Vedúci riadenia operatívneho personálu blokových dozorní EMO12, a v roku 2014 sa stal Manažérom riadenia prevádzky EMO12. Od roku 2016 pracuje na pozícii Manažér

prípravy prevádzky 3. a 4.bloku - spúšťania a nastavenia pravidiel prevádzky na nových blokoch EMO.

Kořínek Jaroslav, *1941 v Přerove. Absolvent SjF VUT Brno (1965). Zamestnania: ČKD Dukla, pobočka Brno, do r. 1968; Prvá Brněnská strojírna; EGÚ Bohunice vo výskume sodíkovej technológie (návrh, stavba a prevádzka experimentálnej sodíkovej slučky; matematické modelovanie havárie sodíkového parogenerátora pri úniku vody do sodíka) do r.1980; VÚJE Trnava (konceptné problémy bezpečnosti, matematické modelovanie prechodových procesov, spojených s únikom chladiva z chladiacich systémov, riešenia neobvyklých termohydraulických problémov pri prevádzke JE s VVER).

Kostovský Kristián, *1921 v Šípkove, Bulharsko, absolvent SjF ČVUT v Prahe (1947). Začal pracovať v Elektrárni Trnava (1944-1947), ďalej v Elektrárni Bratislava II. (1947-1949), od r. 1950 pôsobil v Elektrostave Bratislava (1950-1952) a v Energotruste Bratislava ako vedúci investičného odb. (1953-1958). Od r. 1958 pôsobil v JE Bohunice ako námestník riaditeľa a neskôr ako riaditeľ (1958-1980) až do odchodu na GR SEP, kde nastúpil ako odborný poradca generálneho riaditeľa a od r. 1981 vedúci strediska špecialistov výstavby JE (1980-1986), kedy

odišiel do dôchodku. Bol dlhoročným členom ČsKAE, Komisie pre atómovú energiu pri RVHP v Moskve. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 1999.

Košuth Igor *1955 v Prešove, absolvent jadrovej energetiky na EF SVŠT Bratislava. V r. 1979 nastúpil do JE Bohunice, kde pracoval ako operátor reaktora na JE V-1. V 1984 pracoval ako zmenový inžinier spúšťania na JE V-2 u Škody Praha. Od 1985 pôsobil na EMO ako vedúci oddelenia operatívneho spúšťania, po zastavení dostavby sa vrátil na 4 roky do EBO, kde pracoval ako technológ režimov JE V-2, vedúci skupiny vyšetrovania porúch a ako vedúci oddelenia primárneho okruhu počas rekonštrukcie.

V 1997 ho srdce a povinnosť povolali späť do Mochoviec, kde ako hlavný technológ VÚJE Mochovce riadil neaktívne spúšťanie 1. bloku, následne operatívne riadil práce na postupnej rekonštrukcii JE V-1. Vrátil sa na spúšťanie 2. bloku EMO ako hlavný technológ. Od r. 2000 pracoval na VÚJE ako špecialista pri modernizácii niektorých systémov, na projekte Dostavba Mochoviec ako vedúci pracovnej skupiny, viedol projekt vzduchotechniky pre MO34 a nakoniec zodpovedal za prevádzkové predpisy a operatívne schémy pre MO34. Na dôchodku pracoval na VÚJE vo vedeckom vedení spúšťania pre MO34. Umrel 26.4.2023.

Kovács Zoltán, *1953 vo Vrbovke, okres Veľký Krtíš. Je absolventom odboru jadrovej energetiky Elektrotechnickej fakulty SVŠT v Bratislave (1976), kde získal aj titul kandidáta technických vied (1985) v oblasti bezpečnosti prevádzky jadrových elektrární. Pracoval ako výskumný pracovník vo výskumných ústavoch EGU a VUPEX. V roku 1993 založil inžiniersku a poradenskú spoločnosť RELKO spol. s r.o., ktorej sa stal riaditeľom. Aktívne pracuje v oblasti pravdepodobnostnej analýzy bezpečnosti jadrových elektrární a iných potenciálne nebezpečných technológií. Je autorom dvoch odborných monografií, veľkého počtu odborných článkov, technických správ a referátov, prezentovaných doma a na významných medzinárodných konferenciách v zahraničí. Úzko spolupracuje s Medzinárodnou agentúrou pre atómovú energiu so sídlom vo Viedni. Spolupracuje i so Slovenskou technickou univerzitou v Bratislave na výchove odborníkov pre jadrovú energetiku a elektroenergetiku. Zastupuje Slovenskú republiku v pracovnej skupine pre riziko prevádzky jadrových elektrární (WGRISK) pri OECD.

Kováč Peter, *1954, absolvent ŠVST Bratislava, Stavebná fakulta (1978). V r. 1982-1987 pracoval ako technik investičnej výstavby v IVES, neskôr v JE Mochovce. Od r. 1987 pracuje na úseku údržby EMO.

Kövéř Miroslav, *1960 v Smoleniciach. Absolvoval Technickú vysokú školu v Merseburgu (NDR) v r. 1984. Od r. 1987 pracoval v JE Bohunice. Od r. 1993 bol vedúcim odd. chemických režimov JE A-1 a od r. 1995 do r. 1999 vedúcim projektu Bohunické spracovateľské centrum (BSC RAO) vo VYZ. Od r. 1999 je vedúcim odd. prevádzky BSC. Zabezpečuje spoluprácu s podobnými zariadeniami vo svete, hlavne v Karlsruhe (SRN) a Seibersdorfe (Rakúsko), ako aj s NUKEM (SRN).

Kozák Milan, *1939 v Sečianskej Polianke na východnom Slovensku. V roku 1962 skončil štúdium na EF SVŠT Bratislava. Počas štúdia bol aktívnym členom folklórneho súboru Lúčnica. Svoju profesionálnu kariéru začal v ZSE Bratislava, od r.1964 pracoval v elektrárni Vojany. V roku 1967 nastúpil do podniku Atómové elektrárne Bohunice (EBO), pracoval na príprave spúšťania bloku JE A1. Postupne pracoval na viacerých postoch, pri výstavbe a prevádzke blokov JE V1, JE V2, pri ich spúšťaní a prevádzke. Od roku 1976 vykonával funkciu námestníka riaditeľa pre investície a od roku 1978 do roku 1986 funkciu riaditeľa EBO. V období od roku 1986 do 1989 pracoval v rezorte energetiky na FMPE Praha ako prvý námestník ministra energetiky. V r. 1987 dostal štátne vyznamenanie Rad práce. Býval v Piešťanoch. Po spoločenských zmenách v r.1990 odišiel do Kanady. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 1999. V r. 2006 zomrel v Toronte.

Kozolka Ľudevít, *1937 vo Volkovciach, okres Zlaté Moravce. Po maturite na PŠS v r. 1952 nastúpil do SES v Tlmačoch. Od r. 1970 vypracovával dokumentáciu pre separátory a prihríevače pary. Navrhoval úpravy na základe skúseností z prevádzky 130 separátorov na JE s VVER 440 v Bulharsku, Česku, Maďarsku, Nemecku, Poľsku a Slovensku. V r. 1995 odišiel do dôchodku.

Král Peter, *1966, absolvent Katedry jadrovej energetiky EF SVŠT v Bratislave (1989). Do JE Mochovce prišiel v r. 1989, pracoval ako kontrolný fyzik na oddelení kontrolných fyzikov. Bol vedúcim evidencie jadrových materiálov a zodpovedal za realizáciu a kontrolu uplatňovania systému jadrových záruk v zmysle požiadaviek a pravidiel MAAE. Od roku 2008 pracuje na Európskej komisii, v útvare Generálneho riaditeľa pre energetiku (DG ENER) na Oddelení jadrového účtovníctva a medzinárodných záväzkov, ako tím líder.

Krasňanský Juraj, *1966 v Bratislave, absolvent EF SVŠT v Bratislave, Odbor/špecializácia: jadrová elektroenergetika. Po ukončení školy a absolvovaní povinnej vojenskej služby nastúpil v roku 1988 do SE EBO a.s. Jaslovské Bohunice na pozíciu technik prevádzky elektrárne V-1. V rokoch 1991 až 1998 postupne pracoval na pozíciách Operátor sekundárneho okruhu, Operátor reaktora a Vedúci reaktorového bloku. Od roku 1998 do roku 2010 pracoval v JAVYS a.s. Jaslovské Bohunice na pracovnej pozícii Zmenový inžinier JE V-1. Po odstavení JE V-1 odišiel v marci 2010 na projekt dostavby 3. a 4. bloku MO34 do SE ENEL a.s. závod MO34 . Tu nastúpil na pozíciu špecialista spúšťania MO34 na oddelenie technologickej podpory spúšťania. Z tejto pozície postúpil v roku 2013 na post Vedúceho technologickej podpory spúšťania, na ktorej zotrval až do roku 2018. Od začiatku roku 2019 až do roku 2022 pracoval na pozícii Manažéra spúšťania a od januára 2023 sa stal Riaditeľom dokončovania a spúšťania systémov MO34.

Krenický Lubomír, *1957 v Prešove. Je absolventom Teploenergetickej fakulty MEI v Moskve (1982). Od r. 1982 pracoval v Škoda Praha v skupine spúšťania JE V-2 Bohunice. Od r. 1987 bol zamestnancom JE Mochovce, kde pracoval vo funkcii operátor primárneho okruhu (1988-89), vedúci reaktorového bloku pre spúšťanie (1989-92) a vedúci odb. simulátorového výcviku od r.1992. V r. 2008 sa stal riaditeľom JE Mochovce. V r. 2010 -2012 pracoval ako programový riaditeľ v Koordinačnom centre Svetovej asociácie prevádzkovateľov JE v Londýne (CC WANO). Po skončení misie vo WANO pracoval v r.2013-2019 ako Manažér nezávislého hodnotenia jadrovej bezpečnosti. V r. 2013-2019 bol členom externého poradného výboru pre jadrovú bezpečnosť v spoločnosti Endesa (Španielsko). V rámci Moskovského centra WANO bol pravidelne vedúcim tímov partnerských previerok WANO. Od r. 2020 je na dôchodku a žije v Nitre.

Krippel František, *1958 v Trnave. Absolvent: Stredná priemyselná škola v Trnave – odbor Všeobecné strojárstvo (1977) ; Elektrotechnická fakulta Slovenskej vysokej školy technickej v Bratislave odbor Technická kybernetika – automatizačná technika(1982); postgraduálne štúdium na FEI STU so zameraním na bezpečnostné aspekty jadrových elektrární (2005) energetiku (1979). Energetike sa zaviazal v r. 1979 – podnikové štipendium pre zaradenie na operátora JE. Nastúpil od r. 1982 v Jadrovej elektrárni Bohunice V2 ako technik útvare MaR so zameraním na automatické regulácie SKR V2 a merania PO a vnútroreaktorovej kontroly (1983-1993), neskôr ako vedúci technik na SKR V2. elektro prevádzke. Od roku 1996 ako vedúci oddelenia SKR primárneho Okruhu V2.(1996-2004). Po vzniku centralizovanej údržby (CU) SE v roku 2005 pracoval ako riaditeľ odboru realizácie údržby SKR SE,a.s. V rokoch 2008 až 2011 pracoval vo funkcii Manažér technickej podpory údržby V2. Od roku 2012 pracoval ako špecialista inžinieringu SE,a.s. pre počítačovú bezpečnosť priemyselných počítačových systémov vrátane výkonu posudkov design authority v oblasti SKR a bezpečnosti priemyselných počítačových systémov. Pôsobil ako preverovateľ na misiách INPO a WANO. V súčasnosti odovzdáva svoje odborné vedomosti a skúsenosti mladším kolegom.

Krištofová Kristína, *1973 v Žiline. Absolvovala v r. 1997 na FEI STU v Bratislave v odb. elektroenergetické a silnoprúdové inžinierstvo so zameraním Jadrová energetika. V r. 1998 pracovala v laboratóriu ionizujúceho žiarenia Slovenského metrologického ústavu v Bratislave. Od r. 1999 pracuje v DECOM Slovakia na radiačnej bezpečnosti.

Kršteník Adolf, *1941 v Medzibrode, okres Banská Bystrica. Je absolventom Fakulty technickej a jadrovej fyziky ČVUT v Prahe, odbor Fyzika a technika jadrových energetických zariadení; štúdium ukončil v r. 1965. Pracovať začal v Atómových elektrárnach Bohunice ako inžinier v investičnej výstavbe JE A-1. Neskôršie ako operátor reaktora, vedúci operátor, zmenový inžinier JE A-1. Od r. 1980 pracoval v príprave a uvádzaní JE V-1 do prevádzky. Od r. 1986 v prevádzke JE V-1 ako hlavný technológ, následne hlavný inžinier výroby EBO. V rokoch 1987 – 1988 pracoval na GR SEP ako hlavný inžinier jadrovej techniky. V rokoch 1988 - 1990 bol riaditeľom EBO. V ďalších rokoch až do odchodu do dôchodku v r. 2004 pracoval vo funkciách špecialista, námestník riaditeľa, vedúci odboru EBO, resp. SE-VYZ. Po odchode do dôchodku pracoval necelé 4 roky ako expert jadrového inžinierstva vo firme STM Power a.s. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2011. Žije v Trnave.

Kuba-Danaj Dušan, *1951 v Dlhom Poli okr. Žilina. Po absolvovaní SPŠ stavebnej v Žiline, v r. 1970, nastúpil do funkcie majstra HSV vo Váhostave Žilina. Od roku 1973 začal pracovať v JE Bohunice, kde prešiel rôznymi funkciami na výstavbe JE V-1, V-2. V roku 1983 ukončil diaľkové štúdium na SvF SVŠT v Bratislave a prešiel do útvaru údržby na funkciu vedúceho oddelenia stavebnej údržby. Svoju činnosť v JE Jaslovské Bohunice ukončil vo funkcii vedúceho odboru stavebnej údržby a mechanických dielní. V súčasnosti žije v Trnave.

Kubala Jozef, *1936, od r. 1964 začal pracovať v JE Bohunice ako samostatný technik. Následne sa stal vedúcim skupiny primárneho okruhu A-1 a inžinier primárneho okruhu A-1. Od r. 1979 pracoval ako vedúci inžinier technologických režimov V-1. Od r. 1982 zastával funkciu vedúci odd. rozvoja EBO až do odchodu na dôchodok v r. 1996.

Kubányi Jozef, *1945 v Seredi, absolvent EF SVŠT Bratislava, odbor elektroenergetika. Je zakladajúcim členom SNUS, bol členom jej historicky prvého výboru. V r. 1974-1978 pracoval v JE Bohunice v elektroprevádzke. V r. 1980 obhájil na EF STU v Bratislave kandidátsku dizertačnú prácu „Príspevok k analýze spoľahlivosti systému havarijného chladenia JE VVER 440/V-213“. Potom pracoval na FMPE v Prahe, kde mal za úlohu vytvoriť koncepciu jednotného systému prípravy prevádzkového personálu JE, vybudovať RŠVS vo VÚJE Trnava a koncepciu realizovať. V r. 1982-1996 pracoval vo VÚJE Trnava ako vedúci odd. a vedúci odb. spoľahlivosti a bezpečnosti JEZ. Pracoval na vývoji, zdokonaľovaní a aplikáciách technológie pravdepodobnostného hodnotenia bezpečnosti (PSA) JE. Má hlavný a zásadný podiel na presadení technológie PSA do Atómového zákona a povinnosti prevádzkovateľov pravidelne vypracovávať aktualizované štúdie PSA. Neskôr pracoval ako inšpektor jadrovej bezpečnosti na ÚJD SR. V období projektu PHARE pôsobil ako koordinátor problematiky a predstaviteľ za Slovensko v spolupráci s Európskou Komisiou a aj pri spracovávaní príslušnej dokumentácie jadrovej bezpečnosti v rámci prístupového procesu SR do Európskej únie. V rokoch 2004 -2008 pracoval v odbore jadrovej bezpečnosti v JRC- IE Petten v Holandsku v oblasti využitia PSA. Je dôchodca, žije v Trnave.

Kubiček Ivan, 8.4.1944 v Trnave je absolventom strojníckej fakulty SVŠT v Bratislave, ktorú ukončil v roku 1967. Pracovnú kariéru začal ako konštruktér jednoúčelových strojov v Tesle Piešťany. Od roku 1970 pracoval v rôznych funkciách na výstavbe A1, V1, V2 v Jaslovských Bohuniciach. V rokoch 1983-1985 bol riaditeľom závodu výstavby JE Bohunice. V rokoch 1986-1994 pracoval na výstavbe JE Mochovce vo funkcii námestníka riaditeľa pre investície. V rokoch 1995-2003 bol riaditeľom spoločnosti ŠKODA Slovakia. Od roku 2007 je na dôchodku,

žije v Piešťanoch.

Kubík Igor, *1946 v Bratislave, absolvent KJF PdF UK v Bratislave (1969). V r. 1969-1980 pracoval v EGÚ Bohunice. Od r. 1981 pracuje vo VÚJE Trnava. V r. 1969-1996 pracoval na problematike teoreticko-experimentálneho výskumu chovania rádioaktívnych látok v technologických okruhoch a prevádzkových priestoroch JE a na vývoji monitorovacích systémov pre radiačnú kontrolu JE. Od r. 1997 pracuje na problematike havarijných analýz a príprave bezpečnostnej dokumentácie pre JE.

Kubiš Stanislav, *1940 v Kátlovciach, okres Trnava, absolvent Sjf SVŠT v Bratislave (1964). Od r. 1984 pracuje vo VÚJE Trnava v nedeštruktívnom skúšaní metódou vírivých prúdov. Zúčastňuje sa na prevádzkových skúškach JE Bohunice, Mochovce, Dukovany, Pakš. V r. 1996 sa na základe kvalifikácie švédskou kvalifikačnou komisiou zúčastnil skúšania JE Oskarshamn. Zaoberá sa analýzou signálov vírivých prúdov a vývojom sond vírivých prúdov.

Kučák Lubor, *1945 v Trenčíne. Štúdium na Strojníckej fakulte SVŠT v Bratislave absolvoval v roku 1968 v odbore Energetické stroje a zariadenia. Po absolvovaní nastúpil na Katedru energetických strojov a zariadení ako výskumný pracovník do laboratória katedry. V roku 1978 získal titul CSc. Počas pôsobenia na Strojníckej fakulte STU zabezpečoval predmety v oblasti Prevádzky parných a plynových turbín, Zdrojov a transformácie energie a Merania v energetike. Bol vedúcim diplomových prác a školiteľom doktorandského štúdia. V oblasti jadrovej energetiky pracoval na viacerých projektoch súvisiacich s prevádzkou JE A1, V1 a V2 v EBO a tiež na projektoch v EMO. So spolupracovníkmi z katedry spracovali analýzu rozloženia výšky hladiny parovodnej zmesi v parogenerátore JE VVER 440. Tento výpočet bol validovaný meraniami rozloženia korózných produktov po obvode plášťa a kolektorov parogenerátora počas odstávky 1. bloku JE V1. Pri rekonštrukcii bloku V1 pracoval na analýzach priebehu tlaku v hermetickej zóne pri roztrhnutí hlavného cirkulačného potrubia a možnosti zachytenia havárie. V súvislosti s týmto projektom bol vypracovaný model hermetickej zóny a odskúšaný na stende aerodynamického tunela v laboratóriu Ústavu tepelnej energetiky. Spolupracoval na vypracovaní alternatívneho postupu vyhodnocovania tesnosti hermetických priestorov jadrových elektrární, ktorý bol overený na záznamoch meraní kontajnementového vyhotovenia západných typov a tiež hermetických priestorov JE VVER používaných v Československu. Aktívne sa podieľal na príprave modelovania teplotných a rýchlostných polí chladiva prúdiaceho výstupnou časťou palivovej kazety jadrového reaktora VVER 440. V rámci projektu ALLEGRO sa zúčastnil prípravných prác na analýzach cyklov plynových turbín, návrhu a

realizácii experimentálnej hélíovej slučky STU. Pre ten istý projekt v rámci práce vo VUJE Trnava pracoval na analýzach možnosti núdzového zásobovania zariadenia elektrinou pri výpadku energie inštalovaním generátorov poháňaných zotrvačníkmi. Od roku 2010 je na dôchodku a žije striedavo v Bratislave a Bad Deutsch Altenburgu v Rakúsku.

Kučera Aleš, *1961 v Karlových Varoch, absolvent EI. fakulty ČVUT Praha, odbor elektroenergetika, špecializácia jadrová energetika. Po ukončení štúdia v roku 1985 krátko pracoval v ÚJV Rež (prevádzka výskumného reaktora). Od roku 1986 pracoval v SEP na útvare spúšťania JE EMO12 (pomocné systémy reaktora, vonkajšie technologické systémy, systémy vlastnej spotreby elektro napájania). V roku 1994 bol spoluzakladateľom spoločnosti pod súčasným obchodným menom TAKMA. Prostredníctvom tejto spoločnosti sa zapojil do prác na zvýšení výkonu JE OSKARSHAMN (Švédsko), rekonštrukcii JE EBO V1, JE BELENE (Bulharsko) a tiež do zadania nového jadrového zdroja v ČR (zákazky pre spoločnosti WorleyParsons, Siemens, AREVA, ...). Od roku 2006 sa zúčastnil prípravy dostavby JE MO34 (hodnotenie použiteľnosti pôvodných zariadení a stavebných konštrukcií, pripomienkovanie ÚP, ...). Od roku 2009 sa podieľa na realizácii dostavby JE MO34 (práce pre útvár realizácie jadrovej časti a pre útvár dozoru nad jadrovou bezpečnosťou stavby). V spoločnosti TAKMA aj naďalej pôsobí ako konateľ spoločnosti a námestník riaditeľa pre výrobu.

Kučera Vladimír, *1937 v Porúbke. Absolvent Sjf SVŠT Bratislava (1960). Pracoval v SES Tlmače v oblasti pevnostných stabilitných analýz a pokračoval v tom vo VÚEZ Tlmače (teraz Levice) od r. 1975. Od r. 1990 je projektantom experimentálnych stendov, naposledy projektmanažér veľkorozmerového stendu barbotážneho systému. Zomrel v roku 1998.

Kúdela Dezider, *1943 v Krušovciach. Je absolventom Stavebnej fakulty SVŠT v Bratislave, ktorú ukončil v roku 1966. V Hydrostave začal pracovať od r. 1969 na o. z. HDS Šaľa. Od roku 1973 až do roku 1979 riadil, ako stavbyvedúci, práce na výstavbe JE V-1 na objektoch BPaP, ventilačného komína, spojovacieho mosta medzi HVB a BPaP, CČS CV a mnohých ďalších pomocných objektoch. V roku 1980 prechádza pracovať na výstavbu JE V-2, kde riadil stavebné práce na prívodnom potrubí z priehrady Sĺňava do Čerpacej stanice v Pečeňadoch, ako aj na odbernom objekte zo Sĺňavy do prívodného potrubia. V roku 1982 bol preradený do o. z. Hydrostav Jaslovské Bohunice, aby riadil stavebné práce na reaktorovni JE V-2 a postupne odovzdával ukončené stavebné priestory pre montáž technológie GDt Škoda a následne odovzdával priestory investorovi pre spúšťacie práce. Po spustení 1. bloku JE V-2 do prevádzky odchádza v roku 1984, už ako hlavný stavbyvedúci na lokalitu Mochovce, na riadenie stavebných prác na prvom dvojbloku tejto JE. Prvými jeho úlohami na stavbe po zabetonovaní základovej dosky bolo - zabezpečiť stavebnú pripravenosť na montáž 250 t žeriavu na RS a SP pre transport PG 1. bloku JE v súlade s plánovaným HMG. Následne už riadil stavebné práce na JE Mochovce v pozícii zmenového inžiniera, keď zabezpečoval hlavne koordináciu stavebných a technologických prác až do obdobia kým bol vymenovaný do funkcie vedúci výroby závodu v roku 1990. Po tomto období sa výstavba blokov spomalila kvôli otázkam súvisiacim so seizmickým

zodolňovaním stavby a rozhodnutím implementovať na riadenie JE nový riadiaci systém DERIS. Do dôchodku odišiel v r. 2005. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2019. Žije v Piešťanoch.

Kuchárek Pavel, *1961 v Myjave, absolvent Fakulty jaderné a fyzikálně inženýrské ČVUT Praha, interštudijný obor matematické inžinierstvo a fyzika jadrových reaktorov. V rokoch 1987 až 1987 absolvoval postgraduálne štúdium na Vysokej škole dopravy a spojov, Fakulta strojnícka a elektrotechnická na tému Technická diagnostika v doprave a priemysle. Od roku 1985 pracoval vo VUJE v oddelení diagnostiky na mnohých výskumných a realizačných projektoch v oblasti prevádzkovej diagnostiky: vývoj a dodávka systémov diagnostiky hlavných cirkulačných čerpadiel, monitorovania voľných častí, modálnej analýzy, vibrácii a posuvov komponentov JE, systémov na monitorovanie únikov pre štatút LBB. Od roku 2002 bol vedúcim oddelenia diagnostiky divízie diagnostiky jadrovo-energetických zariadení a zodpovedal za práce VUJE na dodávkach diagnostických systémoch pre prvé dva bloky JE Mochovce, JE V2 Bohunice, JE Dukovany, JE Temelín, JE Chashma (Pakistan), JE Qinshan (Čína), dodávke know-how pre diagnostiku na ukrajinské JE. V rokoch 2006 až 2009 zodpovedal za prepracovanie projektu 3. a 4. bloku Mochovce v časti diagnostiky primárneho okruhu. Od roku 2009 zodpovedá za dodávku systémov prevádzkovej diagnostiky (celkom 9 podsystémov) pre dostavbu 3. a 4. bloku Mochovce. Od roku 2019 je členom Asociácie technických diagnostikov SR. Od roku 2019 je vedúci oddelenia priemyselnej automatizácie.

Kuchta Lubomír, *1955 v Bánovciach nad Bebravou, absolvent EF SVŠT v Bratislave, odb. Technická kybernetika, zameranie Automatizácia (1979). Od r. 1979 pracoval v ZPA Bratislava na projekte ASRTP JE Mochovce, potom ako vedúci odboru projekcie JE a neskôr ako technický námestník. Venoval sa programovateľným automatizačným prostriedkom (DERIS) na JE Mochovce a potom riešeniu systémov zabezpečenia bloku (SZB). Od roku 1993 do roku 2004 pracoval na Úrade jadrového dozoru Slovenskej republiky, najskôr na pozícii inšpektora riadiacich systémov (I&C), od roku 1995 ako inšpektor pre prípravu zamestnancov JE a od roku 1998 ako riaditeľ odboru legislatívy a zabezpečenia kvality. V auguste 2000 bol menovaný vládou SR za podpredsedu ÚJD SR. Od apríla 2004 do konca októbra 2013 bol vyslaný na Stále zastúpenie SR pri EÚ v Bruseli, kde pôsobil ako radca pre energetiku a jadrovú bezpečnosť. Po návrate pracoval na Ministerstve hospodárstva SR, kde zastával pozíciu riaditeľa odboru palív a energetiky. V súčasnosti je členom Rady správcov NJF.

Kuna Martin, *1946 v Hlohovci, absolvent EF STU v Bratislave, špecializácia Fyzika tuhých látok (1970). Od r. 1970 pracoval v JE Bohunice v oblasti vývoja špeciálnych nedeštruktívnych metód kontroly. Od r. 1977 pracuje vo VÚJE Trnava na aplikácii nedeštruktívneho skúšania. Špecialista na problematiku ultrazvukového skúšania jadrovoenergetických zariadení. Dlhodobé skúsenosti pri skúšaní na JE Bohunice, Dukovany, Pakš, Borssele a Oskarshamn.

Kupča Ľudovít, *1946 v Podlužanoch, okres Levice, absolvent EF SVŠT Bratislava (1968). Od r. 1969 pracoval vo Fyzikálnom ústave SAV Bratislava. Od r. 1971 do r. 1975 pracoval vo VVZ EBO, v r. 1975-1977 na projekte hromadného experimentu s palivovými článkami (HREX) v JE A-1 Bohunice. Od vzniku VÚJE v r. 1977 až do odchodu do dôchodku v roku 2016 bol vedúcim Oddelenia štrukturálnych analýz. Pracoval na problémoch aplikácie metodiky LBB pre JE, zaviedol do reálnej prevádzkovej praxe programu priebežného monitorovania radiačného krehnutia materiálov TNR pre všetky Slovenské JE v EBO (V-1 a V-2) i EMO (EMO-1 až 4), ktoré rešpektujú prísne požiadavky a odporúčania MAAE. Bol aktívnym členom medzinárodnej skupiny expertov „International Group of Radiation Damage Materials“ (IGRDM), pôsobiacej v rámci MAAE Viedeň, podieľal sa na riešení viacerých medzinárodných výskumných programov v predmetnej oblasti. 30 rokov aktívne pedagogicky pôsobil ako hosťujúci profesor na Katedre materiálov v Materiálovo technologickej fakulte STU v Trnave. V novembri 2013 dostal cenu ministra Školstva, vedy, výskumu a športu SR, v kategórii „Osobnosť vedy a techniky“ za významný prínos pri riešení teoretických problémov monitorovania stavu konštrukčných materiálov bezpečnostne významných komponentov jadrových elektrární typu VVER a ich úspešné aplikačné využitie v praxi. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2020. Na dôchodku žije v Šelpiciach pri Trnave.

Kurek Jozef, *1957 v Rimavskej Sobote. Absolvoval VŠT v Košiciach odbor Elektrické stroje a prístroje. Do Mochoviec nastúpil v roku 1983. Pracoval na všetkých operátorských postoch na blokovej dozorni. Od roku 1998 bol hlavným inžinierom EMO1,2. Počas spúšťania EMO1,2 bol hlavným technologom. V roku 2000 pomáhal pri spúšťaní 1. bloku v Temelíne. Od roku 2009 do konca roku 2018 bol manažérom spúšťania na MO3,4. V súčasnosti je na dôchodku a žije v Tlmačoch.

Kusovská Zdena, *1951 v Kálnici, okres Nové Mesto nad Váhom. Absolvovala Prírodovedeckú fakultu Univerzity Komenského v Bratislave, odbor experimentálna fyzika (1975). Nastúpila do n. p. Tesla Piešťany, ako výskumná pracovníčka, od r. 1979 pracovala vo VÚJE Trnava v oblasti hodnotenia vplyvu JE na životné prostredie a človeka. Podieľala sa na tvorbe programu RDOJE a na vývoji systému RTARC na hodnotenie rádiologických následkov radiačných havárií v skorej fáze, na podporu rozhodovania pri znižovaní následkov havárií JEZ na obyvateľstvo. Od r. 1996 bola vedúcou odd. pre riadenie krízových situácií a hodnotenie rizika. Riešila projekty integrovaného informačného systému havarijných stredísk, rozvoj prostriedkov pre riešenie krízových situácií a zlepšenie havarijnej pripravenosti Centra havarijnej odozvy ÚJD SR, Krízového a kontrolného centra SÚJB ČR a Havarijných riadiacich stredísk SE aj ČEZ. Podieľala sa na vypracovávaní bezpečnostnej dokumentácie pre rôzne povoloňacie konania - podklady pre ÚJD SR, MŽP SR aj EÚ v spojitosti s výstavbou, prevádzkou a vyradovaním jadrových zariadení v SR.

Kuzman Filip, *1942. Začal pracovať v JE Bohunice v r. 1961 na odd. Prípravy prevádzky JE A-1, časť elektro ako technik. Od r. 1965 prešiel do odb. radiačnej bezpečnosti. Od r. 1976

vykonával funkciu majster údržby zariadení radiačnej kontroly na elektrárni A-1 a od r. 1978 na JE V-1.

Kvetán Rudolf, *1943 v Nižnej, okr. Piešťany. Absolvent MEI v Moskve, odb. jadrová energetika. V r. 1966-1976 pôsobil v JE Bohunice a na IVES. V r. 1982-1985 bol námestníkom riaditeľa v JE Mochovce, v r. 1985-1989 námestníkom GR pre investičnú výstavbu na SEP a v r. 1989-1994 generálnym riaditeľom SEP. V r. 1994-1995 bol podpredsedom predstavenstva a vrchným riaditeľom pre stratégiu a technický rozvoj v SE. Podieľal sa na výstavbe JE V-1 a V-2 Bohunice a JE Mochovce. Od r. 1995 pracoval ako generálny riaditeľ spoločnosti S-line v oblasti energetiky SR a zaoberal sa najmä rozvojom a výstavbou hromadného diaľkového ovládania sústavy. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2009.

L

Lacko Ján, *1926 vo Zvolene, absolvent Stavebnej fakulty SVŠT v Bratislave. Pracoval na Vodoprojekte a Štátnom projektovom ústave v Bratislave (1950-1967). V r. 1967 nastúpil do Hydrostavu ako vedúci odd. Predvýrobnej prípravy pre OZ HDS Bohunice. Od r. 1970 bol vedúcim odd. Výrobných inšpektorov pre stavby JE A-1, V-1, V-2. V r. 1988 bol menovaný vedúcim odb. pre realizáciu stavieb jadrovej energetiky na podnikovom riaditeľstve Hydrostav. Hlavne išlo o stavbu Medziskladu vyhoretého paliva v Bohuniciach a v Mochovciach. V r. 1990 odišiel do dôchodku.

Laginová Viera, *1936 vo Veličnej, okr. Dolný Kubín, absolventka PdF UK v Bratislave (1958). Od ukončenia štúdia pracovala v Onkologickom ústave sv. Alžbety ako klinický rádiofyzik. V roku 1982 ukončila doktorandské štúdium (PhD) v rámci, ktorého riešila závažný problém zaťaženia pacienta rozptýleným žiarením pri liečbe nádorových ochorení vysokovoltovou terapiou. V r. 1986 vykonala atestáciu ako prvá v republike z odboru Technická spolupráca v odboroch nukleárna medicína, rádiodiagnostika a rádioterapia. Bola zakladateľkou odboru klinickej rádiofyziky na Slovensku a bola prvým primárom prvého samostatného Oddelenia klinickej rádiofyziky. Ťažiskom jej práce bola dozimetria zväzkov žiarenia využívaných na liečbu a príprava ožarovacích plánov pacientom liečených externými zväzkami a brachyterapiou. V r. 1982 sa pričínila o vytvorenie Sekundárneho štandardného dozimetrického laboratória na Slovensku pre rádioterapeutické pracoviská, zapojené do siete MAAE, čím v značnej miere prispela k spresneniu aplikovanej dávky žiarenia pacientom. Súčasne s náročnou prácou klinického fyzika a vedenia Oddelenia klinickej rádiofyziky sa venovala výchove špecialistov v tomto odbore aj práci v Slovenskej lekárskej spoločnosti, Lige proti rakovine, ako aj v činnosti WIN Slovakia pri SNUS. Bola členkou EFOMPu a AAMP (európska a americká spoločnosť lekárskech fyzikov). V priebehu rokov pravidelne publikovala výsledky experimentálnych prác a skúseností v oblasti inovácie liečebných postupov v klinickej radiačnej onkológii, v domácich a zahraničných odborných časopisoch a na vedeckých konferenciách. Za svoje pracovné výsledky získala mnohé ocenenia, z ktorých je

potrebné vyzdvihnúť Zlatú medailu Slovenskej lekárskej spoločnosti a jej Niederlandovu plaketu, Guothovu medailu Ministerstva zdravotníctva, či Pamätnú medailu ZS VTS. Čestným diplomom SNUS bola ocenená v roku 2001. Od r. 2002 pracovala v Komisii MZ SR pre zabezpečenie kvality v rádiodiagnostike, radiačnej onkológii a v nukleárnej medicíne, kde viedla pracovnú skupinu pre prípravu celoštátnych a odborných usmernení na kontrolu a zabezpečenie kvality a funkčnosti prístrojov využívaných v radiačnej onkológii na liečbu a tým dosiahnutie zlepšenia úspešnosti liečby pacientov. Od roku 2008 po 50 rokoch práce na tom istom pracovisku je na dôchodku a žije v Bratislave.

Laurinec Radoslav, *1956 v Partizánskom, absolvent PrF Univerzity P. J. Šafárika v Košiciach. V r. 1980-1997 pracoval vo VÚJE Trnava. Venoval sa tvorbe a zavádzaniu automatizovaných informačných systémov pre oblasť prevádzky JE - meranie a regulácia, plánovanie údržby, hodnotenie ekonomiky prevádzky, optimalizácia harmonogramov opráv. V r. 1995-1997 viedol divíziu informačných technológií VÚJE. V r. 1997-2017 bol generálnym riaditeľom spoločnosti AITEN, ktorá bola generálnym dodávateľom Integrovaného informačného systému SE. V tejto funkcii pracoval až do odchodu do dôchodku v decembri 2017. Na dôchodku žije v Piešťanoch.

Lebruška Jozef, * 1952 vo Veľkých Uherciach, okres Topoľčany. Absolvent EF SVŠT Bratislava (1977). Do zamestnania nastúpil v IVES Bohunice v r. 1977. Po delimitácii do JE Bohunice v r. 1983 bol vedúcim odd. Realizácie stavieb. Postupne sa podieľal na realizácii medziskladu vyhoreného paliva, bitumenačnej linky, zariadenia na úpravu paliva z JE A-1, tepelného napájača, malej rekonštrukcii JE V-1. Od roku 1991 zabezpečoval Bohunické spracovateľské centrum RAO. Od roku 1994 bol vedúcim Prípravy projektovej dokumentácie rekonštrukcie blokov JE V1.

Následne zabezpečoval projektovú prípravu Modernizácie a zvyšovania bezpečnosti blokov JE V-2, ktorá bola úspešne ukončená v roku 2010. Po jadrovej havárii v JE Fukušima boli prijaté opatrenia na zvýšenie bezpečnosti blokov aj v Slovenských elektrárnach, ktoré zabezpečoval v rozsahu projektovej prípravy a realizácie v časti elektro do roku 2014, keď odišiel do dôchodku. V súčasnosti žije v Trnave.

Lecký Pavol, *1953, vysokoškolské vzdelanie ukončil na VŠP v Nitre - Mechanizačná fakulta (1977) a v rokoch 1981-1983 absolvoval postgraduálne štúdium Tepelné a jadrové energetické stroje a zariadenia na SVŠT v Bratislave. Od roku 1977 pracoval v SES Tlmače, ako konštruktér -projektant, neskôr ako vedúci konštrukcie jadrových zariadení a od roku 1986 ako vedúci prevádzky výroby jadrove energetických zariadení (JEZ). V tomto období, keď sa spracovávala dokumentácia pre výrobu zariadení VVER-1000, bol zodpovednou osobou za Slovenskú republiku pri odsúhlasovaní dokumentácie ruskou stranou. Počas pôsobenia v SES Tlmače bol členom Slovenskej rady ČS VTS a členom Komisie pre výstavbu a prevádzku jadrových elektrární. Od roku 1998 prechádza pracovať na Slovenský úrad bezpečnosti práce (SÚBP) na Národný inšpektorát práce v Nitre, kde pracoval vo funkciách inšpektor pre tlakové zariadenia, inšpektor pre JEZ, štátny a neskôr hlavný radca v stálej

štátnej službe. Od nástupu na SÚBP bol poverený za vykonávanie štátneho odborného dozoru v oblastiach s najvyššou mierou ohrozenia - v jadrovej energetike a to vo sférach dodávateľov JEZ, investorov i prevádzkovateľov JEZ a túto činnosť vykonáva do súčasnosti. Aktívne sa podieľal pri rekonštrukcii JE V-1 v Jaslovských Bohuniciach a podieľa sa pri výstavbe blokov JE Mochovce. V súčasnosti žije v Starom Tekove.

Legényiová Zlatica, *1961 v Bratislave. Absolventka Odeského inštitútu námornej dopravy, Ekonomická fakulta, odbor Zahraničné vzťahy, ktorý ukončila v roku 1985. 24 rokov praxe v Slovenských elektrárňach, a.s. v oblasti ekonomiky – v zabezpečovaní dodávok zariadení, náhradných dielov, čerstvého jadrového paliva, vývozu vyhoreného paliva a iných komponentov priamo od výrobcov z dovozu pre Atómové elektrárne Bohunice a Mochovce. Vykonávané pracovné pozície: ekonóm dovozu (09/1985), vedúci odborný ekonóm pre dovoz (09/1987), vedúci oddelenia dovozu a ND (11/1989), vedúci odboru zásobovania (11/2001), vedúci sekcie logistiky riadenia tovarov (07/2006), manažér skladovania zásobovania (06/2007), manažér materiálového manažmentu (01/2008). Pracovné skúsenosti: manažérske riadenie sekcie logistiky, skúsenosti s vedením tímu a riadením projektov, verejné obstarávanie tovarov, služieb a prác, kontrahovanie dodávok pre JE, audit QA u dodávateľov, prebiecky s OTK u dodávateľov, riadenie nákupu JE, členstvo v ekonomickej skupine WANO-člen finančného výboru. Absolvované kurzy, školenia: A. M. Consultin, SAP, SAP Nuclear, ISO, QA, Verejné obstarávanie – odborná spôsobilosť, Finančné vzťahy, Manažment logistiky, Dodávateľské vzťahy, Komunikácia, asertivita, argumentácia. A. M. Consultin. Ťažisková činnosť – komplexné materiálové zabezpečenie prevádzky a generálnych opráv JE. Kontrahovanie strategických dodávok zariadení, náhradných dielov od výrobcov v RF. Zabezpečovanie dodávok čerstvého jadrového paliva z RF, členstvo vo výberovej komisii na výber dodávateľa čerstvého jadrového paliva pre JE, členstvo v palivovej komisii JE. Aktuálna činnosť: projektový manažér pre JE v spoločnosti BMM, spol. s r.o. Projekty: Dodávky zariadení a ND pre JE, predlžovanie životnosti zariadení JE výrobcami a projektantami z RF. V spolupráci s VUJE zabezpečuje dodávku elektrickej indukčnej pece pre pretavenie rádioaktívneho kovového odpadu v JAVYS-e.

Lesný Juraj, *1946, absolvent Katedry jadrovej chémie PdF UK v Bratislave (1968). V r. 1968-1970 v Geologickom ústave D. Štúra v Bratislave pracoval na aplikácii geochronologických metód. Od r. 1970 pracuje na ChTF STU (do r. 1978 na Katedre rádiochemie a radiačnej chémie, od r. 1978 na Katedre životného prostredia). Venuje sa rozvoju nukleárných analytických metód (radio-release metódy s aplikáciou rádioaktívnych kryptonátov, izotopová zriedovacia analýza) a štúdiu mnohostrannej využiteľnosti prírodných a syntetických zeolitov.

Letko Anton, *1947 v Šuranoch, absolvent - Strojnícka fakulta SVŠT Bratislava, špecializácia tepelné energetické stroje a zariadenia (1972), Elektrotechnická fakulta SVŠT Bratislava, postgraduálne štúdium prevádzka jadrových elektrární (1982). Od r. 1972 pracoval v Stavoprojekte Nitra - projekty pre centralizované tepelné zdroje a potrubné siete. Od r. 1975 pracoval v Energoprojekte Praha a. s., závod Nitra na projektoch pre konvenčné elektrárne a energetické zdroje ako el. Pruněřov I, ENO, CTZ Nitra a kogeneračné zdroje v oblasti komunálneho sektora a na projektoch v oblasti jadrovej energetiky pre JE V-1 a V-2 Bohunice, JE Dukovany a JE Mochovce. Od r. 1987 pracoval v Energoprojekte Praha, a. s. ako hlavný inžinier projektu JE Mochovce na stavbe v Mochovciach. Od r. 1994 bol predsedom predstavenstva a generálnym riaditeľom Energoprojektu Slovakia, a. s. inžiniersko-projektovej organizácie s pracoviskami v Bratislave, Nitre a Mochovciach. V tomto období zabezpečoval dopracovanie projektovej dokumentácie pre realizáciu a zmien vyplývajúcich počas výstavby, autorský dozor počas výstavby JEMO, kolaudáciu a uvedenie do prevádzky 1. a 2. bloku JE Mochovce (júl 1998 a december 1999). Od r. 2005 bol členom predstavenstva a riaditeľ s pracoviskami v Nitre a Mochovciach so zameraním na trvalý autorský dozor pre výstavbu MO34 zmluvne pre generálneho projektanta ÚJV Řež, a. s. divízia Energoprojekt Praha. V roku 2019 v júni odišiel na dôchodok. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2020. V súčasnosti žije v Nitre.

Letkovičová Mária, *1949 v Nitre, špecialistka na neinfekčnú epidemiologickú štatistiku. Inžiniersky titul získala na Vysoké škole poľnohospodárskej v Nitre (dnes Slovenská poľnohospodárska univerzita) diplomovou prácou Matematické modely v poľnohospodárstve. Následne, v roku 1982 na SPU v Nitre, získala titul kandidáta vied vo vednom odbore Odvetvové a prierezové ekonomiky. 18 rokov pracovala ako programátor - analytik a neskôr ako štatistik v Podniku racionalizácie riadenia Praha (Odštepny závod v Nitre) a vo Výskumnom ústave živočíšnej výroby v Nitre so zameraním na veľké databázy a ich využitie. Postupnú rekvalifikáciu na epidemiologického štatistika zavŕšila absolvovaním štyroch kurzov WHO Ženeva, organizovaných LSHTM (London School of Hygiene and Medicine). Krátky čas, ako zamestnanec Národného onkologického ústavu v Bratislave, pracovala ako expert pre environmentálnu karcinogenézu a viedla Národný onkologický register. Následne, aj ako zamestnanec Národného ústavu tuberkulózy a respiračných chorôb v Bratislave – Podunajských Biskupiciach, 10 rokov spracovávala Národný register chronických ochorení pľúc. Od roku 1993 spolupracovala s Výskumným ústavom jadrových elektrární v Trnave a Slovenskými elektrárnami, a.s., na stanovení metodiky sledovania zdravotného stavu obyvateľstva v okolí jadrových a tepelných elektrární. Ešte pred spustením atómovej elektrárne Mochovce do prevádzky, spolupracovala pri vypracovaní Predprevádzkovej bezpečnostnej správy Atómových elektrární Mochovce zdokumentovaním zdravotného stavu obyvateľstva v okolí do 20 km. Až do roku 2005, boli pod jej vedením vypracované ročné správy o zdravotnom stave obyvateľstva v stanovených havarijných oblastiach jadrových elektrární. Od roku 1998 do roku 2017 bola výkonnou riaditeľkou a koordinátorkou výskumu spoločnosti Environment, a.s. Centrum environmentalistiky a bioštatistiky, so sídlom v Nitre, kde sa pod jej vedením vypracovali aj iné

významné materiály, ako napríklad správy SEA (Strategic Environmental Assessment, výhľad na 7 rokov) pre MH SR a MZ SR. V spolupráci s Slovenskými elektrárňami, a.s. sa podieľala na mapovaní stavu rádioaktivity v oblasti Sokoban – Manivier – Dudvád. V spolupráci so SZU v Bratislave sa podieľala na vypracovaní správy o koncentrácii radónu v pobytových priestoroch v Jahodnej a jej okolí (20 obcí a prírodných lokalít), ako podkladovej databázy v prípade otvorenia uránových baní. V spolupráci s Komenského univerzitou, Prírodovedeckou fakultou sa podieľala na projekte Live Water. Na dôchodku žije v Nitre.

Libantová Lívia, *1945 v Nitre, absolventka SVŠT Bratislava, Fakulta stavebná, odb. pozemné stavby a konštrukcie (1968), členka Slovenskej komory stavebných inžinierov od jej založenia v r. 1992. Pracovala v Energoprojekte Praha, stredisko Nitra od r. 1974 do r. 1991 ako zodpovedný projektant, od r. 1995 v Energoprojekte Slovakia, kde je vedúcou stavebného odd. Spočiatku projektovala stavby klasickej energetiky, neskôr JE Bohunice, Dukovany, Temelín a Mochovce.

Lincmajer Stanislav, *1950 v Moštenici, absolvent SjF SVŠT Bratislava. Od r. 1973 pracoval v ZSE Bratislava. Od r. 1975 pracoval na JE Bohunice ako technik investičnej výstavby, potom ako vedúci odb. realizácie rekonštrukcií. Pracoval na výstavbe JE V-1, V-2 a medziskladu vyhoreného paliva. Od mája 1999 je námestníkom riaditeľa EBO pre investície.

Lipár Bernard, *1929 v Bukovej, absolvent Strednej priemyselnej školy strojníckej v Trnave. Do elektrárne A-1 v Bohuniciach prišiel z elektrárne Vojany v roku 1968. Pracoval ako majster sekundárneho a neskôr primárneho okruhu. Od januára 1976 prešiel na JE V-1 na funkciu majstra a neskôr hlavného majstra transportno-technologickú časť. Počas tohoto obdobia vybudoval spolu s Ing. Belkom a J. Kocilovským transportno-technologickú časť elektrárne V-1 i V-2, vrátane manipulácie s čerstvým a vyhoreným palivom, prvých zavážok paliva do všetkých reaktorov VVER v EBO a výmen paliva do roku 1989. Podieľal sa na výstavbe, uvádzaní do prevádzky a prevádzke medziskladu vyhoreného paliva v EBO. V roku 1999 ako dôchodca pomáhal rekonštruovať medzisklad vyhoreného paliva a zvyšovať jeho kapacitu. Významný zlepšovateľ, ocenený Ministrom palív a energetiky ČSSR. Vyznamenal sa i ako školiteľ pracovníkov TTČ, ale i ďalších majstrov a inžinierov z elektrární Bohunice, Dukovany a Mochovce. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2004. Zomrel v r. 2017. Pochovaný je na Bukovej.

Lipár Miroslav, *1952 v Bukovej, absolvent FE SVŠT Bratislava. Od r. 1977 pracoval v JE Bohunice. Postupne prešiel viacerými riadiacimi funkciami v zmenovej prevádzke JE V-1. Od r. 1985 pracoval ako vedúci odb. technického rozvoja. Od roku 1987 ako vedúci odboru prevádzky a údržby a neskôr ako hlavný inžinier jadrovej energetiky SEP. Od r. 1996 bol námestníkom riaditeľa pre prevádzku EBO. Od r. 1997 bol predsedom ÚJD SR. Od r. 1998 bol členom Rady guvernérov (RG) MAAE, od r. 1999 bol podpredsedom RG MAAE, od r. 1998 bol členom Poradného výboru pre bezpečnostné štandardy (ACSS) a od r. 1999 členom Medzinárodnej poradnej skupiny pre jadrovú bezpečnosť (INSAG) MAAE. Od roku 2002 pracoval na MAAE ako riaditeľ sekcie prevádzkovej bezpečnosti a od roku 2010 ako zastupujúci riaditeľ divízie jadrových zariadení. Viedol mnoho OSART misií MAAE a misií na vyšetrovanie udalostí na JE vo svete. Bol predsedom poradného výboru jadrovej bezpečnosti prezidenta Arménskej republiky. Pôsobil ako lektor na RŠVS VUJE, ale i na mnohých tréningových kurzoch a workshopoch vo svete. Do dôchodku odišiel v januári 2014, ale aj potom od roku 2015 pracuje v dcérskej spoločnosti SE, a. s. v Centre pre vedu a výskum s. r. o., je konzultant MAAE a konzultant WANO. Viedol korporatívne preverky MAAE i korporatívne preverky WANO. Bol vedúci tímu, ktorý v roku 2016 hodnotil efektívnosť všetkých centier WANO vo svete. Za jeho profesijnú činnosť, mu bolo udelených veľa rezortných a medzinárodných ocenení. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2022. Na dôchodku žije v Suchej nad Parnou.

Lipka Jozef, *1940 v Ústi nad Priehradou. Absolvoval EF SVŠT odbor Fyzika tuhých látok v r. 1963. Trvalo pracoval na Katedre jadrovej fyziky a techniky EF SVŠT (neskôr FEI STU) a v rokoch 1991 - 2005 ako vedúci katedry. Orientoval sa na aplikáciu Moessbauerovej spektroskopie v magnetizme, biológii, mineralógii, metalurgii, archeológii, chémii. Bol zástupcom SR v Medzinárodnom komitáte pre aplikáciu Mossbauerového efektu IBAME. Hodnosť CSc. získal v r. 1974, docenta v r. 1977, titul DrSc. v r. 1988, profesora v r. 1991 a emeritného profesora v r. 2009. Ako externista v r. 2008- 2011 pracoval na Slovenskom metrologickom ústave, v r. 2012 – 2013 ako námestník riaditeľa pre metrologiu. Bol vedúcim riešiteľom viacerých úloh pre JE. Bol predsedom komisií pre obhajoby dizertačných a doktorských prác v odboroch Jadrová energetika, Jadrová a subjadrová fyzika a Stavba JEZ. Garant študijného odboru Jadrová energetika a Elektromaterialové inžinierstvo. Autor resp. spoluautor viac ako 300 vedeckých prác, cca 300 citácií. Zodpovedný riešiteľ resp. spoluriešiteľ 66 úloh pre prax, riešiteľ zahraničných výskumných projektov ako COPERNICUS, NATO, IAEA . 10 študijných pobytov v zahraničí (Káhira Egypt, Lyngby Dánsko, Atény Grécko, Vitória Brazília). V r.2006 – 2007 trvalý poradca v projekte Twinning v Štátnej metrologickej službe vo Vilniuse v Litve. Členstvo v 23. vedeckých radách, orgánov SAV a iných organizácií. Od r. 2000 bol viceprezidentom Slovenského jadrového fóra. Je držiteľom pamätnej medaily SJF. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2008. Na dôchodku žije vo Vysokej pri Morave.

Lipták Pavol, *1946 v Kalinove, absolvent FJFI ČVUT v Prahe. Do JE Bohunice nastúpil v r. 1968, bol vedúcim fyzika reaktorov JE V-1 (1975-1977), odd. Fyziky reaktora (1977-1979), odd. Fyziky a teplotníky (1979-1982). Pracoval na spúšťaní JE A-1, V-1 a V-2 Bohunice. V r. 1982 nastúpil do VÚJE (1982-1988). Od r. 1988 je vedúcim odd. Vnútroreaktorových meraní a výpočtov tienenia. Rieši monitorovanie fluencie rýchlych neutrónov na tlakovú nádobu reaktora, prípravu transportných kódov pre výpočet tienenia neutrónov a fotónov a neutrónovú šumovú diagnostiku.

Líška Peter, *1952 v Nových Sadoch, okres Nitra, absolvent Katedry tepelných a jadrových energetických strojov a zariadení SJF SVŠT Bratislava. Od r. 1976 pracoval v SES Tlmače. Od r. 1977 pracoval vo VÚJE Trnava v odd. teoreticko-experimentálneho hodnotenia prevádzky JE, vykonával testy počas fyzikálneho a energetického spúšťania JE V-1 v oblasti termohydrauliky, venoval sa tiež tepelnej ekonomike prevádzky JE, dosiahnutiu nominálneho tepelného výkonu reaktora, atď. Od r. 1990 bol vedúcim odd. pre termohydraulické analýzy. Od r. 1995 do r. 2018 bol riaditeľom divízie jadrovej bezpečnosti VÚJE, a.s. Trnava. Zodpovedal za práce VÚJE v projekte dostavby 1. a 2. bloku JE Mochovce. V projekte postupnej rekonštrukcie JE V-1 Bohunice zodpovedal za systém lokalizácie havárie. V rokoch 2006 až 2009 zodpovedal za prepracovanie projektu 3. a 4. bloku Mochovce a za kontrakt VUJE v projekte dostavby týchto blokov. Od roku 2005 do roku 2017 bol členom „Vedecko-technického výboru Európskej Komisie (EK), čo je najvyšší poradný orgán EK pre oblasť využívania jadrovej energie. Od roku 2008 do roku 2017 zastupoval Slovensko v SET Plane (Strategickom energetickom pláne), ktorého úlohou bolo vytvárať stratégie EÚ pre energetiku. V rokoch 2010 a 2011 bol prezidentom Európskej spoločnosti pre atómovú energiu. Významnou mierou sa zaslúžil o odštartovanie výskumných prác v oblasti reaktorov štvrtej generácie na Slovensku. V roku 2009 dostal cenu podpredsedu vlády SR a ministra školstva SR „Osobnosť vedy a techniky“. Od roku 2004 do roku 2019 bol členom predstavenstva a v rokoch 2019 a 2020 predsedom dozornej rady VUJE a.s. Bol jedným zo zakladajúcich členov SJF a od roku 2010 je viceprezidentom SJF. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2022.

Lošonský Blažej, *1954, absolvent Katedry jadrovej energetiky EF SVŠT Bratislava (1978). Od r. 1978 pracuje vo VÚJE Trnava. Zúčastnil sa na príprave a realizácii spúšťania blokov JE Bohunice a Dukovany a JE Mochovce a Temelín. Od r. 1988 pracoval vo funkcii vedúci odd. Testov energetického spúšťania. V r. 1993-1994 koordinoval vypracovanie bezpečnostnej správy JE V-2 Bohunice po 10 r. Prevádzky. Od r. 1997 je poverený prípravou a riadením projektu modernizácie JE V-2.

Lőrinc Ladislav, *1952 v Leviciach, v r. 1970-1975 študoval na EF SVŠT v Bratislave, špecializácia jadrová energetika. Od r. 1975 pracoval v JE Bohunice.. V r. 1978 sa stal vedúcim reaktorového bloku JE V-1, v r. 1979 zmenovým inžinierom. Od r. 1982 pôsobil v IVES Mochovce, kde bol zodpovedný na začatie prípravy prevádzkového personálu. V r. 1988 bol vymenovaný za námestníka riaditeľa EMO pre prevádzku. V r. 1994 bol menovaný za predsedu predstavenstva EMO a. s. Mochovce. Od r. 1996 bol vrchným riaditeľom úseku prevádzky a údržby a od r. 1998 členom predstavenstva SE, a. s. Od roku 2000 pracoval v súkromnej sfére. V roku 2005 bol členom tímu, ktorý založil štátnu spoločnosť GovCO, neskôr premenovaná na JAVYS, a. s. Od roku 2007 pracuje v spoločnosti Pow-en a. s. na pozícii Predseda predstavenstva.

Lukačka Jozef, *1928 v Chynoranoch. Absolvent EF SVŠT Bratislava, katedra energetiky (1954). V r. 1954-1976 pracoval ako projektant, stavebný technik, hlavný inžinier, podnikový riaditeľ v stavebnomontážnom podniku Elektrovod Bratislava. V r. 1976-1988 sa ako generálny riaditeľ SEP v Bratislave podieľal na riadiacej práci pri tvorbe koncepcie a zabezpečovaní investičnej výstavby ako aj spoľahlivej prevádzky elektrizačnej sústavy, ktorej neoddeliteľnou súčasťou bola jadrová energetika. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2000.

Lukaj Michal, *1937 v Dolných Strhároch, okres Veľký Krtíš. V r. 1960 ukončil štúdium na PdF UK v Bratislave, špecializácia hydrogeológie a inžinierska geológia. Do zamestnania nastúpil na Geologický prieskum Spišská Nová Ve, ktorý sa v r. 1996 pretransformoval na Geologickú službu SR Bratislava. V Banskej Bystrici sa zaoberal riešením úloh súvisiacich so zriadením hlbinného úložiska vysokoaktívnych odpadov a vyhoreteho paliva od r. 1992. Na základe všeobecných zásad MAAE preukázal existenciu vhodných štruktúr pre hlbinné úložisko. V r. 1998 odišiel do dôchodku.

M

Macášek Fedor, *1937 v Žiline. Vysokoškolské vzdelanie ukončil na Chemickej fakulte Moskovskej štátnej univerzity v roku 1961, kandidúru a veľký doktorát získal na Prírodovedeckej fakulte UK, kde aj od roku 1961 s malými prestávkami prednášal. Od roku 1985 štyri roky pôsobil vo funkcii riaditeľa odboru vedy a námestníka MŠ SSR a pol roka ako štátny tajomník MŠ SR vo vláde J. Moravčíka v roku 1994. Prednášal na Katedre jadrovej chémie Prírodovedeckej fakulty Univerzity Komenského v Bratislave. Podieľal sa na budovaní Cyklotrónového centra SR v Bratislave. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2006. Zomrel 5.12.2015.

Macko Heliodor, *1945, začal pracovať v JE Bohunice v r. 1969 po skončení VŠDS v Žiline ako technik VVZ. Od r. 1973 pracoval ako operátor reaktora na JE A-1. Od r. 1977 bol vedúcim reaktorového bloku JE V-1 a od r. 1981 vedúcim odd. Revízných činností. V súčasnosti pracuje vo funkcii vedúceho odb. revízných činností a metrologie EBO.

Mádel Jozef, *1940, absolvent EF SVŠT Bratislava (1969). Od roku 1962 pracoval v EBO v oblasti MaR. (technik, vedúci skupiny regulácie A-1, vedúci cechu V1/V2.) Za vrchol profesionálnych aktivít počas svojho pôsobenia na lokalite Bohunice považuje spúšťanie do prevádzky JE V1. Vytvoril sa základ kultúry prevádzky JE v Československu. Práve jeho zásluhou sa upevnil nový prístup a nová organizácia v starostlivosti o zariadenia MaR (laboratória a prevádzková údržba, plánovaná preventívna údržba a sledovanie spoľahlivosti zariadení). V roku 1986 nastúpil pracovať do JE Mochovce. Bol tvorcom a koordinátorom Projektu prípravy prevádzky JE Mochovce so snahou ďalej zvyšovať organizačnú kultúru JE. Od roku 1987 bol námestníkom riaditeľa pre údržbu JE Mochovce a budoval nový prístup a zavádzal nové prvky do prípravy a riadenia údržby JE. V roku 1992 založil firmu MARATOM s. r. o., ktorá pracovala pre jadrové elektrárne. Prvou úlohou bol vývoj snímania únikov kvapalných médií pre JE A1, s následným použitím tejto metódy aj na JE Mochovce. Pod jeho vedením realizovala firma demontážne práce na zariadeniach MaR v JE A1, rekonštruovali sa prevádzkované zariadenia a dodali nové zariadenia MaR. Firma sa podieľala pri tvorbe systému ARSOZ, v spolupráci so spoločnosťami AITEN a VÚJE. Významné boli aj aktivity firmy MARATOM v jej podiele na výrobe kópie (repliky) blokovej dozorne JE V1 pre trenažér pre výcvik personálu JE vo VÚJE a trvale sa podieľali na rekonštrukcii trenažéra JE V2 podľa zmien na reálnej BD. Firma projektovala a dodala SKR pre FS KRaO v Mochovciach a vykonávala činnosti hlavne v spoločnosti JAVYS. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2008. Po odchode do dôchodku žije v Piešťanoch.

Magdalík Štefan, *1954 v Šoporni. Absolvent Elektrotechnickej fakulty SVŠT Bratislava, odbor Jadrová energetika. V roku 1979 nastúpil do Slovenských elektrární a po absolvovaní školenia začal pracovať ako operátor reaktora na JE V1 v Jaslovských Bohuniciach. V rokoch 1984 a 1985 pracoval ako zmenový inžinier Škoda Praha na výstavbe a uvádzaní do prevádzky blokov 3 a 4 JE V2 J. Bohunice. Potom pracoval niekoľko mesiacov ako inšpektor jadrového dozoru ČSKAE. V rokoch 1986 až 1992 pracoval ako vedúci oddelenia spúšťania technologickej časti JE Mochovce. Od roku 1993 začal pôsobiť v jadrovej energetike ako živnostník. V roku 1994 založil spolu s kolegami súkromnú spoločnosť, ktorá je v súčasnosti známa pod menom TAKMA s. r. o., Nitra. V spoločnosti pôsobil najprv ako projektový manažér a od roku 1997 vedie túto spoločnosť ako jej riaditeľ. Ako riaditeľ TAKMA s. r. o. zabezpečoval spoluprácu so zákazníkmi ako sú Slovenské elektrárne, Škoda Praha, EGP, VUJE, JAVYS, EdF, Siemens, Framatome, Fichtner, E.ON, Iberdrola, NUKEM, WorleyParsons na rôznych projektoch súvisiacich s rekonštrukciou blokov JE i objektov pre spracovanie RAO, teledozimetrický systém a ich uvádzanie do prevádzky (v EBO i EMO). Zabezpečoval technickú pomoc pre konzultanta dostavby blokov 3. a 4. bloku JE Mochovce kontrolou úvodného projektu a prípravy dostavby blokov. V rámci zahraničných aktivít riadil činnosti pri uvádzaní do prevádzky paroplynových elektrární Sumgait (Azerbajdžan) a Zayzoun (Sýria), pri príprave podkladov pre výstavbu nových blokov JE Temelín a JE Belene i technickú pomoc pre projekt predlžovania životnosti a zvyšovania výkonu JE Oskarshamn (Švédsko). Do dôchodku odišiel v roku 2019, v spoločnosti však stále pracuje. V súčasnosti žije v Nitre.

Magula Kamil, *1951, Vlčkovce, okres Trnava. Od r. 1972 začal pracovať v JE Bohunice, kde prešiel rôznymi funkciami. V r. 1977 ukončil diaľkové štúdium na SPŠE v Trnave. Bol vedúcim odb. údržby elektrických zariadení EBO, podieľal sa na skracovaní prestojov generálnych opráv. Zúčastnil sa na žhaní reaktora JE V-1 Bohunice, ako aj v JE Loviisa. V rámci svojej funkcie sa podieľal i na repasiách zariadení 1. a 2. bloku JE Mochovce pred spustením do prevádzky, REKO a modernizácii JE V-

1. Od roku 2005 po vzniku Centralizovanej údržby SE-Enel zastával funkcie, vedúci odboru údržby elektrických zariadení SE-Enel, riaditeľ odboru údržby elektrických zariadení SE-Enel pre EBO, EMO, ENO, EVO a VE Trenčín. Podieľal sa i na dostavbe EMO 3. a 4. bloku. Od roku 2011 do roku 2018 pracoval vo firme ENERGOVÝSKUM SLOVAKIA, a.s. kde zhodnocoval poznatky získané v Jadrovej energetike v oblasti revízií, údržby, opráv, modernizácie jadrovo energetických zariadení SE-Enel, a dostavbe 3. a 4. bloku EMO. Zomrel v roku 2018.

Macháček František, *1949 v Skalici, absolvent EF SVŠT. V r. 1974 nastúpil do JE Bohunice do skupiny spúšťania. Pri spúšťaní JE V-1 sa zameril na programy fyzikálneho spúšťania. Od r. 1981 pracuje vo VÚJE Trnava ako vedúci odd. a venoval sa fyzikálnemu a energetickému spúšťaniu V-2 a Dukovany. Pracoval na novelizácii prevádzkových predpisov, príprave simulátorov a kvalifikácii zariadení. V r. 1996 v rámci rekonštrukcie V-1 spracovával a koordinoval prevádzkové predpisy, programy PKV a KV v rámci rekonštrukcie. Koordinoval prípravou modernizácie V-2 za strojnú a systémovú oblasť a zabezpečoval aktívne vyskúšanie EMO.

Majerčík Jaroslav, *1947 v Chebe, absolvent FJFI ČVUT Praha. Od r. 1970 pracoval v JE Bohunice. Venoval sa výpočtom neutrónovo-fyzikálnych charakteristík reaktora VVER-440. V roku 1977 prešiel do VÚJE Trnava. Venoval sa optimalizácii palivového cyklu a zavedeniu palivových vsádzok so zníženým únikom neutrónov. Od r. 1978 bol vedúcim oddelenia neutrónovej fyziky a hospodárenia s jadrovým palivom. Jeho neskoršie aktivity boli zamerané na riešenie problematiky zadnej časti palivového cyklu. Prispel k vypracovaniu projektu zvýšenia kapacity Medziskladu

vyhoreného paliva Bohunice. Po organizačných zmenách pôsobil od r. 2012 ako expert v oddelení jadrovej bezpečnosti. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2020. V r. 2019 odišiel do dôchodku, žije v Trnave.

Majerčíková Marie, *1950 v Českej Kamenici, absolventka Pedagogickej fakulty v Ostrave. V roku 1977 nastúpila do VÚJE Trnava ako výskumný pracovník a podieľala sa na tvorbe Komplexného systému prípravy personálu JE s reaktorom VVER 440. V rokoch 1983-1991 pracovala v Rezortnom školiacom a výcvikovom stredisku v Trnave ako pedagogická pracovníčka. Od roku 1992 zastávala funkciu vedúcej oddelenia organizácie a riadenia výuky a výcviku pracovníkov pre JE SR i ČR. V roku 1995 bola menovaná

vedúcou odboru technických a ekonomických služieb divízie Školiaceho a výcvikového strediska personálu JE pri VÚJE Trnava a. s. Od roku 2013 je na dôchodku, žije v Trnave.

Majerský Dušan, *1958 v Banskej Bystrici. Absolvent PdF UK v Bratislave v r. 1982, odb. jadrová chémia. V r. 1984 nastúpil do VÚJE Trnava do odd. Dekontaminácie. V r. 1992 bol spoluzakladateľom AllDeco ako vedúci projektov pre dekontamináciu, meranie žiarenia, likvidáciu JE a v oblasti výroby a dodávok súvisiacich zariadení a technológií pre JE. V súčasnosti je riaditeľom tejto spoločnosti. V r. 1999 inicioval založenie ALLDECO.CZ v ČR. Presadzuje komplexné plnenie požiadaviek zákazníkov s uplatňovaním progresívnych technických riešení a s nadpriemernou ochranou zdravia pracovníkov. Zomrel v roku 2022.

Makaiová Izabela, *1941 v Bratislave, absolventka LF UK v Bratislave (1964). Od r. 1964 pracovala na LF UK v odb. lekárska fyzika, neskôr nukleárna medicína. Jej životným učiteľom bol zakladateľ tohto medicínskeho odboru na Slovensku, doc. MUDr. Štefan Hupka, DrSc., po ktorom doc. Makaiová v r. 1994 prevzala vedenie Kliniky nukleárnej medicíny LF UK a Onkologického ústavu sv. Alžbety. Funkciu prednostky vykonávala do r. 2011. Doc. Makaiová bola predsedníčkou Spoločnosti nukleárnej medicíny a radiačnej hygieny Slovenskej lekárskej spoločnosti, hlavnou odborníčkou MZ SR pre nukleárnu medicínu a členkou Medzinárodnej spoločnosti NM (EANM). Počas svojej profesionálnej činnosti sa snažila rozvinúť všetky nové rádionuklidové diagnostické a liečebné metódy aj na Slovensku v súlade so svetovým trendom. Hlavne sa zameriavala na nukleárnu onkológiu. V r. 1995 doc. Makaiová ako predstaviteľka dominantného používateľa Cyklotrónového centra SR pre zdravotnícke účely sa zapojila do budovania tohto mnohoúčelového technologického komplexu. Pod jej vedením sa v r. 2000 v Onkologickom ústave sv. Alžbety zriadilo prvé pracovisko pozitronovej emisnej tomografie (PET) na Slovensku, ako toho času svetovo najmodernejšej rádionuklidovej diagnostickej metódy. Popri tom pod jej odborným vedením sa zaviedli postupne na viacerých pracoviskách NM SR ďalšie nové rádiofarmaká a vyšetrovacie zariadenia (SPECT/CT, PET/CT) do klinickej praxe. Vychovala nespočetne mnoho študentov LF UK. Spolupracovala aj s FMFI UK pri rozvoji jadrovo-fyzikálneho bádania a vzdelávania v oblasti jadrovej fyziky a jej aplikácií. Jej publikácie a citácie v domácich a v zahraničných literárnych zdrojoch sú tiež početné. Je medzinárodne uznávanou odborníčkou nukleárnej medicíny. Čestným diplomom SNUS bola ocenená v roku 2000. Na dôchodku žije v Bratislave.

Malík Ľubomír, *1950 v Slepčanoch okr. Zlaté Moravce, absolvent EF SVŠT Bratislava (1984), zameranie jadrová energetika. V r. 1969 až 1979 pracoval ako elektromontér v ZŤS Dubnica a v období rokov 1979 až 1984 študoval na VŠ. Od r. 1984 pracuje v JE Mochovce v inžinierskych a manažérskych funkciách, od r. 1984 ako technik elektroúdržby, od r. 1987 ako hlavný majster a od r. 1993 ako vedúci elektroúdržby.

Malovec Ján, *1954 v Ružomberku. Absolvoval Fyzikálnu fakultu univerzity v Minsku (1977) a EF SVŠT v Bratislave (1984). Nastúpil do JE Bohunice v r. 1977 ako fyzik spúšťania JE, ktorý bol v r. 1980 delimitovaný do VÚJE. Po ukončení spúšťania JE V-2 a JE Dukovany nastúpil pracovať v r. 1987 do odb. prevádzky JE na GR SEP. V r. 1993 prešiel na Úrad jadrového dozoru SR. Od r. 1996 pracoval v EBO ako vedúci odb. prípravy ľudských zdrojov

a od r. 1999 pracuje v ŠVS VÚJE Trnava. Presadzuje systémový prístup s využívaním moderných nástrojov, vrátane simulačnej techniky.

Mančík Anton, *1959 v Nových Zámkoch, absolvent EF SVŠT v Bratislave v r. 1983 so zameraním jadrová energetika. V r. 1983 nastúpil do IVES Bratislava. Vykonával funkciu operátora sekundárneho okruhu na JE V-1 Bohunice, následne od 1988 do 1989 ako operátor primárneho okruhu na JE V-2 Bohunice. Od r. 1989 pracuje v JE Mochovce, do r. 1994 ako vedúci reaktorového bloku, následne do roku 2011 ako zmenový inžinier EMO12. Od roku 2011 pracuje na pozícii manažéra riadenia prevádzky MO34.

Mančíková Mariana, *1960 v Spišskej Novej Vsi. Absolventka SVŠT – Bratislava, Fakulta elektrotechnická, odbor „Výroba, rozvod, využitie elektrickej energie“ (r.1985). Od r. 1985 pracuje v Atómových elektrárnach Mochovce, najprv na útvare spúšťania, potom na útvare prevádzky, a posledné roky pracovala na útvare bezpečnosti. V rokoch 2009 – 2019 pracovala ako vedúca oddelenia havarijného plánovania a prípravy a ochrany životného prostredia. Od roku 2019 pracuje ako vedúca centralizovaného oddelenia havarijného plánovania a prípravy v Slovenských elektrárnach. Zúčastňuje sa na medzinárodných misiách ako expertka na havarijné plánovanie a prípravu v jadrových elektrárnach. Je stálou členkou SNUS a vedúcou sekcie Ženy v jadre (WIN - Women in Nuclear).

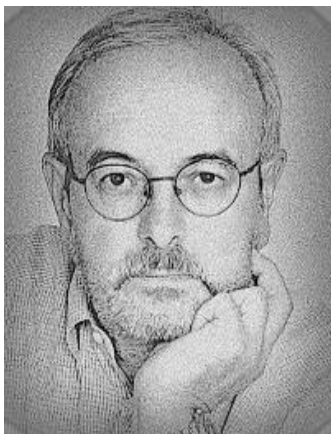
Mandalov Jordan, *1957, absolvent Sjf SVŠT Bratislava, špecializácia jadrovo energetické stroje a zariadenia. Pracoval ako operátor v JE Bohunice. Po prechode na JE Mochovce roku 1982 sa od r.1988 sa stal zmenovým inžinierom a v r. 1997 vedúcim prevádzkového odboru. V r. 2008 až 2010 pracoval v úseku jadrových elektrární riaditeľstva SE, a. s. V roku 2010 sa stal riaditeľom JE Mochovce a v r. 2016 odišiel do dôchodku. Od roku 2017 pracuje pre SE a.s., ako dodávateľ cez ŠKODA JS a. s., pre oblasť spúšťania blokov MO34. V súčasnosti žije v Nitre.

Marcin Štefan, *1951, absolvent EF SVŠT v Bratislave, odb. jadrová energetika (1976). Nastúpil do EGÚ Bratislava, po delimitácii VÚPEK. Od r. 1988 pracoval v Slovenskej komisii pre plánovanie a vedeckotechnický rozvoj ako poradca podpredsedu, od r. 1990 na MH SR ako zástupca riaditeľa odb. palív a energetiky, zodpovedný za jadrovú energetiku. V r. 1992 bol zástupcom MH pre delimitáciu ČSKAE do SR a prípravu návrhu zákona pre vytvorenie Úradu jadrového dozoru SR. Od r. 1993 bol riaditeľom odb. na ÚJD SR, od r. 1995 bol riaditeľom odb. jadrovej energetiky na MH SR. Od r.2000 bol vedúcim odd. Jadrovej energetiky na MH SR.

Marcinský Pavel, *1960, absolvent CHTF v Bratislave, špecializácia energetické spracovanie palív (rok ukončenia 1983). Po škole nastúpil do SEP š. p., do elektrárne v Zemianskych Kostol'anoch. Od roku 1985 pracuje v Atómovej elektrárni v Mochovciach. Celú svoju profesionálnu kariéru spojil s chemickými procesmi a chemickou kontrolou, najprv na pozícii technolog chemických režimov a od roku 1993 na pozícii vedúci chemickej kontroly. Aktívne sa podieľal na uvedení 1. a 2. bloku v Mochovciach do komerčnej prevádzky za oblasť chemických režimov a chemickej kontroly. Ako odborník na chemické režimy sa podieľal na viacerých projektoch realizovaných v Slovenských elektrárnach. Medzi najvýznamnejšie projekty patrili zavedenie procesu Minimalizácia kvapalných rádioaktívnych odpadov a procesu Manažment chemikálií. Bol členom viacerých medzinárodných misií za oblasť chémie organizovaných WANO a MAAE. Od roku 2018 sa spolu so svojim tímom podieľa aj na neaktívnych skúškach 3.bloku v Mochovciach a prebral zodpovednosť za chemické režimy a chemickú kontrolu pre ďalšie etapy spúšťania 3.bloku v Mochovciach.

Marcišín Milan, *1950 v Trenčíne. Po absolvovaní SPŠ elektrotechnickej v Dubnici nad Váhom nastúpil do VVO Trenčín. V r. 1970 začal pracovať v JE Bohunice, kde prešiel rôznymi funkciami v prevádzke JE A-1, V-1, V-2. Podieľal sa na spúšťaní a repasiách motorov a generátorov JE V-1, V-2, Mochovce. V súčasnosti je hlavným majstrom elektroúdržby JE Bohunice.

Marek Jiří, absolvent rádného i postgraduálneho studia na Fakultě jaderné a fyzikálně inženýrské ČVUT v Praze, je konzultantem v oblasti energetiky a jednatelem spoločnosti JMM CS spol. s r.o., ktorá pôsobí v oblasti poradenství a realizací odborných akcí. V energetice pracoval od roku 1974 (na ČEZ do roku 1996). Pôsobil jako poradce ministra průmyslu a obchodu pro energetiku, předseda a místopředseda dozorčí rady ČEZ, člen dozorčích rad několika energetických distribučních společností a poradce náměstků ministra financí. V souvislosti s tím se podílel na reorganizaci státní správy ČR v energetice i na formování státní energetické politiky, na ustavení Státního úřadu pro jadernou bezpečnost a na přípravě privatizace české energetiky. Rovněž poskytoval konzultační služby v řadě energetických kauz včetně privatizace energetiky na Slovensku. Specializuje se na oblast radioaktivních odpadů a vlivů jaderných elektráren na životní prostředí i na obecné záležitosti energetických strategií a prosazování jaderné energetiky. V oblasti PR je zaměřen jako autor i editor na popularizační publikační činnost zejména o jaderné energii. Jeho vyjádření k procesům v energetice jsou uváděna v televizi, rozhlasu i tištěných médiích a má rozsáhlé zkušenosti z pořádání mezinárodních a specializovaných odborných konferencí a fór. Od prosince 2014 je presidentem spolku „Jaderní veteráni“. V rámci veteránské činnosti se zaměřuje zejména na oblast transferu jaderných znalostí mladé generaci, a to i na mezinárodní úrovni.

Markuš Jozef, *1953 v Leviciach, absolvent EF SVŠT v Bratislave, špecializácia jadrová energetika (1977). Pracovať začal vo VÚ ZES Brno, pracovisko Tlmače v Odbore výskumu jadrových komponentov, kde sa venoval oblasti vylepšovania havarijných systémov pre VVER 440 a vývoju a realizácii programu pre integrálne skúšky tesnosti a pevnosti hermetických priestorov. Od r. 1983 pracoval v JE Mochovce. Postupne bol vedúcim odb. prípravy a ekonomiky výroby (1984), vedúcim prevádzky primárnej časti (1988), námestníkom riaditeľa pre prevádzku (1994) a vedúcim odboru prípravy ľudských zdrojov (1997). V rokoch 2004 až 2007 bol na riaditeľstve SE, a. s. riaditeľom odboru pre prípravu personálu a od roku 2008 špecialistom pre oblasť kultúry bezpečnosti. Zjednotil systémy vzdelávania a prístup ku kultúre bezpečnosti v celej spoločnosti. V týchto oblastiach pôsobil v rokoch 2001 až 2012 aj ako externý lektor a preverovateľ bezpečnosti JE v rámci OSART misíí organizovaných MAAE. Od roku 2011 (aj po odchode do riadneho dôchodku v marci 2015) vykonáva vo VUJE, a. s. koordináciu činností na dostavbe jadrovej elektrárne MO34. Od roku 1994 bol členom výboru SNUS a od roku 1997 až po súčasnosť je podpredsedom SNUS a je zodpovedným za organizačné záležitosti spoločnosti a spoluprácu so sekciami Mladej generácie a Seniorov v jadre. Významnou mierou sa podieľal na aktualizácii a zbere údajov pre revidované vydanie publikácie „Kto je kto ...“. V súčasnosti žije v Hornej Seči.

Marošík Vojtech, *1952 v Nitre. V Roku 1977 absolvoval špecializáciu Elektronické počítače na EF SVŠT v Bratislave. Začal pracovať v ENO k.p. ako samostatný inžinier riadiacich počítačov. Od roku 1980 bol vedúcim oddelenia Prípravy a prevádzky merania a regulácie. V roku 1987 nastúpil do EMO k.p. ako vedúci odboru SKR. Túto funkciu zastával v rôznych obmenách až do odchodu do dôchodku. Pred nábehom blokov 1. a 2. spolupracoval na výmene riadiaceho systému blokov, zabezpečení bezpečnostných opatrení na havarijných systémoch a systéme vnútro reaktorovej kontroly. Do dôchodku odišiel v roku 2013. V rokoch 2015 – 2018 ako dôchodca pracoval ako špecialista koordinácie projektu na útvare spúšťania SKR MO34. V súčasnosti žije v Kalnej nad Hronom.

Marônek Milan, *1941 v Trebišove. V roku 1959 skončil štúdium na VPŠ Stavebná v Bratislave. Svoju profesionálnu kariéru začal v 1959 na HYDROSTAVE Jaslovské Bohunice na HVB ako stavbyvedúci, až do roku 1971. Postupne pracoval na viacerých postoch pri výstavbe a prevádzke JE V1, JE V2. V roku 1981 bol poverený prípravou ZS (zariadenie staveniska) pre 2. a 3. stavbu JEMO. V roku 1988 bol poverený funkciou zmenového inžiniera na stavbe JE Mochovce a od roku 1996 ako hlavný inžinier výroby pre ostatné objekty JE (okrem hlavného výrobného bloku). Od r.1997 bol odborným asistentom riaditeľa HDS OZ JEMO. V decembri 1999 odišiel do predčasného dôchodku. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2017. Býva v Piešťanoch.

Martančík Jozef, *1938, absolvent FTJF, ČVUT Praha (1962). Nastúpil do EGÚ Bohunice a pracoval na príprave spúšťania JE A-1 a jej statických a dynamických charakteristikách. Po prechode do JE Bohunice pracoval v problematike nasadzovania počítačov do informačných systémoch JE. Prešiel do VÚJE Trnava, kde ako vedúci odb. výskumu riadenia JE počítačovými systémami zabezpečoval nasadenie počítačov pri spúšťaní JE A-1, V-1 a neskôr technologických informačných systémov v prevádzke V-1.

Matal Oldřich, *1943 v Malhostovicích. Absolvent fakulty strojní VUT v Brně. Inženýrský diplom v r. 1966, v roce 1975 obhájil dizertační práci a byla mu přiznána vědecká hodnost CSc.. V roce 1993 se habilitoval jako docent a v roce 1998 byl jmenován profesorem pro obor Energetické a hydraulické stroje a zařízení. Zaměstnan byl postupně u firem PBS Brno, VÚEZ koncernu ŠKODA, VÚEZ s.p. Brno, Energovýzkum s r.o. Brno, kde působí dosud jako ředitel. Na Slovensku založil společnost Energovýzkum Slovakia, která tam působí dodnes. V letech 1997 až 2001 byl zaměstnan na Fakultě strojního inženýrství VUT v Brně a působil tam též jako ředitel Energetického ústavu. Tam se věnoval výchově budoucích inženýrů a doktorandů jaderně energetické specializace. Od svého nástupu do odborné praxe se zabývá problematikou jaderně energetických zařízení, zvláště dmychadel, parních generátorů vyhřívaných kapalným sodíkem pro LMFBR a parních generátorů pro VVER a jejich diagnostikou. Spolupracoval přitom s NIIAR Dimitrovgrad, ZfK Rossendorf, Westinghouse, STU Bratislava, IAEA, účastníky projektů 6. a 7. RP- EÚ MOST, EVOL, CP-ESFR a dále se Škoda JS, Škoda Slovakia, Vítkovice, PBS, ÚJV, SÚRAO, ČVUT, ČEZ-EDU a ETE a SE- EBO a EMO. V oblasti PG pro rychlé reaktory roce 1979 řídil technické činnosti za čs.stranu při tzv. havarijním experimentu vstříku vody a vodní páry do sodíku s pracovní teplotou až 500°C v prvním čs. PG 1 (30MW) na BOR 60 v NIIAR. V roce 1981 vedl za čs. stranu předání a uvádění do provozu prvního tzv. obráceného PG -OPG 30 MW (sodík v trubkách) na BOR 60 a počátkem roku 1991 se pak podílel na dodávce a uvedení do provozu druhého obráceného parního generátoru OPG - 30 MW v NIIAR Dimitrovgrad. Oba čs. OPG dosud pracují bez připomínek provozovatele. Pro každý z obou PG Naďa (2x200MW) dodaných letech 1980 a 1982 na JE BN 350 navrhl a experimentálně ověřil bezpečnostní a tlumicí systém s vyrovnávací sodíkovou nádrží a separátory produktů reakce sodík-voda. V oblasti výzkumu, realizací a dodávek pro bloky VVER 440 a VVER 1000 společností Energovýzkum a Energovýzkum Slovakia navrhl a podílel se na realizaci a vyhodnocení měření teplotních polí komponent PG a polí koncentrací solí na jeho sekundární straně v EDU a EMO a na inovaci řešení odvodu odluhů a odkalů. Významně přispěl ve spolupráci s pracovníky STU Bratislava a Vítkovic a EBO k experimentálnímu ověření a návaznému řešení funkce a bezpečnostních hledisek horního rozvodu napájecí vody PG na EBO a EMO. Je autorem tzv. bublinkové metody a manipulátorů a zařízení pro její realizaci pro PG VVER a pro lokalizaci netěsností vzniklých mezi primární a sekundární stranou uvnitř PG. Se spolupracovníky se podílel na experimentálním ověření, realizaci a dodávkách speciálních měření pro potřeby provozovatelů JE a provozních diagnostických systémů například pro sledování životnosti, úniků z primárního okruhu, volných částí, vibrací a dalších pro bloky VVER 440 a VVER 1000. V současnosti žije v Brně v ČR.

Matejovič Peter, *1959, absolvent FJFI ČVUT Praha (1983). V r. 1983-1997 pracoval vo VÚJE Trnava v oblasti výpočtov ochranných bariér JE, neskôr ako vedúci odd. Termohydraulických analýz. Od r. 1997 je riaditeľom Inžinierskej výpočtovej spoločnosti, zameranej na bezpečnostné analýzy VVER.

Mátel Ľubomír, *1951 v Závode. V roku 1974 absolvoval na PriFU v Bratislave odbor chémia so zameraním na jadrovú chémiu. Po absolvovaní vysokoškolského štúdia začal pracovať na Katedre jadrovej chémie PriFUK. Jeho vedecko-výskumnú oblasť možno rozdeliť na dve časti. Prvú oblasť zameral na štúdium radiačno-chemických reakcií dikarbolidu kobaltitého (extrakčného činidla) v polárnych rozpúšťadlách. Navrhol metódu radiačnej a chemickej syntézy halogénderivátov dikarbolidu kobaltitého (použitie chlórovaného dikarbolidu v technologickom meradle v procese UNEX). Druhú oblasť vedeckého výskumu zameral na rádiochemické analýzy vzoriek životného prostredia a rádioaktívnych odpadov. Je zakladateľom Skúšobného laboratória rádiochemickej analýzy na Univerzite Komenského a do roku 2019 bol jeho vedúcim. V rokoch 1997 – 2019 bol vedúcim Katedry jadrovej chémie na PrIF UK. Je autorom resp. spoluautorom troch vysokoškolských učebníc. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2021. Na dôchodku žije v Závode.

Matějka Karel, *1943 v Praze byl český jaderný fyzik. V 80. letech vedl pracovní kolektiv při budování experimentálního, výzkumného a výukového školního jaderného reaktoru VR 1 „Vrabc“. Ve své vědecké práci se dále věnoval otázkám experimentální neutronové a reaktorové fyziky, provozu jaderných zařízení, nakládání s vyhořelým jaderným palivem a jaderné bezpečnosti. Od roku 1991 byl vedoucím Katedry jaderných reaktorů Fakulty jaderné a fyzikálně-inženýrské ČVUT. Roku 1978 získal hodnost kandidáta matematicko-fyzikálních věd, v roce 1993 se habilitoval jako docent a v roce 2003 byl jmenován profesorem. Byl činný též v životě Českobratrské církve evangelické, kde byl předsedou organizačního a právního odboru synodní rady; byl rovněž spoluzakladatelem a prvním předsedou občanského sdružení Exulant. Od roku 2005 byl čestným členem evangelického reformovaného sboru v polském Zelově. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2005. Zomrel 15. marca 2008.

Matula Ján, *1951 v Bratislave. Absolvent špecializácie jadrovej energetiky na EF SVŠT Bratislava (1975). V JE V-1 Jaslovské Bohunice pracoval v r. 1975-1986 ako operátor reaktora (prvý operátor, ktorý vyviedol v r. 1978 reaktor VVER-440 v ČSFR na minimálny kontrolovaný výkon), vedúci reaktorového bloku, zmenový inžinier. Od r. 1986 pracoval v JE Mochovce, do r. 1993 ako vedúci odboru prevádzkových režimov, v r. 1993-1996 v odb. jadrovej bezpečnosti, v r. 1996-1998 ako vedúci odd. Bezpečnostných opatrení pre dostavbu EMO12 na európsku úroveň. V r. 1999 pracoval ako špecialista na úseku technickej podpory a bezpečnosti a od r. 2000 ako inžinier riadenia bezpečnosti v odd. prevádzkových režimov. V rokoch 2006 - 2011 pracoval na dostavbe MO34 vo funkcii vedúci oddelenia systémov na útvare inžinieringu MO34. Od r.2012 do konca r.2015

pracoval ako špecialista na útvare Riadenie prevádzky MO34. Žije v rodnej obci Modra-Kráľová.

Maudry Jozef, *1949 v Hlohovci, absolvent SĽF SVŠT v Bratislave, špecializácia Tepelné energetické stroje a zariadenia. Od r. 1973 pracoval v JE Bohunice (prechodne v IVES, neskôr v závode SE-VYZ) na príprave a realizácii výstavby JE V-1, na zavádzaní nových systémov diagnostiky, od r. 1997 ako vedúci odb. vyhoreného paliva JE A-1, od r. 2000 ako námestník riaditeľa pre stratégiu a investície SE-VYZ Bohunice. Bol dlhoročným funkcionárom ČSVTS, a v Slovenskej energetickej vedeckotechnickej spoločnosti ako vedúci skupiny jadrovej energetiky.

Melichar Zdeňek, *1939 v Zlíne, absolvent FJFI ČVUT Praha (1960). Pracoval v EGÚ v Prahe v odb. JE, od r. 1962 v Bohuniciach, kde založil pracovisko pre výskum bezpečnosti JE. Venoval sa špecializácii radiačnej bezpečnosti a ochrany personálu pred ionizujúcim žiarením v JE. V r. 1985 až 1991 pracuje v tomto obore v VÚJE Trnava, 1991-1997 v Slovenskej energetickej inšpekcii ako riaditeľ projektov PHARE v oblasti energetických auditov a riaditeľ Energetického inštitútu. Od r. 1997 je riaditeľom NUPSESO. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2005.

Melichar Zdeněk, *1957 v Zlíne, absolvent MFF UK v Bratislave, Katedry jadrovej fyziky (1982). Od r. 1982 pracoval v SE. V r. 1987 získal Oprávnenie ČSKAE na funkciu operátora sekundárneho okruhu a v r. 1990 Oprávnenie na kontrolného fyzika. Pracoval v JE Bohunice a Mochovce v odboch režimov a spúšťania JE. V r. 1991 založil a vedie firmu NUPSESO, ktorá poskytuje inžinierske a konzultačné služby pre jadrovú energetiku a v oblasti riadenia systémov kvality.

Melichárková Alena, *1955 v Nitre. Absolvovala FF UK v Bratislave v odb. žurnalistika (1978). Začala pracovať v redakcii bratislavského Večerníka, potom v Slovenskom rozhlase ako redaktor v oblasti vedy a techniky, pričom tejto oblasti sa venovala ďalších pätnásť rokov v redakcii STV a v ČsTK. Patrila medzi zakladateľov denníka Národná obroda ako ekonomický a politický komentátor. V r. 1994-1995 pracovala ako komentátor a vedúci redaktor v Hospodárskych novinách so zameraním na ekonomiku, energetiku a finančníctvo. Od r. 1996 pôsobí ako tlačová hovorkyňa SE.

Melicherová Terézia, *1961. Absolventka VŠE Bratislava, Fakulta riadenia, odbor Ekonomická štatistika. V rokoch 1984 až 1987 pracovala ako programátor v Technicko-ekonomickom ústave textilného a odevného priemyslu v Trenčíne. Od roku 1987 pracuje v Slovenskom hydrometeorologickom ústave. Pracovala ako programátor pre hydrológiu a čistotu ovzdušia. Od roku 2000 je zodpovedná za prevádzku radiačného monitoringu SHMÚ, ktorý je súčasťou Radiačnej monitorovacej siete SR a systému monitoringu životného prostredia. Spolupracuje s ostatnými prevádzkovateľmi monitorovacích systémov v oblasti havarijnej pripravenosti. Je zodpovedná za medzinárodnú výmenu radiačných dát s EK, Rakúskom, Maďarskom a Českou republikou. Zastupuje

vedúceho odboru Meteorologické siete SHMÚ. Od roku 2008 pracuje vo výbore SNUS ako vedúca sekcie Radičná ochrana a aktívne sa zúčastňuje práce sekcie WIN.

Melioris Štefan, * 1937, absolvent VŠT, fakulta Strojárska technológia. Od r. 1964 pracoval v JE Bohunice v oblasti vývoja a výroby konštrukčných častí palivových článkov pre plynom chladený reaktor JE A-1. Od r. 1972 bol vedúcim odd. Konštrukcie. Od r. 1977 bol pracovníkom VÚJE Trnava. Zúčastňoval sa na zabezpečení seizmického z odolnenia medziskladu vyhoreteho paliva. Od r. 2000 je v dôchodku v súčasnosti žije v Trnave.

Mesík Branislav, *1946 v Trnave, absolvent VŠE Bratislava, odb. ekonomicko-matematické výpočty. Od r. 1972 pracoval v JE Bohunice ako programátor analytik, zaoberal sa automatizáciou spracovania ekonomických informácií. Od r. 1977 pracuje vo VÚJE Trnava ako vedúci odd. Aplikácie výpočtových metód, vedúci výpočtového strediska, námestník riaditeľa pre ekonomiku a investičný rozvoj, vedúci odb. personalistiky a informatiky a v súčasnosti riaditeľ divízie pre ekonomiku.

Metke Eduard st., *1929, absolvent EF ČVUT Praha. V r. 1950 nastúpil na Hlavnú správu elektrární Bratislava. Od roku 1958 do roku 1977 pracoval v EGÚ Bratislava, vypracoval sa až po riaditeľa pobočky. Na prelome rokov 1976 -1977 bol poverený založením vedecko-výskumného pracoviska, Výskumného ústavu jadrových elektrární v Jaslovských Bohuniciach. V rokoch 1977bol menovaný riaditeľom VÚJE Bohunice. V rokoch 1978 - 1990 pôsobil ako predseda Komisie pre jadrovú techniku pri slovenskej rade ČS VTS. Od roku 1992 bol pracovníkom DECOM Slovakia, kde pracoval až do dovŕšenia veku 78 rokov. Od 20. 07. 2000 bol predsedom dozornej rady Slovenského jadrového fóra. V roku 1999 mu bol udelený Čestný diplom SNUS za jeho osobitný prínos pri rozvoji a budovaní jadrovej energetiky na Slovensku. Pôsobil tiež ako vysokoškolský učiteľ a vyšlo mu niekoľko publikácií. V roku 2007 mu udelil prezident republiky na návrh vlády SR Rad Ľudovíta Štúra II. triedy za významné zásluhy o rozvoj vedy a jadrovej energetiky. Zomrel v roku 2015 a pochovaný je vo Svätom Jure.

Metke Eduard ml., *1957, absolvent EF SVŠT Bratislava, špecializácia jadrová energetika (1981). Po ukončení štúdia pôsobil ako výskumný pracovník a vysokoškolský pedagóg na EF SVŠT Bratislava. V rokoch 1986 - 1987 pôsobil v spoločnosti Siemens KWU v Nemecku. V rokoch 1991 - 1992 pracoval na MŽP SR, kde bol zodpovedný za oblasť jadrovej energetiky ako zástupca riaditeľa odboru pre jadrovú a radiálnu ochranu. V rokoch 1993 - 2014 bol riaditeľom Odboru havarijného plánovania, informatiky a prípravy personálu na ÚJD SR. Od roku 2014 je podpredsedom ÚJD SR. V rokoch 2005 až 2014 bol poverený aj výkonom funkcie generálneho riaditeľa sekcie dozorných činností a medzinárodných vzťahov na ÚJD SR. V rokoch 2005 - 2018 pôsobil aj ako člen i vedúci skupiny expertov počas misií organizovaných MAAE a EK pre oblasť jadrovej bezpečnosti a súčasne je aj v databáze

expertov MAAE a EK. V rokoch 2012 - 2018 bol členom dozornej rady za štát v Slovenských elektrárňach. V rokoch 2012 - 2020 pôsobil ako poradca premiéra SR pre jadrovú energetiku. Od roku 2014 je členom dozornej rady za štát pre Národný jadrový fond.

Mihálik Milan, *1954 v Piešťanoch. Absolvent Sjf SVŠT Bratislava (1979), katedra Tepelné jadrové energetické stroje a zariadenia. V roku 1979 nastúpil do JE Bohunice na úsek údržby. Postupne prešiel funkciami, asistent, technológ, vedúci inžinier, vedúci oddelenia, vedúci odboru v technickej a technologickej príprave opráv jadrovo-energetických zariadení. Absolvoval kurzy a doplnkové vzdelanie pre prácu v jadrovej energetike v rezortnom školiacom a výcvikovom stredisku VUJE Trnava, manažérske kurzy, kurz systému manažérstva v procesnom prístupe riadenia strát a rizík, kultúra bezpečnosti, kurz manažérskej prípravy. Od roku 1996 zastával funkciu námestníka riaditeľa pre údržbu JE Bohunice. V rámci svojej funkcie námestníka riaditeľa sa podieľal i na repasiách zariadení 1. a 2. bloku JE Mochovce pred spustením do prevádzky, REKO a modernizácii JE V-1 Bohunice, na žíhaní TNR reaktora JE V-1 Bohunice a JE Loviisa Fínsko. Od roku 2005 po vzniku Centralizovanej údržby SE-Enel zastával funkcie, vedúci odboru údržby točivých strojov SE-Enel, riaditeľ odboru údržby točivých strojov SE-Enel pre EBO, EMO, ENO, EVO a VE Trenčín a od roku 2009 bol Manažér útvaru údržby JE Bohunice, kde sa podieľal i na dostavbe EMO 3. a 4. bloku. Od roku 2012 pracuje ako riaditeľ fy ENERGO TERM, a.s. a ENERGOVÝSKUMSLOVAKIA, a.s. kde zhodnocuje poznatky získané v Jadrovej energetike v oblasti revízií, údržby, opráv, modernizácie jadrovo energetických zariadení SE-Enel, ČEZ JE Temelín a pokračujúcej dostavbe 3. a 4. bloku EMO. V súčasnosti žije v Červeníku.

Mihóková Janka, * 1959 v Poprade. Absolventka UPJŠ v Košiciach, Prírodovedecká fakulta, odb. Anorganická chémia. Do Mochoviec nastúpila 15.12.1987 ako technológ neblokovaných systémov na Oddelenie chémie. V roku 2007 prešla na oddelenie Inžinieringu na MO34. Na MO34 pracovala najprv ako Vedúca oddelenia chemických procesov, potom ako Zástupca manažéra inžinieringu a od roku 2018 pracovala ako Manažér inžinieringu procesov. V marci 2020 odišla do dôchodku a žije v Leviciach. Stále pracuje v SNUS v sekcii Ženy v jadre (WIN).

Michalko Milan, *1965 v Leviciach. Absolvent StF SVŠT v Trnave (1989). Vo VÚEZ Levice pracuje od roku 1989. Od r. 1992 bol členom realizačného tímu pre pretesňovanie hermetickej zóny JE V-1 J. Bohunice so zameraním na tesniace uzly stavebnej časti (výstelka, dvere, poklapy, priechodky). Od r. 1996 do r. 2001 koordinoval realizáciu zákaziek VÚEZ v rámci rekonštrukcie JE V-1. Od r.1996 sa ako člen realizačného tímu zúčastňoval na pretesňovaní hermetickej zóny JE V-2 J. Bohunice, JE EMO12, JE PAKS (Maďarsko), JE EDU (Česko) a JE Kozloduj (Bulharsko). Od r. 2002 do r.2007 koordinoval realizáciu zákaziek VÚEZ v rámci modernizácie JE V-2 J. Bohunice. Od r. 2007 koordinuje realizáciu zákaziek VÚEZ počas dostavby MO34.

Mikula Štefan, *1953, absolvent Katedry jadrovej fyziky EF SVŠT v Bratislave (1978). Do r. 1981 pracoval na Katedre základov techniky UK v Trnave. Od r. 1981 pracuje vo VÚJE Trnava v Školiacom stredisku ako výcvikový inžinier, od r. 1985 vedúci odd. Prípravy personálu pre primárny a sekundárny okruh JE, od r. 1987 vedúci odb. teoretickej prípravy. Od r. 1994 je externým pracovníkom MAAE. Je špecialistom pre trenažerový výcvik. Pracuje v projektoch PHARE (data balík a multifunkčný simulátor).

Mikuš Milan, *1956 v Hlohovci, absolvent SJF VŠST v Liberci. Od r. 1980 nepretržite pracuje vo VÚJE Trnava. Zameriava sa predovšetkým na analýzy stavu napätosti tlakových komponentov primárneho a sekundárneho okruhu JE pri pôsobení silových a teplotných zaťažovacích účinkov za použitia moderných numerických výpočtových metód (MKP) a na výpočty kumulácie únavového poškodzovania komponentov JE a oblasti zberu a spracovania údajov z technologického procesu prevádzky JE, potrebných pre hodnotenie životnosti komponentov JE. Od r. 1990 je vedúcim odd. životnosti JEZ.

Mikuš Tibor, *1952 v Zelenči, okr. Trnava, absolvent EF SVŠT Bratislava (1977). PGŠ Prevádzka jadrových elektrární absolvoval na tej istej fakulte v roku 1980. Svoju profesijnú dráhu odštartoval v EGÚ Bohunice. Do JE Bohunice nastúpil v r. 1978, kde pracoval v oblasti technickej kontroly a prevádzkovej diagnostiky vo funkciách vedúceho oddelenia. V rokoch 1991 – 1994 vykonával v spoločnom podniku SEP a Siemens KWU – Reaktortest, s.r.o. funkciu obchodného riaditeľa. Od r. 1994 bol v EBO námestníkom riaditeľa pre investície a v rokoch 1995 -1996 riaditeľom JE Bohunice. V roku 1996 sa stal Predsedom Predstavenstva a Generálnym riaditeľom SE, a.s.

a rozhodujúcou mierou sa pričínal o uvedenie do prevádzky prvých dvoch blokov EMO a zaviedol programy strednodobého a strategického plánovania v spoločnosti. V tomto období vykonával aj funkciu Predsedu Zväzu zamestnávateľov energetiky Slovenska.

V rokoch 1998 - 2000 bol členom Predstavenstva ÚJV Řež. Od februára 1999 bol Generálnym riaditeľom firmy ENCON. V rokoch 2002 až 2010 bol poslancom Národnej rady SR a v rokoch 2004 – 2006 predsedal Výboru pre európske záležitosti. V rokoch 2005 až 2017 vykonával funkciu predsedu Trnavského samosprávneho kraja. V roku 2008 a 2009 bol členom poradnej skupiny generálneho riaditeľa MAAE pre jadrovú energetiku (SAGNE). V rokoch 2017 – 2020 bol štátnym radcom NR SR. Od roku 2019 je Predsedom Dozornej rady SPP, a.s.. V júli 2000 založil a je až po súčasnosť Prezidentom Slovenského jadrového fóra. V rámci SJF organizoval mnoho medzinárodných konferencií. Počas svojho pracovného pôsobenia vykonával aj pedagogickú činnosť učiteľa pre SPŠS a lektora pre RŠVS v Trnave. V rámci publikačnej činnosti bol autorom a spoluautorom viac ako 70 kníh a zborníkov a autorom cca 300 publikačných príspevkov. Významná je i jeho športová činnosť, založil klub karate v Trnave a v roku 1980 získal historicky prvú medailu (bronz) z majstrovstiev Európy pre Československo. Za jeho profesijnú, ale aj športovú činnosť, mu bolo udelených veľa rezortných, štátnych a medzinárodných ocenení. Na dôchodku žije v Suchej nad Parnou.

Mikušik Peter, *1959 v Zlatých Moravciach. Absolvent Elektrotechnickej fakulty SVŠT (v súčasnosti FEI STU), odbor Elektroenergetika, Výroba, rozvod a využitie elektrickej energie. V roku 1986 začal pracovať v JE Mochovce na útvare Radiačnej bezpečnosti ako technický pracovník. Od roku 1992 zastával funkciu Vedúci oddelenia Radiačnej kontroly prevádzky a osobnej dozimetrie. Podieľal sa na spúšťaní 1. a 2. bloku JE Mochovce a zavádzaní Bezpečnostných opatrení v Radiačnej ochrane. Ako člen tímu PR WANO sa zúčastnil previerok v oblasti radiačnej ochrany na JE v zahraničí. Je dlhoročným členom SNUS. Do dôchodku odišiel v roku 2020 z pozície Vedúci skupiny osobnej dozimetrie a rádiometrie SE-EMO. V súčasnosti žije v Zlatých Moravciach.

Minarčík Radovan, *1974 v Piešťanoch, absolvent MTF STU v Trnave. 1.10.1998 nastúpil do SE-EBO ako Technik jadrovej bezpečnosti. Na tejto vykonával evidenciu, sledovanie a hodnotenie vybraných prevádzkových ukazovateľov bezpečnosti (plynutie LaP, nepohotovosti bezpečnostných systémov). V rokoch 2003 až 2005 ako Špecialista pre riadenie medzinárodných projektov SE-EBO riadil a koordinoval projekty PHARE a projekty NSP DTI (Nuclear Safety Projects of Dept. of Trade and Industry of United Kingdom) v SE-EBO a aktívne sa začal venovať Kultúre bezpečnosti v AE Bohunice. V rokoch 2005 až 2007 pôsobil ako Technik jadrovej bezpečnosti na oddelení jadrovej bezpečnosti a licencovania R-SE. V tomto období bol členom riadiaceho výboru SE-EBO pre vykonanie prvého periodického hodnotenia bezpečnosti (PSR) pre JE V-2. V roku 2007 pracoval ako Špecialista bezpečnosti na útvare Bezpečnosť v SE-EBO, kde sa venoval riadeniu a hodnoteniu kultúry bezpečnosti na závode SE-EBO. V tomto období sa aktívne podieľal na založení Komisie KB, na vykonaní pilotného projekt prieskumu KB v spoločnosti Slovenské elektrárne, a.s. ako člen projektového tímu, na zavedení tzv. Bezpečnostného posolstva týždňa a iných nástrojov kultúry bezpečnosti v SE, a.s. Na tejto pozícii tiež koordinoval a vyhodnocoval výkonnosť oddelení útvaru Bezpečnosti (oddelenia BOZP a OPP, Fyzická ochrana, Radiačná ochrana, Jadrová bezpečnosť, Havarijné plánovanie a pripravenosť a životné prostredie a Závodný hasičský útvar). Od roku 2012 do marca 2019 ako Vedúci havarijného plánovania a životného prostredia SE-EBO riadil proces havarijnej pripravenosti a životného prostredia v SE-EBO. V tomto čase bol zároveň členom projektového tímu Havarijné plánovanie po skúsenostiach z udalosti Fukušima v SE, a.s., kde pôsobil ak vedúci tímu podskupiny Analytická podpora. Od marca 2019 do júna 2020 vykonával na pozícii Špecialista havarijného plánovania a pripravenosti metodické riadenie procesu havarijné plánovanie a pripravenosť v SE, a.s. Od júna 2020 pôsobil ako predstaviteľ WANO MC na AE Bohunice. Členom SNUS je od roku 2005.

Minarčín Miroslav, *1956 v Nižnom Hrabovci. Absolvent FJFI ČVUT Praha, Katedra jadrových reaktorov (1980). V roku 1980 nastúpil do VUJE, kde celý čas pracoval v útvare spúšťania JE. Zúčastnil sa spúšťania všetkých jadrových blokov typu VVER v SR a ČR v pozícii vedúceho testov fyzikálneho spúšťania. Vytváral metodiky a postupy testovania fyzikálnych vlastností jadrového reaktora. Spolupracoval pri vývoji, riešení a dodávke neštandardných meracích a vyhodnocovacích systémov testov spúšťania pre JE v SR a ČR. Realizoval a vyhodnocoval testy opakovaného spúšťania po výmenách paliva, modernizácii blokov JE EBO V2 a po zvyšovaní výkonu blokov EBO V2 a EMO12. V súčasnosti pracuje vo VUJE ako externý špecialista pre spúšťanie blokov EMO34.

Mišák Jozef, *1947, absolvent a vedecká FJFI ČVUT Praha (1970). Pracoval na FJFI ČVUT (1970-1971), v EGÚ Bohunice (1971-1978), vo VÚJE Trnava (1978-1992) v rôznych funkciách, postupne až po riaditeľa. V r. 1993-1997 bol prvým predsedom Úradu jadrového dozoru SR. V rokoch 1998 -2004 bol pracovníkom MAAE ako vedúci Oddelenia pre rozvoj bezpečnosti. V r. 1994-1996 bol podpredsedom Rady guvernérov MAAE a členom Poradného výboru MAAE pre bezpečnostné štandardy. Od r.2005 pracuje v ÚJV Řež a. s., ako viceprezident, s odborným zameraním na bezpečnostné otázky JE v rámci veľkých národných a medzinárodných projektov. Je členom Komisie pre vedecké hodnosti pri FE STU Bratislava, Prezidentskej rady pre bezpečnosť jadrovej energetiky v Arménsku, poradného orgánu ÚJD SR, Poradného výboru pre licencovanie SMR v Estónsku, poradného výboru talianskej organizácie ITER Consult, Rady riaditeľov Centra pre reaktorové informácie, Argonne, USA, Rozsiahla účasť v expertných skupinách Európskej komisie, ako aj v expertných skupinách pre vývoj bezpečnostných štandardov a pre hodnotenie bezpečnosti JE v rámci MAAE. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2017. Trvalý pobyt má v Piešťanoch.

Miškolci Milan, *1948 v Koniarovciach, v okrese Topoľčany. Po absolvovaní EF SVŠT v Bratislave v roku 1971 nastúpil pracovať do Elektrárni Nováky, kde po absolvovaní nástupnej praxe pracoval vo funkcii zmenový inžinier elektrárne. V roku 1976 odišiel pracovať do EBO v Jaslovských Bohuniciach, kde do roku 1987 pracoval na JE V-1 a V-2 vo funkcii zmenového inžiniera. Ako zmenový inžinier sa aktívne zúčastnil spúšťacích prác na všetkých štyroch blokoch elektrárne a formovania prvých rokov ich operatívnej prevádzky. V roku 1987 prešiel do JE Mochovce, kde vo funkcii vedúceho odboru výroby vytváral organizáciu budúcej prevádzky elektrárne. Následne po príchode EdF do dcérskej spoločnosti SE, a s. prešiel do funkcie vedúceho odboru spúšťania v spoločnom tíme SE-EdF. Po odchode EdF zo Slovenska, krátkodobo v rokoch 1994-1996, pracoval v spoločnosti Energoprojekt Slovakia a v Škoda Praha. V roku 1996 nastúpil do VUJE Trnava, a. s. do divízie Spúšťanie a prevádzka JE, kde pracoval ako vedúci oddelenia prevádzkových režimov. Počas spúšťania blokov EMO1,2, keď VUJE prevzalo úlohu Vedeckého vedenia spúšťania, pracoval súčasne aj vo funkcii zástupcu Vedeckého vedúceho spúšťania blokov EMO1,2. Počas spúšťania blokov JE Temelín pracoval v tíme Vedeckého vedenia spúšťania

elektrárne až do ukončenia spúšťania oboch blokov JE. Do starobného dôchodku odišiel v máji 2010. Ako dôchodca v rokoch 2010 až 2015 pracoval na dostavbe MO3,4 ako špecialista na útvare inžinieringu MO34. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2018. Na dôchodku žije v Leviciach.

Mitošinka Ján, *1946 v Bratislave. Absolvent EF SVŠT v Bratislave (1971), V roku 1986 získal titul Kandidát technických vied v obore Automatizácia a regulácia. V roku 1972 nastúpil pracovať v Elektrárnach Jaslovské Bohunice v oddelení výpočtovej techniky. Po vzniku VUJE v roku 1976 prešiel do Výpočtového strediska VUJE ako programátor analytik. V roku 1977 bol menovaný do funkcie vedúceho oddelenia projektovania ASR a v roku 1997 bol menovaný do funkcie riaditeľa divízie informačných technológií. Bol zodpovedný za riešenie projektov ASR pre jadrové elektrárne v rámci koncernu Slovenské elektrárne so zameraním na jadrovú elektrárňu Jaslovské Bohunice. Ťažiskom riešenia bola problematika riadenia a hodnotenia výroby v JE a plánovanie vyhodnocovanie prác údržby JE. V rámci Slovenských elektrární a Ministerstva hospodárstva SR sa podieľal na riešení projektov Informačný systém RÚ RaO a Jednotný informačný systém hospodárskej mobilizácie. Prácu vo VUJE ukončil v roku 2010 odchodom do dôchodku. V súčasnosti žije v Pobeďíme.

Mlynárik Dušan, *1941 v Bratislave, Stavebnú fakultu SVTŠ v Bratislave ukončil v roku 1963 a v roku 1964 nastúpil pracovať na umiestnenku do Hydrostavu, n. p. na výstavbu Jadrovej elektrárne EBO A1, odkiaľ bol dočasne presunutý na stavbu Drôtovej v Hlohovci. Po skončení základnej vojenskej služby v roku 1965 opäť nastúpil na výstavbu EBO A1 do Jaslovských Bohuníc a od tohto obdobia až do roku 1984 nepretržite pracoval na výstavbách i ďalších JE na Slovensku a to postupne po A1 na výstavbách JE V-1, JE V-2 vo funkciách stavbyvedúci, Vedúci strediska výroby armoblokov (prvá technológia, použitá v ČSSR) a Výrobný námestník riaditeľa závodu. Z lokality EBO odišiel na obdobie rokov 1984 - 1991 na funkciu Výrobného námestníka riaditeľa závodu a neskôr Vedúceho strediska výroby armoblokov a oblicoviek v Mochovciach. V rokoch 1992 - 2001 zastával na GR Hydrostav a.s funkcie Vedúceho strediska pre riadenia projektov, Výrobného námestníka Inžinierskeho závodu, Riaditeľa závodu pre výstavbu diaľnic (Hybe - Važec) a Hlavného inžiniera pre výrobu Odštepňového závodu Mochovce a Piešťany. V r. 2001 po hromadnom prepúšťaní odchádza do dôchodku a až do r.2010 pracoval v súkromných stavebných firmách. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2016. V súčasnosti žije v Piešťanoch.

Molnár Milan, *1961, Absolvoval Strojnícku fakultu Vysokej školy technickej v Bratislave so špecializáciou na jadrovoenergetické stroje a zariadenia. Do J. Bohuníc nastúpil v r. 1987 ako asistent na funkciu operátor sekundárneho okruhu. Postupne prešiel všetkými operátorskými funkciami – od roku 1989 bol operátor sekundárneho okruhu, od roku 1991 operátor reaktora, v roku 1996 sa stal vedúcim reaktorového bloku a vo februári 2000 zmenovým inžinierom. Od júla 2000 pracoval ako bezpečnostný inžinier, od roku 2005 ako zmenový inžinier – MOD. Vo februári 2007 sa stal vedúcim odboru riadenia prevádzky a v januári 2009 vedúcim odboru prevádzky. Riaditeľom závodu SE-EBO bol od 1. marca 2010. Od 1. júla 2015 bol menovaný do funkcie riaditeľ prevádzky jadrových elektrární na riaditeľstve SE, a. s. Od 1. januára 2018 sa stal riaditeľom úseku Riadenia aktív SE, a. s.

Moravický Peter, *1939 v Borinke pri Bratislave, absolvent FJFI ČVUT v Prahe (1961). Začal pracovať v r. 1962 v Škode Plzeň (1962-1963). Od r. 1963 pôsobil v JE Bohunice ako investičný dozor na výstavbe JE A-1 a na príprave výstavby JE V-1 (1963-1971). Na GR SEP pracoval od r. 1971 ako vedúci odd. Prípravy JE (1971-1975), v IVES pôsobil od r. 1976 ako vedúci odd. Prípravy JE (1976-1983). V r. 1984 nastúpil do JE Mochovce ako vedúci odd. Prípravy JE (1984-1987). V SE pracoval od r. 1987 ako vedúci strediska prípravy JE Kecerovce. Od r. 1995 pôsobil v odd. Zahraničných vzťahov. V r. 2000 odišiel do dôchodku. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2009. Zomrel 10.1.2022.

Moravčík Anton, *1940 v Hlohovci. Po absolvovaní PŠS v r. 1958 nastúpil do elektrárne Nováky. V r. 1962 sa stal majstrom prevádzky sekundárnej časti do r. 1964, kedy prestúpil do elektrárne Vojany. V r. 1969 prešiel do JE Bohunice, od r. 1977 pracuje ako hlavný majster opráv turbín.

Moravčík Igor, *1944 v Ludrovej pri Ružomberku. Je absolventom VŠSE Plzeň, odbor fyzika reaktorov a konštrukcia jadrovoenergetických zariadení (1967). Do zamestnania nastúpil v Atómových elektrárnach Bohunice. V rámci prípravy na spúšťanie JE A1 absolvoval niekoľkomesačnú pracovnú stáž na Bielojarskej atómovej elektrárni vo funkcii operátora reaktora. Pri spúšťaní JE A-1 ako prvý operátor vyvádzal v októbri 1972 reaktor na kritický stav. Neskôr pracoval ako zmenový inžinier. Po ukončení prevádzky elektrárne A-1 prešiel v rámci realizácie JE V-1 do pozície vedúceho odd. spúšťacej a prevádzkovej dokumentácie. V r. 1980 prešiel do VÚJE. Ako vedúci realizácie spúšťania sa podieľal na spúšťaní štyroch blokov JE Dukovany a dvoch blokov JE V-2 Jaslovské Bohunice. V októbri 1987 nastúpil ako vedúci spúšťania JE Mochovce u vtedajšieho generálneho dodávateľa ŠKODA Praha. V lete 1988 prevzal funkciu námestníka GR ŠKODA a. s., zodpovedného za výstavbu JE v bývalej federácii, t. j. JE Temelín a Mochovce, ako aj servis pre EBO a EDU. V tejto funkcii pôsobil do marca 1993. V r. 1993 nastúpil na ÚJD SR, ako inšpektor jadrovej bezpečnosti a pôsobil na lokalite J. Bohunice. Pre MAAE a nezávisle

tiež pre EK spolupracoval vo viacerých komisiách pri tvorbe dokumentov pre jadrovú bezpečnosť. Od 1.12. 2007 bol menovaný vládou SR do funkcie podpredsedu Rady správcov Národného jadrového fondu, kde pracoval 6 rokov. Aktívne zamestnanie ukončil 1.12.2013. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2015. V súčasnosti žije v Piešťanoch.

Morávek Jozef, *1942 v Dojči, absolvent PdF UK v Bratislave. Od r. 1965 pracoval v EGÚ Bohunice. Od r. 1978 pracuje vo VÚJE Trnava, od r. 1981 ako vedúci odb. radiačnej bezpečnosti a od r. 1992 ako vedúci odd. Osobnej dozimetrie a dozimetrie životného prostredia. Je vedúcim Akreditovaného laboratória pre meranie dozimetrických veličín a kalibráciu dozimetrických prístrojov. Bol technickým vedúcim projektu Republikového úložiska RAO v Mochovciach. Koordinuje proces hodnotenia vplyvu JZ na ŽP. Je predsedom odbornej skupiny Radiačná bezpečnosť a ekológia JSMF. Bol členom akreditačnej rady v rámci Slovenského akreditačného systému. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2007.

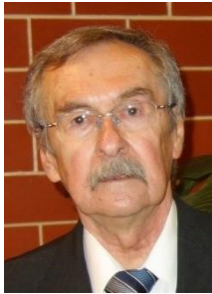
Moriš Ján, *1935 v Zemianskom Lieskovom, okres Trenčín. Po absolvovaní Vyššej priemyselnej školy strojníckej v Bratislave nastúpil v roku 1954 na umiestnenku do Závodov všeobecného strojárstva v Dubnici nad Váhom. V roku 1961 prestúpil do národného podniku Hydrostav Bratislava, kde pracoval na výstavbe JE na Slovensku. Najskôr ako majster remeselných prác, neskôr ako stavbyvedúci a hlavný stavby vedúci, či vedúci hospodárskeho strediska PSV, pri dokončovaní JE Bohunice a rozbiehaní výstavby JE v Mochovciach. Na atómových elektrárňach pracoval takmer do 70-tich rokov svojho života. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2011. Zomrel vo februári 2022 a pochovaný je v Zemianskom - Lieskovom.

Mosný Ján, *1941, absolvent ChTF STU v Bratislave (1967). Od r. 1980 vo VÚJE Trnava pracoval ako inštruktor pre prípravu personálu JE v ŠVS. Od r. 1985 pracuje v oblasti spoľahlivosti ľudského činiteľa v prevádzke JE. Pracoval na analýzach pracovných činností personálu JE metódami job-task-analysis a cognitive-task-analysis, na vývoji simulátorov, expertného poradenstva pre podporu poznávacej činnosti operatívneho personálu JE.

Mráz Martin, *1973, absolvoval Materiálno-technologickú fakultu STU v Trnave so špecializáciou na Aplikovanú informatiku a automatizáciu v priemysle. V r. 1997-2000 – pracoval vo VÚJE Trnava ako člen spúšťacieho tímu pre EMO1,2 pri energetickom spúšťaní. Do EBO nastúpil 1.5.2000 ako technik výroby. Od 1.11.2001 pracoval ako operátor sekundárneho okruhu, o rok neskôr ako operátor primárneho okruhu a od 15.11.2006 bol vedúcim reaktorového bloku. Od 1.4.2012 sa stal vedúcim riadenia prác a od 1.1.2013 manažérom riadenia prác. Do funkcie riaditeľ závodu SE-EBO bol menovaný od 1. júla 2015, a od 1.5.2019 je riaditeľom Jadrovej elektrárne Mochovce.

Mrázik Štefan, *1922 v Trenčíne, absolvent PŠS v Banskej Bystrici. Od r. 1951 pracoval ako stavbyvedúci na Správe pre výstavbu hydrocentrál a plavebných komôr Trenčianske Bohuslavice. V r. 1958 sa v OZ Hydrostave Bohunice stal prvým stavbyvedúcim na JE A-1. Ako zmenový inžinier riadil postup stavebno-montážnych prác na JE V-1, V-2 Bohunice. Súčasne s dobudovaním stavby Medziskladu vyhoretého paliva zabezpečoval postupnú likvidáciu zariadenia staveniska. Od r. 1989 je v dôchodku.

Murančan Ladislav, *1945 v Detvianskej Hute. Po ukončení SPŠE v Bratislave v roku 1965 pokračuje v štúdiu na EF SVŠT v Bratislave, odbor VRV EE, ktoré ukončil v decembri 1970. V roku 1971 nastúpil do zamestnania v ZPA Bratislava ako projektant profesie meranie a regulácia, priemyslová automatizácia a riadenie technologických procesov, s orientáciou na energetické prevádzky. V rokoch 1971 až 1978 pracoval na projektoch automatizácie domácich aj zahraničných energetických prevádzok. Medzi významnejšie a rozsiahlejšie energetické stavby, ktoré projektoval patria TEC Sofia, TEC Trajčo Kostov Bulharsko a TEC Wloclawek Poľsko. Od roku 1979 projektoval systémy riadenia technologických procesov atómových elektrární. Pracoval na ukončení projektov prípravy JE V-1 vo funkcii vedúceho projektového oddelenia a projektoval SKR dvoch blokov JE V-2 a ASRTP pre prvé dva bloky JE Mochovce. Prvé dva bloky JE Mochovce aj jeho zásluhou boli uvedené do prevádzky už s novými riadiacimi systémami v rokoch 1998 a 2000. V období odkladu ukončenia projektov pre ďalšie bloky JE Mochovce pracoval na projekte modernizácie a zvyšovania bezpečnosti JE V-2 a na projekte ASRTP paroplynového cyklu v Aktjubinsku v Kazachstane. V decembri 2013 odišiel do dôchodku. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2019. Zomrel v roku 2021.

Muráni Ján, *1942 v Čajkove. Absolvent Sjf SVŠT Bratislava (1971). Do r. 1974 pracoval v SES Tlmače ako projektant parných kotlov, od r. 1974 pracuje vo VÚEZ Tlmače (neskôr VÚEZ Levice). Od r. 1990 sa venuje jadrovej energetike so špecifickým zameraním na zvyšovanie jadrovej bezpečnosti JE. Bol vedúci tímu, ktorý rozpracovával technické riešenia vylepšení bezpečnostných systémov JE (sprchy, barbotér, havarijné dochladzovanie, technická voda, systémy lokalizácie, systémy filtrovanej ventilácie a pod.) a zabezpečoval ich realizáciu na príslušných JE. Od r. 1998 bol predsedom predstavenstva a generálnym riaditeľom VÚEZ Levice.

Musl Alexander, *1950, absolvent EF SVŠT, Katedry Elektrické stroje a prístroje (1974). Začal pracovať v Energoprojekte Nitra ako projektant pre meranie a reguláciu energetických celkov (1974-1979). Do výstavby JE Mochovce sa zapojil v r. 1987 v Škode Praha, kde pracoval ako projekčný dozor. Od r. 1990 vykonával autorský dozor pre elektrotechnickú časť v Energoprojekte v Mochovciach.

N

Naniáš Marián, *1951 v Hontianskych Nemciach, okres Zvolen. Absolvoval Sjf SVŠT v Bratislave v odb. tepelné a jadrové energetické stroje a zariadenia (1978). Nastúpil do JE Bohunice ako operátor reaktora JE V-1. V r. 1982-83 bol vedúcim reaktorového bloku JE V-1 a v r. 1983-1993 zmenovým inžinierom JE V-1. V r. 1993–95 bol vedúcim prevádzky JE V-1. Bol zástupcom SR v Lisabonskej iniciatívy DOE USA, kde viedol dve pracovné skupiny. V r. 1996 bol vyslaný do misie WANO ako zástupca EBO v Moskovskom centre, odtiaľ do Koordinačného centra

WANO v Londýne. Počas zmeny tisícročia bol dozorujúcim pracovníkom WANO v Projekte Y2K pri prechode všetkých JE cez časovú hranicu, z ktorého skúsenosti využil ako spoluautor kombinovaného projektu medzi MAAE, NEA a WANO „NEWS.IAEA“ pre spoluprácu a celosvetové online poradenstvo pri prípadných haváriách na JE. Pred vstupom Slovenska do EÚ v rokoch 2001-2004 bol prvým slovenským lobistom energetiky za Slovenské elektrárne v EÚ inštitúciách v Bruseli. Zároveň bol stálym delegátom AZZZ SR v UNICE a pozorovateľ za Slovenskú republiku v Európskom hospodárskom a sociálnom výbore. V rokoch 2006-2007 bol generálnym riaditeľom sekcie energetiky na MH SR a spoluzakladateľom Európskeho jadrového fóra ENEF (European Nuclear Energy Forum). Od roku 2007 pracoval v Európskej Komisii ako poradca riaditeľa jadrového dozoru Euratom a neskôr generálneho riaditeľa Euratom Supply Agency v Luxemburgu, odkiaľ odišiel do dôchodku. Bol jedným zo zakladajúcich členov Slovenského Jadrového Fóra. Žije v Trnave a Luxemburgu.

Naňo Ján, *1952 v Krušovciach, okres Topoľčany. Absolvent Sjf STU v r. 1976. Do JE Bohunice nastúpil ako teplofyzik. Prešiel viacerými funkciami: kontrolný fyzik a operátor reaktora JE V-1, vedúci reaktorového bloku a zmenový inžinier JE V-2. Od roku 1990 pracoval na úseku technickej podpory ako vedúci odboru jadrovej bezpečnosti. Podieľal sa na malej a postupnej rekonštrukcii JE V-1 v skupine pre koordináciu systémov v rámci konzorcia REKON medzi VÚJE a Siemens. Od roku 2003 pracoval ako námestník riaditeľa pre prevádzku závodu JE Bohunice. Spočiatku pre bloky 1 a 2 JE V-1 a bloky 3 a 4 JE V-2. Po privatizácii a rozdelení spoločnosti pracoval na tejto pozícii pre bloky 3 a 4

JE V-2. Od roku 2009 do odchodu na dôchodok v roku 2013 pracoval ako projektový manažér projektu na zavedenie opatrení na riadenie ťažkých havárií na JE EBO V-2 a čiastočne aj na blokoch JE EMO 1, 2. Zapájal sa do aktivít Medzinárodnej agentúry pre atómovú energiu vo Viedni (IAEA), (spracovávanie dokumentov pre reaktory typu VVER 440, člen misíí ASSET a OSART) a Svetovej asociácie prevádzkovateľov jadrových elektrární (WANO) (spracovávanie cieľov a kritérií pre oblasti ovplyvnené udalosťou na JE Fukušima v roku 2011, člen a vedúci tímu partnerskej previerky na elektrárňach, člen korporátnej previerky, člen analytickej skupiny Moskovského centra WANO) i člen Európskej skupiny pre bezpečnostné štandardy jadrových zariadení v Bruseli (ENISS). Od roku 2014 pracoval v dcérskej spoločnosti SE, a. s. Centre pre vedu a výskum s r.o., na pozícii špecialista. Hlavné aktivity boli: Riadenie projektu na zlepšenie havarijného plánovania a pripravenosti, Periodické hodnotenie bezpečnosti jadrových elektrární JE Bohunice 3 a 4 i JE Mochovce 1 a 2, a Program na prípravu dlhodobej prevádzky JE Mochovce 1, 2.

Nečas Vladimír, *1954 v Banskej Bystrici. Štúdium na Elektrotechnickej fakulte SVŠT v Bratislave ukončil v r. 1979. Po ZVS začal pôsobiť na Katedre jadrovej fyziky a techniky ako vedecký ašpirant (1980) a odborný asistent (1982), získal vedeckú hodnosť CSc. (1990), vedecko-pedagogické tituly docent (1993), profesor (2001) v odbore Jadrová energetika. Bol vedúcim Katedry jadrovej fyziky a techniky (2005-2011), od r. 2019 je riaditeľom Ústavu jadrového a fyzikálneho inžinierstva na FEI STU v Bratislave. Prednášal a viedol cvičenia z predmetov Materiály jadrových elektrární, Urýchlovače a ich využitie, Iónové zväzky, Jadrové zariadenia, Vyradňovanie jadrových elektrární a iné. Bol garantom bakalárskeho ŠP Elektrotechnika (2003-2015) a doktorandského ŠP Jadrová energetika (2003-doteraz). Viedol záverečné práce viac ako 70-tich diplomantov inžinierskeho štúdia. V rámci vedeckej výchovy vyškoliť doteraz 25 doktorandov. Vytvoril vedeckú školu medzinárodného významu, ktorá získala uznanie doma aj v zahraničí. Títo absolventi úspešne pôsobili a pôsobia na univerzitách (STU, Saigon), medzinárodných inštitúciách (napr. v NEA v Paríži, v IAEA vo Viedni), ako výskumníci a vrcholoví manažéri v medzinárodných spoločnostiach (Areva, Framatome, AMEC FW či Wood Nuclear a pod.) a samozrejme v domácich slovenských spoločnostiach (VUJE, a. s., JAVYS, a. s., Slovenské elektrárne, a. s., DECOM, a. s. a iné). Absolventi doktorandského štúdia významne napomáhali počas svojho štúdia pod jeho vedením pri riešení mnohých výskumných projektov jadrovej energetiky a podieľali sa na bohatej vedeckej publikačnej činnosti (600 záznamov). Výsledky výskumu spoločne publikovali vo veľkej časti z jeho 85 zahraničných karentovaných časopisov a na medzinárodných konferenciách s odzvou viac ako 350 citácií vo svetových databázach.

Neuman Petr, *1950, studoval na SPŠS v Praze, obor automatické řízení (1965 – 1969), v r. 1974 absolvoval na ČVUT Fakulta strojní, katedra automatického řízení. V létech 1974 – 1980 pracoval ve VÚSE Běchovice – výzkumný pracovník. V r. 1980 obhájil akademický titul CSc. na ČVUT FS, obor Technická Kybernetika. V létech 1981 – 1985 a 1991 – 1995 pracoval v EGÚ Běchovice, řízení faP a regulace výkonu JE, manažer Strategické Podnikatelské Jednotky (SPJ), a v létech 1986 – 1990 a 1996 – 2000 ve ŠKODA Praha, vedoucí vývoje distribuovaných řídicích systémů DŘS, vedoucí nabídky Obnova SKŘ JEDU. V létech 2001 – 2003 Výcvikové středisko energetiky, simulátory (síťové a inženýrské) a trenažéry (operátorské a dispečerské). V období 2006 – 2011, ČEPS, regulace AGC (faP), Dispečerský Tréninkový Simulátor. V období 2011 –2017, NEUREG s.r.o., certifikovaný dodavatel pro ČEZ (rozvoj Simulátoru JETE). Jiné činnosti: 1990 - dosud, IFAC Power and Energy Systems, 1992 - dosud, člen Asociace energetických manažerů (AEM). Od r. 2016 - dosud, člen spolku Jaderní veteráni (F.NV). Od r. 2017 v důchodu, aktivní v činnosti F.NV. Jako senior konzultant se zabývá současným stavem a rozvojem energetiky v České republice a Evropě. Zaměřuje se na JE s odběrem tepla pro dálkové vytápění SCZT. Od roku 2016 je členem Spolku Jaderní veteráni ČR.

Nikodémová Denisa, *1936 v Spišskej Novej Vsi, absolventka Katedry experimentálnej fyziky Prírodovedeckej Fakulty UK v Bratislave (1958). Od r. 1960 pracovala na Odbore hygieny žiarenia Ústavu preventívnej a klinickej medicíny v Bratislave. V r. 1985-1988 pracovala ako hlavný odborník MZ SR pre odbor hygieny žiarenia. Od r. 1974 bola vedúcou odd. dozimetrie ionizujúceho žiarenia. V r. 1975-1989 pracovala na problémoch ochrany pred žiarením v spolupráci s SÚJV Dubna. V rokoch 1986 až 1992 pôsobila ako poradca hlavného hygienika SR v otázkach ochrany pred ionizujúcim žiarením a likvidácie dôsledkov černobyľskej radiačnej havárie. Od roku 1989 sa venovala expozícii radónu v bytoch a zúčastňovala sa na príprave Národného cyklotrónového centra SR. V spojenom

Výskumnom Ústave Preventívneho Lekárstva vykonávala v rokoch 1991 až 2003 funkciu vedúcej Oddelenia radiačnej hygieny. V roku 2004 získala habilitáciou vedecko-pedagogický titul docenta v odbore Verejné Zdravotníctvo. Zúčastnila sa na viacerých projektoch MAAE vo Viedni, európskych výskumných projektoch SENTINEL, ORAMED, zameraných na rozvoj nových metód ochrannnej dozimetrie pri vyšetreniach v intervenčnej rádiológii a kardiológii. Veľkú pozornosť venovala radiačnej záťaži detskej populácie pri lekárskejších vyšetreniach, predovšetkým pri CT vyšetreniach. V rokoch 2000 až 2015 bola zástupcom Slovenska v Európskej Asociácii pre výskum v dozimetrii (EURADOS). Od roku 2002 pracuje ako podpredseda Komisie MZSR pre zabezpečenie kvality v rádiodiagnostike, v radiačnej onkológii a v nukleárnej medicíne. Od roku 2011 do 2019 sa zúčastňovala na práci Medzinárodnej Asociácie pre radiačnú ochranu (IRPA) pri skúmaní radiačnej záťaži očných šošoviek u zdravotníckych pracovníkov rôznych medicínskych odboroch. Zabezpečovala činnosť sekcie radiačnej hygieny v rámci Slovenskej lekárskej spoločnosti. V rámci pedagogickej činnosti vychovala viac ako 60 diplomantov a doktorandov v oblasti radiačnej ochrany a dozimetrie ionizujúceho žiarenia. Publikovala viac ako 300 odborných publikácií. V súčasnosti ďalej vykonáva pedagogickú činnosť na oddelení radiačnej hygieny SZU. Za svoju profesijnú činnosť má niekoľko ocenení, predovšetkým Zlatú medailu Slovenskej Lekárskej Spoločnosti, Zlatú ihlu – vyznamenanie rakúskej spoločnosti pre ochranu pred žiarením, za dlhoročnú rakúsko-slovenskú spoluprácu, Guothovu cenu prezídia SLS a Zlatú medailu Slovenskej Zdravotníckej Univerzity v Bratislave, pri príležitosti 60 výročia založenia. Aktívne sa podieľala na činnosti WIN Slovakia v rámci SNUS. Čestným diplomom SNUS bola ocenená v roku 2001. Do riadneho dôchodku odišla v júni 2021 a v súčasnosti žije v Bratislave.

Nižnanský Štefan, *1953 v Trnave, absolvent Katedry fyziky EF ŠVST v Bratislave. Pracuje vo VÚJE Trnava od r. 1979. Je inštruktorom plnorozsahového simulátora JE V-2 Bohunice. Dlhodobo pôsobí v oblasti výcviku vybraných zamestnancov JE a zameriava sa na simulátorový výcvik riešenia havarijných a poruchových situácií v prevádzke JE. Riadi projekty vývoja efektívneho výcviku personálu JE. Vykonával funkcie odborného pracovníka, špecialistu a vedúceho odd. projektovania a realizácie simulátorového výcviku. V súčasnosti je vedúcim odb. simulátorového výcviku v ŠVS VÚJE.

Novák Jozef, *1946 v Šenkviaciach. Do JE Bohunice nastúpil po skončení SPŠ v Trnave, odb. jadrové konštrukcie v r. 1965 ako obsluha pomocných okruhov JE A-1. Od r. 1967 pracoval na plynovom hospodárstve. Funkciu operátora primárneho okruhu JE A-1 zastával od r. 1972 do r. 1975. Odtiaľ prešiel pracovať na útvár údržby EBO najskôr ako technológ prípravy opráv a potom ako majster opráv tlakových zariadení. Od r. 1977 pracuje ako hlavný majster opráv reaktora a havarijných a regulačných kaziet.

Novák Stanislav, *1936 v Kyjove, absolvent MEI v Moskve, Katedry JE (1961). Od r. 1961 pracoval v EGÚ Brno. Od r. 1965 pracoval v EGÚ Bohunice, od r. 1966 ako vedúci odb. jadrovej energetiky, neskôr v EGÚ Bratislava. Podieľal sa v r. 1976 na založení VÚJE Bohunice, kde pracoval v r. 1977-1984 ako námestník riaditeľa pre výskum. V r. 1984-1989 pracoval v MAAE ako vedecký sekretár na vývoji bezpečnostných návodov pre prevádzku JE (NUSS). Od r. 1989-1992 bol námestníkom riaditeľa a riaditeľom VÚJE. Od r. 1993 bol pracovníkom ÚJD SR, bol riaditeľom odb. legislatívy a zabezpečovania kvality. Venoval sa tiež výchove jadrových odborníkov. Na bývalej katedre jadrovej fyziky FEI od roku 1974 prednášal predmet "Prevádzka JE". V roku 1981 sa podieľal na príprave študijného programu "Medziodborového štúdia jadrová energetika" a od roku 1996 pôsobil v pätnástich behoch postgraduálneho štúdia "Bezpečnostné aspekty prevádzky jadrových zariadení" až do svojho úmrtia. Pre výučbu pripravil učebné texty z Prevádzky JE a na postgraduálne štúdium Manažmentu kvality. Bol dlhoročným členom komisií na obhajobu diplomových prác, dizertačných prác i (veľkých) doktorských prác. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2005. Zomrel 24.11. 2013 v Bratislave.

Nováková Helena, *1945 v Hrnčiarovciach nad Parnou, okres Trnava. Je absolventkou strojníckej fakulty SVŠT v Bratislave, ktorú ukončila v decembri 1968. Na tejto fakulte získala aj titul CSc. v roku 1985. Po ukončení štúdia pracovala vo Výskumnom ústave energetickom v Bratislave v odbore špeciálnych tepelných elektrární, neskôr v odbore koncepcie rozvoja JE. V roku 1983 bola delimitovaná do novovytvoreného Výskumného ústavu palivo-energetického komplexu v Bratislave, kde sa zamerala na bezpečnosť a spoľahlivosť JE. Od roku 1993 pracovala v spoločnosti RELKO, s. r. o. ako samostatný vedecký pracovník. Hlavným zameraním spoločnosti boli pravdepodobnostné hodnotenia bezpečnosti, analýzy požiarnej bezpečnosti, ďalší rozvoj havarijného plánovania, návrhy bezpečnostných požiadaviek, noriem a návodov, atď. Podieľala sa na spracovaní mnohých PSA štúdií blokov VVER 440 pre JE V1, JE V2, JE Mochovce a JE Dukovany. Zúčastnila sa na niekoľkých projektoch PHARE a na ďalších medzinárodných projektoch, kde spolu so zahraničnými expertmi spolupracovala na zvyšovaní bezpečnosti a spoľahlivosti JE. Je zakladajúcou členkou Slovenskej nukleárnej spoločnosti, v jej výbore pracovala 18 rokov. Čestným diplomom SNUS bola ocenená v rokoch 2008 a 2013. Do dôchodku odišla v roku 2014 a v súčasnosti žije striedavo v Hrnčiarovciach nad Parnou a v Bratislave.

Novotný Michal, *1939, absolvent VUT Brno, fakulty elektrotechnickej (1971) a postgraduálneho štúdia na SVŠT Bratislava (1977) v oblasti výstavba a prevádzka jadrových elektrární. Od r. 1971 pracoval v PAL Magneton vo Valašských Kloboukoch. Od r. 1971 pracoval v EBO ako vedúci inžinier automatík. Spolupracoval s Energoprojektom a VZ ÚP Příbram na dopracovaní algoritmov a príprave vykonávacích projektov automatov dochladzovania v rámci prípravy a realizácie projektu „Konečná koncepcia dochladzovania elektrárne A1“. Bol autorom viacerých technických riešení, okrem iného spolupracoval aj na zaistení zdroja pre skratové skúšky elektrárne V1. Od r. 1978 pracoval v Škoda Praha ako koordinátor montáže a spúšťania V1 a pri výstavbe a spúšťaní V2 ako vedúci odboru spúšťania GDT Škoda Praha. Neskôr viedol spúšťanie a dokončovanie medziskladu vyhoreného paliva v EBO a prípravu spúšťania 1. a 2. bloku EMO. V súčasnosti je na dôchodku.

O

Očenáš Anton, *1959 v Komjaticiach, absolvent Sjf SVŠT v Bratislave, špecializácia tepelné a jadrové energetické stroje a zariadenia (1984). V ten istý rok nástup do JE Mochovce. Po absolvovaní RŠVS, 1. kategória a štátnych skúšok postupne pracoval na pozíciách OSO, OPO, (VRB). Od roku 1996 vedúci zaisťovania a od roku 2001 vedúci oddelenia riadenia prác na primárnom okruhu. V rokoch 2008 a 2009 bol v tíme pre nasadenie softvéru SAP-nuclear a procesov podľa INPO AP 928, zástupca vedúceho pracovnej skupiny pre on-line riadenia prác. Od roku 2010 je vedúcim riadenia prác počas prevádzky blokov v EMO.

Onuška Ján, *1942 v Piešťanoch. Absolvoval Sjf ČVUT Praha (1966). Od r. 1967 pracoval v JE Bohunice, najskôr v JE A-1, od r. 1977 v JE V-1 v rôznych prevádzkových funkciách. V r. 1989-1992 pracoval v INTERATOMENERGO Moskva ako poradca pre prevádzku a údržbu JE. V r. 1992 sa vrátil pracovať do JE A-1 a v závode VYZ pracuje doteraz.

Oravec Bohumil, *1945 v Kátlovciach, okres Trnava. Je absolventom Technologickej fakulty, Slovenskej Vysokej školy v Bratislave (1969). Pracovať začal v roku 1970 na jadrovej elektrárni v Jaslovských Bohuniciach v útvare investičnej výstavby energetiky Slovenska, ako vedúci technik - kontrolór technológie zvárania a zvarov. Po reorganizácii závodu prechádza pracovať na Generálne riaditeľstvo Slovenský energetický podnik do Bratislavy, kde vykonával funkciu vedúceho útvaru kvality JEZ pre Jadrovú elektrárňu v Mochovciach. Od januára 1984 odchádza z GR SEP pracovať priamo na stavbu jadrovej elektrárne do Mochoviec, kde dlhodobo pôsobil vo funkcii vedúceho odboru kontroly kvality JEZ a geodetických činností. Po spustení 1. a 2. bloku EMO a reorganizácii investičného útvaru bol zaradený do skupiny pre Zabezpečovanie výstavby 3. a 4. bloku EMO na funkciu vedúceho odboru kontroly kvality JEZ a geodetických činností a zároveň vykonával funkciu zástupcu námestníka pre investičnú výstavbu 3. a 4. bloku EMO. V tomto období v spolupráci s dodávateľmi JEZ zabezpečoval a spracovával programy kvality a to „Zadávací program

zabezpečovania kvality, Čiastkové programy zabezpečovania kvality a Individuálne programy zabezpečovania kvality pre jednotlivé VZ a VSK“. Účinne spolupracoval s dozornými orgánmi pre JEZ a pre klasické vybrané technické zariadenia pri príprave kontrol a skúšok 1. a 2. bloku EMO. Bol lídrom pri uvádzaní do praxe databázy „ASSIK“. Do dôchodku odišiel v roku 2005. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2019. Žije v Piešťanoch.

Otčenášek Petr, Doc. Ing. CSc., V r. 1962 absolvoval jako Inženýr jaderné techniky na FTJF, ČVUT Praha, V r.1967 obhájil titul Kandidát technických věd na FJFI ČVUT Praha. V r. 1972 byl jmenován za Docenta užití jaderné fyziky na FJFI ČVUT. V r. 1976 – 1980 působil jako Vedoucí katedry užití jaderné fyziky, na FJFI ČVUT. V období od r. 1965 do r.1985 byl Garantem a přednášejícím 13 postgraduálních a specializačních kursů v jaderné energetice,. V r. 1980-1985 byl jmenován Docentem na katedře matematiky, obor matematické modelování na FJFI – ČVUT Praha, paralelně v r. 1980-1985 působil jako konzultant MAAE v programu Manpower Qualification for Nuclear Power. V r. 1985-2002 byl Docentem na katedře jaderné fyziky na Fakultě matematicko-fyzikální, Universita Karlova Praha. Od r. 1980 až dosud působí jako Docent externista pro katedru jaderné chemie a katedru materiálů FJFI, ČVUT Praha.

1980-1985 Vědecký tajemník místopředsedy ČSAV, s odpovědností za uplatnění výsledků ČSAV v praxi. V létech 1980-1985 byl Členem kolegia energetiky ČSAV. Od r. 1990 až dosud působí jako Supervizor oddělení ČEZ pro konec jaderného palivového cyklu. Od r. 1995 do 1998 Předseda a konzultant poradního orgánu ředitele SÚRAO. V období 1994-998 byl konzultant British Nuclear Fuels, plc, a paralelně ve stejném období Konzultant IAE Technology. Od r. 1997 až dosud je Supervizor Fondu národního majetku České republiky, zaměřením staré ekologické zátěže - odpady s obsahem radioaktivních materiálů (ÚJV Řež, ÚJF Zbraslav, překladiště uranové rudy Chodová Planá, radiová linka SÚRAO Bratrství),. V létech od 2008 do 2010 byl člen nezávislé energetické komise vlády ČR (Pačesova komise). Od r. 2002 až dosud je Supervizor Ministerstva financí ČR pro sanační práce k odstranění starých ekologických zátěží v ÚJV Řež. A od r. 1965 až dosud je Konzultant ve vědě a technologii pro české organizace v oblasti jaderných na energetických technologií. I v současné době aktivně pracuje v oblasti Energetická strategie – od otevírání trhu s elektřinou v roce 1998 (poslední publikace “Energie pro Českou republiku” – 2005 a “Kvantifikace možností obnovitelných zdrojů v České republice” - 2006) a v oblasti Supervize starých ekologických zátěží ČR pro kontaminaci radioaktivními materiály. Je autor 210 publikací se zaměřením na aplikovanou fyziku, energetické technologie a energetické strategie včetně 12 skript pro univerzitní studenty. Přibližně polovina z celoživotních činností byla věnována práci se studenty, druhá polovina práci pro vědu a průmysl.

Ožvalda Jozef, *1922 v Drietome, absolvent Energetického inštitútu pri ÚSE Praha. V r. 1940 nastúpil do Severoslovenských elektrární Žilina. Od r. 1945 pracoval v SE Trenčín, od r. 1972 vo Výbore ľudovej kontroly ČSSR, od r. 1974 na FMPE Praha ako vedúci cenového odd., od r. 1977 vo VÚJE Trnava ako ekonomický námestník riaditeľa. Zomrel v r. 1996.

P

Pačes Viliam, *1946 v Cíferi. Po skončení SPŠ v Trnave, odb. Konštrukcia a prevádzka jadrových zariadení, nastúpil v r. 1966 do JE Bohunice. Od r. 1975 pracoval ako majster primárneho okruhu JE V-1 až do r. 1977, kedy prešiel pracovať na centrálnu údržbu ako majster opráv tlakových zariadení. Zabránil rozšíreniu havárie na reaktore A-1 v r. 1976.

Pakán Milan, *1929 v Príbovciach, okres Martin, absolvent Fakulty strojného inžinierstva a energetiky SVŠT Bratislava. Do JE Bohunice nastúpil v r. 1958. Od r. 1968 vykonával funkciu námestníka riaditeľa pre prevádzku. V r. 1972-1975 pracoval na GR SEP, v r. 1976 sa vrátil do Bohuníc, do Závodu výstavby na funkciu námestníka riaditeľa pre prípravu a spúšťanie. Pracovníkom MAAE bol v r. 1984-1990. Zomrel v r. 1992.

Palička Ľubomír, *1934 v Brne, absolvent VTA AZ - Strojnícka fakulta, EF SVŠT Bratislava. Od r. 1962 pracoval v JE Bohunice ako vedúci odd. a vedúci konštrukčno-technologického odb., viedol práce v oblasti výskumu a vývoja palivového článku pre JE A-1. Od r. 1977 pracoval vo VÚJE Trnava ako vedúci konštrukčno-technologického odb. Pracoval v komisii ČSKAE pre palivo a v havarijných komisiách. Zomrel v r. 1989.

Parimucha František, *1944 v Krompachoch. Absolvoval PdF UK v odb. rádiochémia v Bratislave (1966). Nastúpil do JE Bohunice v r. 1967. Od r. 1977 pracuje na riaditeľstve SE v rôznych funkciách. V súčasnosti pracuje ako špecialista pre oblasť havarijného plánovania a pripravenosti a radiačnú bezpečnosť na riaditeľstve SE. Spolupracuje na tvorbe a inovácii havarijných plánov JZ. Je členom Operatívno-riadiacej skupiny Komisie vlády SR pre radiačné havárie. Koordinuje spoluprácu medzi JZ a orgánmi štátnej správy v oblastiach havarijného plánovania a radiačnej bezpečnosti.

Patáková Ernestína, *1950 v Krompachoch. Strednú ekonomickú školu v Košiciach, odbor zahraničný obchod, ukončila v roku 1969. Od 1. 7. 1969 pracovala v SEZ Krompachy ako referent marketingu. Od 15.2. 1973 až do 31.7.1983 pracovala v SE-EVO Vojany, ako špecialista zásobovania a k 1. 8. 1983 sa presunula z východu Slovenska na lokalitu Mochovce, do závodu IVES (neskôr SE-EMO), kde pracovala postupne vo funkciách Referent plánovania a zásobovania, Vedúca hospodárskej správy, Námestníčka riaditeľa pre služby a Vedúca odboru sociálnych služieb. V období pôsobenia v Mochovciach absolvovala štúdium na Drevárskej fakulte Vysokej školy vo Zvolene, ktoré ukončila v roku 1991. Od 1. 1. 2005 – do 31. 12. 2005 pracovala v spoločnosti Energoslužby, a. s. Trnava, ako námestníčka riaditeľa,

aby následne pred odchodom do dôchodku pracovala do konca februára 2006 na Riaditeľstve SE, a. s. v Bratislave, ako Riaditeľka odboru služieb. Po štvorročnej pracovnej odmlke nastúpila k 1. 2. 2010 do Jadrovej energetickej spoločnosti Slovenska, a. s., ako Projektový manažér a od 1. 8. 2010 ako konateľ spoločnosti JESS Invest, s. r. o. Bratislava, ktorá bola dcérskou spoločnosťou JESS. Po splynutí dcérskej spoločnosti s JESS, a. s. sa vrátila do funkcie Projektový manažér, v ktorej pôsobila až do 31.12.2016. Čestným diplomom SNUS bola ocenená v roku 2016. V súčasnosti žije v Hornej Seči pri Leviciach.

Pátek Zdeněk, *1921 v Luhačovičiach, absolvent stavebnej priemyslovky v Brne. V r. 1946 pracoval v Myjave na výstavbe školy u firmy Lana. Od r. 1953, kedy sa zo Stavebnej správy pre výstavbu hydrocentrál a plavebných komôr vytvoril Hydrostav, pracoval ako vedúci strediska na vodných dielach. Od r. 1960 pracoval na JE A-1 na OZ HDS Jaslovské Bohunice, kde sa stal výrobným námestníkom (1968). Postupne zabezpečoval stavebné práce pre JE A-1, V-1, V-2 a Medzisklad vyhoretého paliva. V r. 1986 odišiel do dôchodku a pracoval ako poradca riaditeľa OZ HDS Mochovce (1989).

Paulička Ivan, *1932 v Košiciach, absolvent EF SVŠT Bratislava a jednoročného postgraduálneho kurzu na FJFI v Prahe nastúpil v roku 1961 do JE Bohunice. Po ročnej stáži vo Francúzsku prešiel rôznymi funkciami – od roku 1966 vedúci fyzikálno-technologického oddelenia, v roku 1969 vedúci odb. programovania a inšpekcie. Zúčastnil sa na príprave prevádzky a spúšťania elektrární A-1, V-1, kedy bol vedúcim odborom prípravy a spúšťania a ved. odd. fyziky. V r.1978 odišiel do EGÚ a neskôr VÚPEKu Bratislava. Po roku 1989 založil MISS, s.r.o. ktorej náplňou boli konzultačné, prekladateľské a tlmočnicke služby v energetike. Po roku 2000 organizoval semináre a konferencie s medzinárodnou účasťou v oblasti jadrového priemyslu a chémie. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2002. Žije v Bratislave.

Pekár Anton, *1954, v Dolných Otokovciach, absolvent SVŠT v Bratislave. Od r. 1982 pracuje vo Výskumom ústave jadrových elektrární Trnava, v súčasnej dobe ako vedúci odd. riadenia projektov likvidácie JZ a nakladania s rádioaktívnymi odpadmi, v oblasti výskumu a vývoja nakladania s kvapalnými a pevnými RAO, v problematike nakladania s vyhoretým jadrovým palivom. Bol technickým vedúcim projektov: Zariadenia pre prípravu paliva JE A-1 na transport, Vyberanie a transport kvapalných RAO z miesta ich uskladnenia do spracovateľského centra, v súčasnosti je technickým vedúcim projektu Vyradňovanie JE A-1 1. etapa.

Pély Igor, *1954 v Piešťanoch. Absolvoval Sjf VŠT v Košiciach (1978). Do zamestnania nastúpil v ZVT v Banskej Bystrici. V r. 1979 nastúpil do úseku prevádzky JE V-2 Bohunice. Od r. 1981 pracoval ako operátor reaktora na JE V-1 Bohunice, od r. 1983 ako vedúci reaktorového bloku JE V-1 až do r. 1988. V r. 1988 prešiel na JE A-1 ako technológ pre prípravu neaktívnej vitrifikačnej linky. Od r. 1997 je vedúcim odd. radiačnej ochrany závodu VYZ. Zameriava sa na zvyšovanie úrovne radiačnej bezpečnosti, skvalitňovanie systému

operatívnej dozimetrie a radiačnej kontroly pracovného prostredia a výpustí do životného prostredia.

Pereszlényi Ľudovít, *1938, absolvent Fakulty technickej a jadrovej fyziky ČVUT Praha (1963). Do zamestnania nastúpil v JE Bohunice do konštrukcie palivových článkov. V r. 1966-1980 bol zmenovým inžinierom JE V-1, v r. 1980-1992 hlavným technológom, v r. 1992-1998 zmenovým inžinierom JE V-2. Od r. 1998 do r. 2011 bol zamestnaný vo VÚJE Trnava na rekonštrukcii JE V-1 a modernizácii JE V-2. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2006. Na dôchodku žije v Trnave.

Pestov Leonid, *1925, absolvent Elektrotechnickej fakulty SVŠT Bratislava (1953). Od r. 1953 pracoval na Hlavnej správe elektrární Bratislava, ako vedúci odd. merania a ciachovne. Od r. 1957 pracoval v podniku Atómové elektrárne Bohunice vo funkcii vedúci elektroodb.. Od r. 1971 pracoval v IVES - závod Bohunice vo funkcii námestníka riaditeľa pre výstavbu. Zúčastnil sa na výstavbe a uvedení do prevádzky elektrární A-1, V-1, V-2. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 1999.

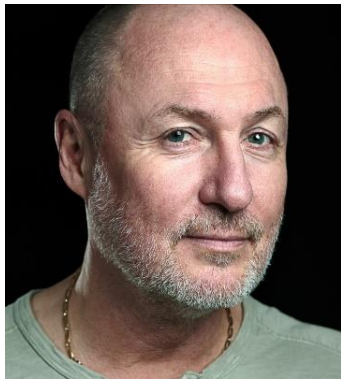

Petényi Vincent, (*1941), absolvent Fakulty technickej a jadrovej fyziky ČVUT v Prahe (1967). V r. 1967 – 1976 pracoval v JE Bohunice ako technik. Od r. 1977 bol delimitovaný do VUJE Trnava, v rokoch 1977 – 1981 bol vedúcim oddelenia reaktorovej fyziky, neskôr vedúcim odboru reaktorovej fyziky 1981 – 1992 a námestníkom riaditeľa 1992 – 1994. V r. 1984 získal hodnosť CSc. na EF SVŠT Bratislava. V rokoch 1994 – 2000 pôsobil ako inšpektor jadrovej bezpečnosti na ÚJD SR. Od roku 2000 až do odchodu do dôchodku v roku 2013 pracoval vo VUJE, a. s., v oblasti vedecko - technickej podpory spúšťania a prevádzky JE ako špecialista. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2011. Na dôchodku žije v Piešťanoch.

Petrášová Mária, *1935 v Seredi, absolventka PdF UK v Bratislave, odb. fyzika pevných látok, (1958). Dlhodobo pracovala v oblasti dozimetrie, ochrany zdravia a životného prostredia pred účinkami ionizujúceho žiarenia v dnešnom ÚVZ SR v Bratislave, s výnimkou pobytu v r. 1959-1960 v SÚJV v Dubne. V r. 1998-2000 pracovala na VÚJE Trnava. Patrí k zakladateľom hygienického odb. ochrany zdravia pred žiarením od začiatku jadrovej energetiky. Bola predsedníčkou sekcie SNUS žien pracujúcich v jadre WIN Slovensko od jej založenia (r. 1997) a neskôr čestnou predsedníčkou tejto sekcie, bola zároveň aj členkou výkonného výboru celosvetovej organizácie WIN Global. Práve aj vďaka Márii Petrášovej sa táto sekcia stala významnou zložkou aj v rámci celosvetovej organizácie Global WIN. Stála pri začiatkoch a zakladaní tohto celosvetového združenia žien, pracujúcich v oblasti jadrovej energetiky a aplikácie zdrojov ionizujúceho žiarenia. Jej odborná a cieľavedomá práca zohrala rozhodujúcu úlohu pri budovaní a skvalitňovaní výkonu štátneho zdravotného dozoru v oblasti radiačnej ochrany na pracoviskách so zdrojmi ionizujúceho žiarenia. Predovšetkým

počas celej výstavby a prevádzky všetkých jadrových zariadení v Jaslovských Bohuniciach a dvoch blokov v Mochovciach, ako aj pri vyradovaní elektrárne A-1 v Bohuniciach. Počas jej profesionálneho života došlo v oblasti radiačnej ochrany k mnohým revolučným zmenám. Ide najmä o filozofiu hodnotenia zdôvodňovania expozície obyvateľstva a profesionálnych pracovníkov ionizujúcim zdrojom žiarenia, o účasť širokej verejnosti pri rozhodovaní o prijateľnosti rizika spojeného s ožiarovaním, o obmedzovanie expozícií pri lekárskejších vyšetreniach, havarijných expozíciách, pri uvoľňovaní rádioaktívnych látok do životného prostredia a zavedenie nového systému odbornej prípravy pre pracovníkov so zdrojmi ionizujúceho žiarenia. Čestným diplomom SNUS bola ocenená v roku 2000. Do dôchodku odišla v roku 2001 a žila v Seredi, kde je aj pochovaná, Zomrela 15.8.2021.

Petrech Rastislav, *1960 v Leviciach. Absolvoval na SĽF SVŠT v Bratislave (1985), odb. Prístrojová regulačná a automatizačná technika. V r. 1989 nastúpil do JE Mochovce. Pracoval na odb. spúšťania EMO a od r. 1993 v skupine francúzsko-slovenských špecialistov v príprave na dokončenie JE Mochovce. Od r. 1994 pracoval vo funkcii asistenta riaditeľa JE Mochovce. V rokoch 1995 až 2003 pracoval ako vedúci odb. zahraničných vzťahov a styku s verejnosťou JE Mochovce. V rokoch 2004-2008 pracoval na riaditeľstve Slovenských Elektrární ako Riaditeľ odboru komunikácie, Hovorca SE a neskôr ako špecialista pre spoluprácu s univerzitami. Od r. 2009 pracoval ako Riaditeľ nákupu a Logistiky v spoločnosti Istroenergo Group, a.s. Spoločnosť bola zameraná na výstavbu malých a stredných paroplynových elektrární po celom svete. Od roku 2016 pracoval v tej istej funkcii v nástupnickej spoločnosti Victorian Energy, a.s. V rokoch 2017 - 2018 pracoval ako Obchodný Riaditeľ v rakúskej spoločnosti Compact Global, GmbH. Spoločnosť je zameraná na dodávky OEM pre paroplynové elektrárne s celosvetovou pôsobnosťou. V r. 2019 sa vrátil naspäť do jadrového biznisu a pracuje ako Obchodný Riaditeľ v bratislavskej pobočke spoločnosti Framatome, so zameraním na I&C pre strednú a východnú Európu.

Pietrik Ivan, *1942 v Pravoticiach, absolvent PdF UK v Bratislave (1964). Od r. 1966 pracoval v EGÚ, po delimitácii v r. 1981 vo VÚJE Trnava. Riešil problémy radiačnej bezpečnosti JEZ (vývoj a realizácia radiometrických kontrol aktivity rádionuklidov v plyných výpustiach z JE a v materiáloch, uvoľňovaných zo zdrojov žiarenia, chovanie plyných štiepných produktov v jednotlivých ochranných bariérach, tvorba, metódy detekcie a prostriedky likvidácie vodíka, analýza a chemické chovanie zložiek, ovplyvňujúcich účinnosť filtračných systémov). Od r. 1994 pracoval v oblasti vyradovania JE na závode VYZ. Zomrel, pochovaný je v Piešťanoch.

Pikus Ivan, *1953 v Piešťanoch. Stredná priemyselná škola elektrotechnická v r.1972. Kurz a Oprávnenie strojníka parných turbín do 220 MW 1979. Špecializovaný kurz pre atómové elektrárne RSS v r. 1979. Licenciu ČSKAE získal v roku 1979: Oprávnenie - Operátor sekundárneho okruhu. V r. 1999 – 2000 pracoval v Škoda Praha - AE Mochovce, výstavba a spúšťanie 2. bloku. V r. 2000-2003, Úrad pre reguláciu sieťových odvetví a Slovenská energetická agentúra. Škoda Praha – výrobnotechnická sekcia - dokončenie 2. bloku EMO. Projektmanažér na sanácii vyhoreného bloku 110 MW v ENO, technik spúšťania a výstavba elektrárne na drevoštiepku elektrární Badín 2010 a Frídek Místek 2011. V r. 2012 - Technik spúšťania 3X250MW Elektrárne Prunéřov, v r. 2013 Technik spúšťania SCP Ružomberok TG 65 MW. Od r. 2015 – technik spúšťania EMO 3,4. Do dôchodku odišiel 1.5.2020 a v súčasnosti žije v Tlmačoch.

Pikus Miroslav, *1951, SĽF SVŠT Bratislava (1975), postgraduál na EIF SVŠT Bratislava (1980) a EU Bratislava (1998), Osvedčenie ZI AE (1978); Držiteľ viacerých energetických licencií (1986 – 2021, parné turbíny, plynové turbíny, parné kotle, energetický audítor, obchodník s elektrinou; výroba a rozvod elektriny a tepla; Zamestnanie: SE, š. p.: Operátor, VRB, zmenový inžinier, spúšťanie, prevádzka V-1 (1975-1981); Škoda Praha VE, a.s.: ZI spúšťania AE V-2, AE Dukovany (1981-1986), ZI (1986-1987) a generálny riaditeľ konzorcia (1988-1990) na výstavbe elektrárne (480 MW) a odsoľovacej stanice v Emiráte Abú Dhabí. Ministerstvo energetiky Abú Dhabí (WED): technik (1990-1993); generálny riaditeľ (1994-1998) WED Abú Dhabí (4800MW). Škoda Praha VE, a. s.: riaditeľ výstavby AE MO12 a Temelín1 (1998-2000). SE, a. s.: generálny riaditeľ SE (2006). INCOS, s. r. o.: výstavba, prevádzka malých vodných elektrární (2001-2018); technik montáže a spúšťania MO34 (2019-2021). Na dôchodku je od 1.7.2021 a v súčasnosti žije v Nitre.

Pillár Vincent, *1943 v Čani, okr. Košice. Absolvoval na EF SVŠT v Bratislave, odb. výroba, rozvod a použitie elektrickej energie (1965). Od r. 1966 pracoval na rôznych funkciách vo Východoslovenských energetických závodoch až po riaditeľa koncernového podniku, riaditeľa štátneho podniku a generálneho riaditeľa. Od r. 2000 je predsedom predstavenstva a generálnym riaditeľom SE, a.s. Je prezidentom Zväzu zamestnávateľov energetiky Slovenska.

Pišútová Nevenka, *1939 v Michalovciach, absolventka Prír. F. UK v Bratislave (1961), odb. fyzika. V r. 1961-1971 pracovala na ÚTK SAV v Bratislave. Od r. 1971 pracovala na Katedre jadrovej fyziky (KJF), najprv na Prír. F. a od r. 1980 po jej premenovaní na MFF UK, a neskôr na FMFI UK. V r. 1998-2002 bola vedúcou KJF. Bola členkou kolégií, vedeckých rád, domácich a zahraničných výskumných tímov. Pracovala na štatistickom spracovaní experimentálnych výsledkov merania veľmi nízkych aktivít. Neskôr sa venovala fyzike vysokých energií, kde spolupracovala s CERN a s ďalšími zahraničnými pracoviskami. Bola zodpovednou riešiteľkou a spoluriešiteľkou viacerých domácich a zahraničných vedeckých projektov. Za dosiahnuté výsledky v pedagogickej a vedeckej činnosti jej bolo udelených viacero vyznamenaní.

Plánovský Ľudovít, *1939 v Bratislave, absolvent FJFI ČVUT Praha, odb. Prístrojová a regulačná technika. V JE Bohunice prešiel viacerými funkciami po vedúceho odd. automatík a regulácie v r. 1966. Má zásluhy na vytvorení odb. technického rozvoja a vývoja, kde pracoval od r. 1974 ako vedúci odb. a v r. 1977 bol menovaný do funkcie námestníka riaditeľa pre techniku a investičnú výstavbu. Zomrel v r. 1984.

Plášek Josef, *1947. Absolvent Sjf STU v Bratislave (1984). Špecializuje sa na oblasť predprevádzkového a prevádzkového nedeštruktívneho skúšania JEZ. V r. 1969-1976 pracoval ako technik defektoskopie v montážnom závode Chemont Brno. Vo VÚJE Trnava pracuje od r. 1977, od r. 1988 ako vedúci odd. kontroly JEZ. Podieľal sa na skúšaní komponentov PO na JE Bohunice a Mochovce, Dukovany a Temelín, Greifswald, Pakš, Borssele a Dodewaard a Oskarshamn. Špecializuje sa na zber dát pri mechanizovaných prevádzkových kontrolách komponentov PO.

Plávka Ivan, *1935 v Bratislave, absolvent MEI v Moskve, špecializácia Výstavba a prevádzka JEZ (1960). Krátko pracoval pri výstavbe JE A-1 Bohunice. Od r. 1973 pôsobil v SEP. Bol predsedom Materiálovej komisie JE SEP a predsedom Komisie palivového hospodárstva JE. Venoval sa bezpečnosti JE a problematike palivového cyklu JE, predovšetkým pri kontraktčných rokovaniach k dovozu paliva zo ZSSR. Spolupracoval s VÚJE na príprave personálu pre prevádzku JE. Od r. 1995 je na dôchodku. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2006.

Pliska Jaroslav, *1943 v Přerove (ČR), absolvent Sjf VŠT Košice (1978). Od r. 1978 do r. 1980 pracoval v JE Bohunice na JE A-1 a V-1 vo funkcii vedúci inžinier regulácie, bol členom tímu pre spúšťanie JE V-1, regulačných obvodov PO a SO. V r. 1980 prestúpil v rámci delimitácie do VÚJE Trnava, odb. prípravy a podpory prevádzky JE. Zúčastnil sa spúšťania JE V-2 pri spúšťaní regulačných obvodov PO a reaktora. V r. 1992-1993 bol členom tímu VÚJE-EDF pre projekt PHARE - analýza obvodov SKR JE V-2. V r. 1994-1996 bol členom tímu VÚJE-CORYS pre projekt EVVEREST - simulátor pre JE V-1.

Pňaček Ignác, *1952 v Oravskom Veselom, absolvent EF SVŠT, odb. jadrová energetika v r. 1975. V r. 1975 nastúpil do JE Bohunice. Od r. 1979 bol vedúcim bloku a od r. 1981 zmenovým inžinierom JE V-1. Od r. 1992 bol vedúcim prevádzky JE V-1. V r. 1994 sa stal vedúcim projektu PSA JE V-1 a V-2. Od r. 1995 bol vedúcim odd. jadrovej bezpečnosti EBO, ktoré zodpovedalo za deterministické a pravdepodobnostné hodnotenie bezpečnosti, analýzy ťažkých havárií a vývoj symptómov orientovaných prevádzkových predpisov pre JE V1 a V-2. Od mája 1999 bol námestníkom riaditeľa EBO pre prevádzku. V rokoch 2003- 2013 bol vrchným riaditeľom pre prevádzku, údržbu a investície SE, a. s. Bratislava a členom

Predstavenstva. V rokoch 2010 a 2011 bol predsedom rady riaditeľov MC WANO a členom rady riaditeľov celosvetovej organizácie WANO so sídlom v Londýne. Po odchode do dôchodku v r. 2013 sa stal členom Expertno-analytickej skupiny MC WANO, ktorá je

zodpovedná za vyhodnocovanie a analýzu úrovne prevádzky JE spadajúcich pod MC WANO a pracuje pre nich aj v súčasnosti. Na dôchodku žije v Trnave.

Pokojný Gabriel, *1947 vo Vydranoch, okres Dunajská Streda. V r. 1971 absolvoval Sjf SVŠT Bratislava, Odb. Tepelné energetické stroje a zariadenia. V JE Bohunice pracoval od r. 1971 do r. 1995, v najvyššej funkcii hlavného inžiniera JE V-1, s krátkymi prestávkami vo firme CSA&EBO (1991-1993), Reaktortest a v JE Mochovce (1993-1995). Zomrel v roku 1995.

Polák Vincent, *1936, absolvent FJFI ČVUT v Prahe (1963). Do r. 1976 pracoval v EGÚ Bohunice postupne vo funkcii až vedúceho odboru jadrovej energetiky. V r. 1977 – 1990 vo VÚJE Trnava bol vedúcim odborom prevádzkových a havarijných stavov JE (z toho 1984 – 1988 námestníkom riaditeľa pre výskum). V r. 1990 – 2003 pracoval v medzinárodnom podniku DECOM Slovakia ako vedúci oddelenia a špecialista pre vyradovanie JE a bezpečnostné analýzy, potom v období 2004 – 2009 v STM POWER ako manažér projektov vyradovania jadrových zariadení z prevádzky. Kandidátsku dizertačnú prácu obhájil v roku 1975 na FJFI ČVUT Praha a od roku 1982 pôsobil

ako školiteľ vedeckých aspirantov v odbore stavba jadrových zariadení. V rokoch 1980 – 1990 bol stálym členom československej delegácie vo Vedeckej rade Medzinárodného dočasného kolektívu SKAE RVHP v Budapešti, bol pravidelným účastníkom zasadaní 5. sekcie pre jadrové elektrárne SKEE RVHP, sporadicky sa zúčastňoval ako československý zástupca jednaní v technických výboroch MAAE vo Viedni a pôsobil ako externý prednášajúci na EF STU v Bratislave na dennom a postgraduálnom štúdiu. Ako dôchodca žije v Trnave.

Pospíšil Martin, *1972, absolvoval Právnickú fakultu Univerzity Komenského v Bratislave (1996). O tri roky neskôr obhájil rigoróznú prácu a absolvoval rigoróznú skúšku v odbore správne právo. Od roku 1996 pracuje na Úrade jadrového dozoru Slovenskej republiky a od roku 2003 je nepretržite riaditeľom legislatívno-právneho odboru na tomto úrade. Venuje sa najmä občianskoprávnej zodpovednosti za jadrové škody, príprave atómovej legislatívy (atómového zákona a súvisiacich vyhlášok), súdnym sporom v licenčnom procese k jadrovým zariadeniam a pod. Absolvoval viaceré študijné pobyty v zahraničí a organizoval viaceré medzinárodné workshopy o zodpovednosti za jadrové škody. Je členom medzinárodného združenia INLA, predstaviteľom Slovenskej republiky v Nuclear Law Committee OECD/NEA v Paríži, je členom Stálej pracovnej komisie Legislatívnej rady vlády Slovenskej republiky pre technické právne predpisy. Je spoluautorom troch publikácií z oblasti práva a autorom, spoluautorom alebo recenzentom rôznych článkov a komentárov o občianskoprávnej zodpovednosti za jadrové škody.

Povinec Pavol, *1942, absolvent Prír. F. UK v Bratislave, odbor Jadrová fyzika. Profesor v odbore Fyzika (1984), DrSc. získal v roku 1983. V r. 1980-1990 bol prodekanom MFF, v r. 1981-1992 vedúcim Katedry jadrovej fyziky MFF UK, v r. 1990-1993 vedúcim Fyzikálnej sekcie MFF UK. V r. 1993-2005 bol vedúcim Rádiometrického laboratória MAAE v Monaku. Od r. 2006 pracuje opäť na FMFI UK, v r. 2006-2012 bol vedúcim Fyzikálnej sekcie. Venuje sa najmä výskumu zriedkavých jadrových procesov, environmentálnej fyzike, izotopovej oceanológii a kozmickej fyzike. Prispel k vývoju nových metód a zariadení na meranie koncentrácie rádionuklidov v životnom prostredí (v okolí JE, po černobyľskej a fukušimskej havárii, v oceánoch, atď.), a ich využitiu na výskum environmentálnych procesov a astrofyzikálnych dopadov na životné prostredie. Viedol a spolupracoval na desiatkach domácich a medzinárodných výskumných projektoch. Vo svete je uznávaným expertom na výskum rádioaktivity, organizátorom medzinárodných konferencií, editorom vedeckých časopisov a zborníkov. Prednášal jadrovú fyziku a environmentálnu fyziku na UK a na zahraničných univerzitách. Vychoval 21 absolventov z jadrovej fyziky a 27 doktorandov. Významnou mierou prispel k vytvoreniu Centra pre nukleárne a urýchľovačové technológie, ktoré patrí medzi významné svetové laboratória. Je priekopníkom využitia urýchľovačových metód v prírodných, technických a biomedicínskych vedách. Je autorom a spoluautorom 14 monografií, 14 kapitol v monografiách a vyše 900 vedeckých publikácií, na ktoré je vyše 15 tisíc citácií (Hirschov index $h = 60$). Patrí medzi 0.5% najcitovanejších autorov vo fyzikálno-environmentálnych vedách. Získal celý rad domácich (Pribinov kríž 1. triedy, Vedec roka, Ilkovičova medaila, Člen učenej spoločnosti SAV, atď.) a zahraničných (Nobelova cena mieru - člen kolektívu MAAE, Hevesy Award, PROSE Award, Member of the European Academy of Sciences, Awards of MAAE, FAO (Rím), CEA (Paríž), atď.) ocenení. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2008.

Prachár Martin, *1969 v Bratislave, absolvent Katedry elektrotechnológie EF STU Bratislava. V rokoch 1994 až 2009 pracoval v SE, a. s., závod EBO J. Bohunice, vo funkciách technik výroby elektrárne V1 (1994 - 1995), operátor sekundárneho okruhu elektrárne V1 (1996 - 1999) a operátor primárneho okruhu elektrárne V1 (2000 – 2009). Od roku 2009 pracuje vo VUJE Trnava, v pozíciách špecialista technológie a režimov (2009-2014), vedúci oddelenia vedecko-technickej pomoci (2016 – 2018) a od roku 2018 vedecký vedúci spúšťania MO34. Podieľal sa na projektoch „Dlhodobá prevádzka JE V2 (LTO V2)“ a „Vyradňovanie JE V1, etapa D4.2“. V rokoch 2016 až 2021 ako vedúci „Skupiny vedecko-technickej podpory spúšťania“ bol zodpovedný za vypracovanie a posudzovanie dokumentácie určenej k spúšťaniu 3. a 4. bloku JE Mochovce. V súčasnosti pôsobí ako zástupca vedúceho „Skupiny vedecko-technickej podpory spúšťania“.

Prandorfy Milan st. *1939, Devičany. Absolvent SjF SVŠT v Bratislave. Od r. 1965 bol zamestnaný v SES Tlmače ako projektant a konštruktér stavebných strojov a parných kotlov. Od r. 1975 pracuje vo VÚEZ Tlmače (teraz Levice) so špecializáciou na kontajnementové systémy. Prispel k príprave a realizácii nových metód merania a vyhodnocovania pevnosti a tesnosti hermetických priestorov JE Mochovce, Dukovany a Temelín. Od roku 1999 je na dôchodku. V súčasnosti žije v Tlmačoch.

Prandorfy Milan ml. *1966, v Leviciach, Absolvent Sjf STU Bratislava, Tepelné a jadrové stroje a zariadenia. Od r.1991 zamestnaný vo VUEZ, a.s. Levice, ako výskumný a vývojový pracovník so zameraním na skúšky a zvyšovanie tesnosti kontajnementov JE. Od roku 1996 projektový manažér pre skúšky tesnosti kontajnementov pri dostavbe a prevádzke 1. a 2. bloku JE Mochovce a 1. a 2. bloku Temelín, kde sa podarilo dosiahnuť historicky najlepšie hodnoty tesnosti kontajnementov tohto typu. Podieľal sa pri zvyšovaní tesnosti JE Kozloduj, Pakš, Dukovany, manažér prác na JE Kola v Rusku a Rovno na Ukrajine. V súčasnosti je expertom pre zvyšovanie tesnosti konfinementu JE Metsamor v Arménsku. Spolupracoval s WANO a MAAE v oblasti tvorby legislatívy testovania kontajnementov JE.

Práznovský Vladimír, *1951 v Pate, absolvent EF SVŠT Bratislava, špecializácia jadrová energetika (1975). Do JE Bohunice nastúpil v r. 1975, vykonával funkciu vedúceho reaktorového bloku. Problematike spúšťania sa venuje počas celého svojho doterajšieho zamestnania. V r. 1981 bol pracovníkom VÚJE Trnava, v r. 1981-1985 pracovníkom ŠKODA PRAHA, 1985-1992 pracovníkom JE Mochovce. V r. 1993-1997 bol pracovníkom ŠKODA PRAHA - ENERGOSTROJ Mochovce ako námestník riaditeľa pre realizáciu spúšťania, resp. riaditeľ. Od r. 1997 bol generálnym riaditeľom VÚJE Mochovce, teraz je generálnym riaditeľom Enseco v Trnave.

Prístač Stanislav, *1947, absolvent Stavebnej fakulty SVŠT Bratislava. Nastúpil v r. 1970 do Hydrostavu. Postupne pracoval na stavbách OZ HDS Šaľa až po vedúceho stavby. V r. 1973 pracoval na závode v odd. výrobnjej prípravy stavieb, hlavne objektov, ktoré OZ Šaľa budoval na JE V-2 Bohunice. Od r. 1982 pracoval ako zmenový inžinier na OZ HDS Šaľa pre objekty na JE V-2 a od r. 1988 pre objekty na JE Mochovce. Od r. 1986 bol výrobným námestníkom OZ HDS Šaľa. V r. 1997 sa stal riaditeľom OZ HDS Šaľa.

Přidal Alojz, *1956 v Trnave, absolvent PdF UK v Bratislave, študijný odb. jadrová fyzika. Zamestnal sa v ŠVS VÚJE Trnava. Od r. 1982 pracoval ako samostatný inžinier špecialista pre PO a od r. 1983 pre prevádzkovú bezpečnosť a dozimetriu. V r. 1985 nastúpil do funkcie špecialistu pre dozimetriu a OBP. Funkciu vedúceho inžiniera teoretickej prípravy pre radiačnú bezpečnosť vykonával od r. 1991. Od r. 1993 zastával funkciu špecialistu odd. teoretickej prípravy prevádzkového personálu. Od r. 1999 bol námestníkom riaditeľa pre ľudské zdroje a služby v JE Bohunice.

V roku 2002 sa stal poslancom NRSR za KDĤ, bol členom Výboru NRSR pre hospodárstvo výstavbu a dopravu. Od roku 2006 do roku 2010 bol vedúcim odborom bezpečnosti v JE V-2 SE ENEL. Odbor zastrešoval problematiku BOZP, jadrovej a radiačnej bezpečnosti a požiarnej ochrany v JE V-2. Od roku 2010 do roku 2016 pôsobil opäť ako poslanec NRSR, bol členom a neskôr podpredsedom výboru NRSR pre hospodárske záležitosti a tiež predsedom Výboru NESR pre nezlučiteľnosť funkcií. Od roku 2016 do roku 2018 vykonával funkciu špecialistu v jadrovom zariadení JAVYS v Jaslovských Bohuniciach.

Prónay Pavel, *1941, Nové Zámky. Absolvent VUT Brno, fakulta elektrotechnická (1964). V r. 1967 skúšobný technik v ZPA Praha, aparátúra na žihanie tlakové nádoby reaktora JE A1. V r. 1968-1995 zamestnaný v SEP Bratislava. V r. 1968 zmenový vedúci elektroprevádzky JE A1, vedúco oddelenia elektro, M a R, dozimetrie na JE V1, V2 (1971-1980), v r. 1980 menovaný za vedúceho odboru primárnej časti JE V2, od r. 1984 vedúci odboru realizácie HVB na EMO. V r. 1995 prešiel do Škoda Praha a. s., EMO – vedúci odboru kontrahovania.

Pšenka Bohumír, *1928 vo Valašskej Belej, absolvent EI v Leningrade, Katedry výroba a rozvod elektrickej energie. V r. 1956-1966 pracoval postupne v Elektrárňach Poříčí II a Tisová, nakoniec ako námestník riaditeľa pre výrobu a techniku. V r. 1967-1970 pracoval v JE Bohunice ako vedúci strojného odd. JE A-1. Od r. 1973 do 1980 pracoval v EBO vo funkcii vedúceho prevádzky JE V-1. Zodpovedal za prevzatie JE V-1 a V-2 do prevádzky. Od r. 1980 pracoval v JE Dukovany ako vedúci úseku prípravy výroby, od r. 1983 ako hlavný inžinier jadrovej bezpečnosti a riadenia akosti. V r. 1989 odišiel do dôchodku. Zomrel v r. 1992.

Pšenková Galina, *1931 v Negini, Rusko. Absolventka EI v Leningrade, Katedry výroba a rozvod elektrickej energie (1956). V r. 1956-1967 pracovala postupne v elektrárňach Poříčí II a Tisová pri uvádzaní do prevádzky. Od r. 1967 pracovala v JE Bohunice ako vedúca laboratória elektrických ochrán a automatík. Zúčastnila sa spúšťania JE A-1. V r. 1978-1980 pracovala vo VÚJE Trnava. Od r. 1980 bola vedúcou cechu elektro JE Dukovany a zúčastnila sa na spúšťaní všetkých blokov. Pracovala na zmenách zariadení napájania vlastnej spotreby, zdrojov napájania I. kategórie, režimových automatík a technologických ochrán turbín a požiarnej bezpečnosti. V r. 1989-1993 externe pracovala na projekte napájania VS JE Temelín, v r. 1993-1995 vo VÚJE Trnava na rekonštrukcii JE V-1. Čestným diplomom SNUS bola ocenená v roku 2004.

R

Ráček Zdenko, *1932 v Bratislave, absolvent SJF SVŠT. Od r. 1954 pracoval v Západoslovenských elektrárňach Bratislava a od r. 1957 v JE Bohunice ako pracovník vývoja a rozvoja. Od r. 1977 vo VÚJE Trnava ako vedúci odd. Zomrel v r. 1991.

Rajci Tibor, *1939 v Bratislave. Študoval na FTJF KU Praha, je absolventom MEI Moskva (1963). Začal pracovať v JE Bohunice na vývoji palivových článkov pre A-1. Od r. 1967 sa venoval koncepčným otázkam rozvoja jadrovej energetiky a efektívnosti využívania jadrového paliva. Pokračoval v EGÚ, VÚPEK, VÚPEX Bratislava ako vedúci úseku, riaditeľ pobočky, generálny riaditeľ. Hodnosť kandidáta technických vied obhájil na ČVUT Praha v roku 1983 na tému matematického modelovania zaradenia JE do elektrizačnej sústavy. Pracoval viac ako 10 rokov (1970 - 80) v 5.sekcii RVHP hlavne formou účasti s odbornými prednáškami na mnohých medzinárodných konferenciách a simpoziách. Prínosnou účasťou bola spolupráca pri tvorbe a formulovaní 7 jazyčného slovníka jadrovej energetiky. V rokoch 1982 až 1988 bol spoluautorom dvoch patentov na zefektívnenie využitia jadrového paliva na JE V1 EBO. V rokoch 1981-1990 spolupracoval s MAAE vo Viedni v rámci ktorej sa zúčastnil na práci mnohonárodnej pracovnej skupiny o rozvoji JE V Argonne National Laboratory v USA. V r. 1993-1997 bol koordinátorom pre SR v UNESCO pre stratégiu rozvoja energetiky. Od r. 1993 až do odchodu do dôchodku v roku 2000 bol riaditeľom americko-slovenského spoločného podniku CSA & EBO. Bol spoluzakladateľom na vytvorení a pracovnom zameraní novej SNUS. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2009. Na dôchodku žije vo Vyškove v ČR.

Rajčok Matúš, *1928 v Očovej. Absolvoval Sjf SVŠT v Bratislave (1953). V roku 1974 ukončil postgraduálne štúdium "Výstavba a prevádzka jadrových elektrární". Takto sa preorientoval na vedeckú prácu aj v odbore Jadrová energetika, kde spolupracoval s Výskumným ústavom jadrových elektrární Trnava, Atómová elektrárňa Jaslovské Bohunice, Ústavom jadrového výskumu ŘEŽ, ČVUT Praha, Fakulta jadrová a fyzikálna inžinierska, SE a. s. Bratislava a Ministerstvo hospodárstva SR Bratislava, VYZ o. z. SE a. s.

Pôsobil na Katedre elektroenergetiky, Katedre všeobecného strojnictva a Katedre mechaniky FEI STU v r. 1951-1997. V roku 1962 bol zakladateľom Katedry všeobecného strojnictva, ktorá sa neskôr pretransformovala na katedru mechaniky. V roku 1964 obhájil na Strojníckej fakulte SVŠT kandidátsku prácu. V roku 1971 sa habilitoval, ako docent. Počas celých 45 rokov sa venoval odbornej, vedeckovýskumnej a pedagogickej práci v odbore Tepelná a jadrová energetika. Bol poverený ako podpredseda komisie Výstavbou EF v Mlynskej doline a vedúcim ÚŠ PRTV pre Výstavbu Školského jadrového reaktora VR-1B. Vypracoval viaceré práce z intenzifikácie prestupu tepla, práce z likvidácie nízkoradioaktívnych odpadov z JE. Práce v rokoch 1978 až 1984 na ŠÚ RVT "Príprava personálu pre JE v ČSSR" s VÚJE Trnava a Ústavom jadrového výskumu Řež u Prahy, v rokoch 1980 až 1990 na štátnej úlohe "Výskumné a experimentálne reaktory" - výstavba školského jadrového reaktora VR 1B v Bratislave. V rokoch 1985 až 1990 pracoval na úlohe ŠP RVT "Likvidácia RAO fluidným spaľovaním" pre EBO a naposledy "Porovnanie jadrového a nejadrového programu riešenia rozvoja jadrovej energetiky" pre MH SR a "Zhodnotenie stavu technického zariadenia LIDO, jeho doprojektovania, technického dovybavenia a následného využitia" pre VYZ o. z. SE a. s.

Jeho rozsiahlu pedagogickú, odbornú a vedeckovýskumnú činnosť a spoluprácu s praxou dokumentuje aj jeho publikačná činnosť. Je spoluautorom a zostavovateľom 4 knižných publikácií, autorom 20 samostatných vedeckých prác, 20 vedeckých prác kolektívneho charakteru, 6 príspevkov v zborníkoch na vedeckých konferenciách, 35 úspešne oponovaných

výskumných úloh, z toho 4 v základnom výskume, 18 významných technických projektov, z toho 8 realizovaných, 22 titulov napísaných vysokoškolských skript a spoluautor jednej celoštátnej vysokoškolskej učebnice, 22 odborných prác a expertíz. Celkom 148 publikovaných prác. Okrem toho prednášal na Rezortnom školiacom a výcvikovom stredisku Výskumného ústavu jadrových elektrární v Trnave predmet Stroje a zariadenia jadrových elektrární. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 1999. Zomrel 11. 6. 2007.

Rapant Miloš, *1965 v Trnave, absolvent MTF SVŠT v Bratislave. Vo VUJE pracuje od r.1987 v útvare spúšťania JE. V rokoch 1989 - 1998 realizoval testy spúšťania JE EBO a EDU po výmenách paliva. Počas spúšťania blokov JE EMO12 a JE ETE12 v rokoch 1998 - 2002 realizoval testy v pozícii vedúceho realizácie testov. Riadil činnosti VUJE počas testovania a uvádzania do prevádzky zariadení SKR na 4 blokoch EDU v rámci „Obnovy SKR EDU“, vykonával testy energetického spúšťania po modernizácii a po zvyšovaní výkonu blokov EBO V2 a EMO12. V rokoch 2014 až 2017 pracoval v pozícii riaditeľa divízie prípravy prevádzky JE. Od roku 2017 je vedúcim oddelenia spúšťania JE, v pozícii manažéra spúšťania VUJE je zodpovedný za prípravu a realizáciu testov fyzikálneho a energetického spúšťania blokov EMO34.

Rapavý Stanislav, *1971 v Piešťanoch. Absolvoval EF STU (1994), zameranie jadrová energetika. Nastúpil do VÚJE Trnava, pracuje na rozboroch prevádzkových udalostí JE, koncepcii bezpečnosti, príprave jadrovej legislatívy a príprave modernizácie JE V-2 Bohunice.

Rehák Andrej, *1952 v Dunajskej Strede. Je absolventom špecializácie jadrová energetika na EF SVŠT Bratislava (1975). Celú dobu po ukončení štúdia až do odchodu do dôchodku v roku 2012 pracoval v jadrovej energetike. V JE Bohunice do roku 1985 vo funkciách operátor reaktora a vedúci reaktorového bloku. Od roku 1985 až do dôchodku v JE Mochovce v strednej úrovni riadenia prevádzky elektrárne. V súčasnosti žije v Leviciach.

Rehák Miroslav, *1952 v Piešťanech. Maturoval na Střední průmyslové škole elektrotechnické v Piešťanech, obor měřicí a automatizační technika (1971). V r. 1967-1976 zaměstnan v Tesla Piešťany. V r. 1976-1987 v SEP Bratislava, JE V1 a V2 v Jasl. Bohunicích (investiční činnost při výstavbě). Od r. 1987 ve Škoda Praha a.s. – na výstavbě EMO, oblast ASŘTP, radiační kontrola, laboratoře.

Repka Milan, *1944 v Horných Zeleniciach, absolvent EF STU Bratislava (1967) -- odbor výroba, rozvod a využitie el. energie. V r.1968 nastúpil do elektrárne Bohunice, kde pracoval na JE A-1 ako operátor primárneho okruhu, operátor reaktora, vedúci operátor a zmenový inžinier. V roku 1973 ukončil postgraduálne štúdium na FJFI ČVUT Praha. Dňa 22.2.1977 dával príkaz na havarijné odstavenie reaktora na JE A1 po havárii zavinenej prítomnosťou silikagelu v palivovom článku. V ďalších rokoch pracoval na príprave a spúšťaní blokov V-2, v r. 1982-

1991 ako vedúci odb. primárnej časti JE V-1, V-2. Od r. 1992 bol špecialistom na rekonštrukciu blokov JE Bohunice - malej a postupnej rekonštrukcie V-1 a modernizácie V-2 v primárnej časti. Bol zodpovedný za žihanie tlakových nádob reaktorov V-1, zvyšovanie tesnosti hermetickej zóny JE V-1 a ďalšie opatrenia rekonštrukcie JE V-1. V r. 1994-1996 bol vedúcim projektu žihania JE Loviisa, Fínsko. Po ukončení postupnej rekonštrukcie V-1 až do odchodu do dôchodku r.2005 zodpovedal za modernizáciu primárnej časti blokov V-2. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2013. Na dôchodku žije v Piešťanoch.

Riško Bohumil, *1961 v Trnave. Je absolventom SPŠ strojníckej v Trnave 1981 a v roku 2012 UJAK Praha andragogika a riadenie ľudských zdrojov. V roku 1981 -1986 pracoval ako strojník na sek. okruhu v EBO na JE V-1 a následne pri spúšťaní a prevádzke JE V-2. V roku 1986 nastúpil do Mochoviec ako zmenový majster sek. okruhu a v roku 1990 sa stal hlavným majstrom sek. okruhu. Vedúcim podpory prevádzky MO12 sa stal v roku 2012 a v roku 2016 prešiel na spúšťanie MO34, kde zastával funkciu Zástupca manažéra spúšťania sekundárnej časti. Od roku 2019 do súčasnosti vykonáva funkciu Zástupcu manažéra stavby a manažéra pre dokončenie a spúšťanie sekundárnej časti MO34.

Rohár Štefan (*1941), absolvent Fakulty technickej a jadrovej fyziky ČVUT v Prahe (1964) a postgraduálneho štúdia numerickej matematiky a využitia výpočtovej techniky na PF UK Bratislava (1974-1976). V r. 1964 – 1976 pracoval v JE Bohunice ako technik a vedúci oddelenia reaktorovej fyziky a podieľal sa na riešení úloh EBO zameraných na prípravu prevádzky a fyzikálne spúšťanie JE A1 a EBO V1. Od r. 1977 bol vedúcim odborom výskumu fyziky a techniky jadrových reaktorov vo VÚJE Trnava, námestníkom riaditeľa (1981 – 1991) a vedúcim vedeckým pracovníkom (1992 – 1993). Bol vedeckým vedúcim spúšťania všetkých blokov VVER 440 v Bohuniciach a v Dukovanoch. V r. 1993 – 2000 bol hlavným inšpektorom Úradu jadrového dozoru SR. V rokoch 2000 až 2003 bol technickým poradcom riaditeľa pri spúšťaní oboch blokov JE Temelín. V rokoch 2004 až 2006 pracoval na UJD SR ako poradca pre úlohy zamerané na projekt odstavenia JE V1 a na posudzovanie jadrovej bezpečnosti pri zmenách projektu JE. Po roku 2006 vo VUJE, a. s. sa podieľal na vypracovaní technicko-bezpečnostného konceptu pre zmeny úvodného projektu JE EMO34. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2008. V súčasnosti žije v Piešťanoch.

Rousek Jan, *1935 v Náchode. Absolvent Katedry tepelných turbín Sjf VŠSE (1960). Do r. 1963 pracovník tepelných výpočtov parných turbín v Škoda Plzeň, v r. 1963-1966 asistent katedry tepelných turbín VŠSE v Plzni. Od r. 1967 pracoval v EGÚ Bratislava, od r. 1970 ako vedúci odd. rozvoja jadrovej energetiky, od r. 1983 v rovnakej funkcii vo VÚPEK. Pracoval na otázkach funkcie JE v elektrizačnej sústave, lokalizácii JE, zvyšovania výkonu JE a predlžovania životnosti, v r. 1991 a 1992 koordinoval práce na príprave energetickej politiky SR. Od r. 1993 je zástupcom riaditeľa Energetického inštitútu SEI - Energetickej agentúry.

Rovný Jozef, *1921 v Ábelovej, okres Lučenec, absolvent Strojníckej a elektrotechnickej fakulty SVŠT v Bratislave (1946). a Fakulty technickej a jadrovej fyziky Karlovej univerzity v Prahe (1957). Od r. 1957 pracoval v JE Bohunice ako vedúci odb. vývoja a rozvoja a ako riešiteľ prvého spúšťania JE A-1, neskôr ako riešiteľ a vedúci výpočtového strediska. V r. 1976 bol delimitovaný do VÚJE Trnava. Od roku 1982 pracoval ako lektor na Rezortnom školiacom stredisku VÚJE. Do dôchodku odišiel v r. 1985, zomrel v r. 1995.

Rovný Juraj, *1978 v Trnave, absolvent FJFI ČVUT v Prahe v odbore Teória a Technika Jadrových Reaktorov (2004). Ďalej študoval na Kráľovskom Technickom Inštitúte v Štokholme a je držiteľom titulu Master v oblasti priemyslového manažmentu v energetike z KU Leuven v Belgicku. Od roku 2005 pracoval ako riaditeľ Odboru jadrovej bezpečnosti na ÚJD SR. Od roku 2012 do roku 2016 pracoval na riaditeľstve SE, a. s. ako manažér palivového cyklu a rádioaktívnych odpadov. Od roku 2016 pracuje v MAAE, najskôr ako projektový špecialista v kancelárii generálneho riaditeľa, neskôr ako senior špecialista jadrovej bezpečnosti pre jadrové zariadenia palivového cyklu.

Bol členom projektového tímu, ktorý úspešne vybudoval prvú medzinárodnú banku nízkoobohateného uránu v gescii MAAE. V súčasnosti žije vo Viedni.

Rovný Karol, *1950 v Lučenci, absolvent EF SVŠT v Bratislave (1981), absolvent postgraduálneho štúdia MBI Nottingham Trent University. Od roku 1976 pracoval v JE Bohunice, v r. 1977 bol delimitovaný do VÚJE Trnava. Od r. 1993 bol vedúcim oddelenia technického a programového vybavenia neštandardného merania. Od 1997 do 2015 bol vo VUJE riaditeľom divízie prípravy prevádzky JE, v roku 2015 nastúpil na dôchodok. Má bohatú publikačnú činnosť, riešil a riadil projekty v oblastiach: Spúšťanie jadrových elektrární, Kvalifikácia zariadení JE, Seizmické hodnotenie zariadení JE. Zúčastnil sa na rôznych pozíciách

spúšťaní všetkých blokov JE v SR i ČR do roku 2015. Bol členom viacerých misií MAAE v Rusku, na Ukrajine a v Arménsku ako externý špecialista. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2008. Na dôchodku žije v Trnave.

Rušák Milan, *1928 v Kuzmiciach, okr. Topoľčany, absolvent EF SVŠT Bratislava (1952). V r. 1952 nastúpil do Elektrární Nováky, kde sa stal až riaditeľom (1952-1968). V ČEZ Praha pracoval od r. 1968 a od r. 1969 pôsobil na GR SEP ako riaditeľ pre rozvoj a prevádzku elektrizačnej sústavy Od r. 1971 začal pôsobiť v Prahe na FMPE, ako námestník ministra pre JE a od r. 1981 ako 1. námestník ministra. V r. 1986-1988 zastával funkciu podpredsedu vlády SR a v r. 1988-1990 pôsobil ako veľvyslanec ČSFR v Rakúsku. Bol zástupcom ČSFR v RVHP za energetiku, predsedom a podpredsedom výboru pri EHK pre energetiku. Po odchode na dôchodok v r. 1990 sa podieľal na založení americko-slovenského podniku CSA pre dvojdimenzionálne modelovanie. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2000.

Rýdži Stanislav, *1944 v Majeri, okr. Banská Bystrica, absolvent Sjf SVŠT (1967). Pracovať začal v EGÚ Bratislava v oblasti analýz prevádzkových charakteristík špeciálnych elektrární, neskôr v oblasti analýz bezpečnosti a spoľahlivosti JE. V r. 1983 bol delimitovaný do VÚPEK Bratislava, kde pracoval na otázkach bezpečnosti a spoľahlivosti JE. Od r. 1993 pracuje v RELKO so zameraním na pravdepodobnostné hodnotenia bezpečnosti (PSA). V spolupráci so SIEMENS sa podieľal na analýzach požiarnej bezpečnosti JE V-1 Bohunice a JE Mochovce, na spracovaní požiaro-operatívnej dokumentácie JE V-1, V-2 a A-1 Bohunice a JE Dukovany a na príprave PSA štúdií.

S

Sásik Jaromír, *1960 v Humennom, absolvent Sjf SVŠT Bratislava, odbor Stavba a prevádzka jadrových elektrární. V roku 1984 nastúpil do JE Mochovce. Po úspešných štátnych skúškach pracoval v rokoch 1987 až 1989 v JE Bohunice na funkcii OSO a OPO. Od roku 1990 pracoval v tíme pri projektovaní a návrhu blokovej dozorne EMO12. Od r. 1993 -1997 účasť v tíme pri projektovaní, testovaní a preberaní RPS JZ EMO12. Od roku 1998-2011 výkon funkcie lektor simulátorového výcviku EMO12. Od roku 2012 bol menovaný do funkcie vedúci skupiny simulátorového výcviku RPS JZ MO34 - účasť v tíme pri návrhu, testovaní a preberaní RPS JZ MO34. Od r. 2014 vykonáva funkciu lektor simulátorového výcviku RPS JZ MO34.

Sedláček Marian, *1954 v Novákoch. V r. 1979 absolvoval FJFI ČVUT v Prahe v odb. teória a technika reaktorov. Nastúpil do EGÚ Bohunice do odb. jadrovej bezpečnosti. Delimitáciou prešiel v r. 1981 do VÚJE Trnava. Zaoberal sa spúšťaním JE V-2 Bohunice a JE Dukovany a testami opakovaného spúšťania po výmenách paliva. Od r. 1998 je vedúcim odd. realizácie testov fyzikálneho spúšťania na blokoch JE Mochovce.

Sedliak Dušan, *1958 v Leviciach. Absolvoval MFF UK v Bratislave (1984). V r. 1984 nastúpil na útvár investícií JE Mochovce. Od r. 1988 pracoval na odb. jadrovej bezpečnosti a v r. 1988–1990 bol vedúcim evidencie jadrových materiálov. V r. 1995 pracoval ako špecialista ALARA na odb. radiačnej bezpečnosti. V r. 1996 pracoval v DECOM Slovakia v Trnave. V r. 1996 nastúpil na úsek investícií EMO, kde doteraz pracuje pri riadení projektov RAO. Venuje sa tvorbe bezpečnostnej dokumentácie, štúdií vplyvu JZ na životné prostredie a epidemiológia. V súčasnosti sa zaoberá prípravou centra pre spracovanie RAO z JE Mochovce a skladovaním vyhoretého paliva.

Schmidt Štefan, *1955, absolvent Sjf SVŠT Bratislava. V r. 1979 nastúpil do JE Bohunice. Od r. 1981 ako operátor reaktora na JE V-1, prešiel funkciami vedúci reaktorového bloku a zmenový inžinier. V r. 1991 bol menovaný do funkcie námestníka riaditeľa pre údržbu. Od r. 1996 bol riaditeľom JE Bohunice. Vtedy tiež zastupoval SR v riadiacom výbore Moskovského centra WANO. Je členom Vedeckých rád Strojníckej a Materiálovo-technologickej fakulty STU.

Schultz Oto, *1947 v Trnave, absolvent Fakulty riadenia VŠE v Bratislave. Od r. 1985 pracoval vo VÚJE Trnava. V r. 1990-1993 bol ekonomickým námestníkom. V období pred privatizáciou ústavu navrhol nový model ekonomického riadenia, ktorý bol jedným z prvkov zabezpečenia stability ústavu a s určitými upresneniami funguje do súčasnosti. V r. 1993 bol vymenovaný do funkcie riaditeľa ústavu, ktorú vykonával do privatizácie v r. 1994. Navrhol a vypracoval model privatizácie spoločnosti akciovou spoločnosťou vlastnenou zamestnancami – akcionármi. V tom období nebola pre takýto druh privatizácie žiadna legislatívna podpora súvisiace dokumenty bolo potrebné odsúhlasiť s ministerstvami a vo vláde SR. Bol jedným zo zakladateľov akciovej spoločnosti zamestnancov. Na zakladajúcom valnom zhromaždení akciovej spoločnosti bol zvolený za člena predstavenstva, túto funkciu vykonával do roku 2010. V akciovej spoločnosti bol menovaný do funkcie riaditeľa divízie obchodu, investícií, inžinierskych činností a služieb. Tuto funkciu vykonával do roku 2010. Zabezpečoval transport čerstvého jadrového na území Slovenska. V období rokov 2010 – 2017 vykonával funkciu člena, predsedu dozornej rady akciovej spoločnosti a poradcu generálneho riaditeľa. Bol dlhoročným členom Predstavenstva Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory a členom dozornej rady Republikovej únie zamestnávateľov. Od roku 2017 je v dôchodku a žije v Trnave.

Silný Miroslav, *1935, absolvent EF SVŠT, špecializácie výroba, rozvod a využitie elektrickej energie (1958). Pôsobil na Katedre elektroenergetiky EF SVŠT a od r. 1962 na výstavbe JE A-1. Od r. 1966 pracoval na Slovenskej komisii pre techniku a na ďalších ústredných orgánoch, kde sa venoval vedeckotechnickému rozvoju v energetike a jadrovej technike a racionalizácii spotreby palív a energie a využívania netradičných zdrojov energie. Od r. 1992 pracoval na MŽP SR ako riaditeľ odb. environmentálnych rizík. V r. 1992 bol členom výboru pre zriadenie ÚJD SR. Od r. 2000 je v dôchodku. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2002.

Sklenár Igor, * 1960 je absolventom Katedry elektroenergetiky EF SVŠT v Bratislave (1985). Po ukončení štúdia na sa stal zamestnancom JE Mochovce na úseku výroby. Prešiel postupne z funkcie OSO cez OPO a VRB až na ZI. Od r. 1997 vykonával funkciu vedúceho odd. prevádzkových režimov. Od roku 2008 pracuje ako špecialista na dostavbe MO34.

Slácala Petr, Absolvent VUT Brno – Fakulty elektrotechnické – Katedry elektroenergetiky. Dále absolvoval PGS Výstavba a provoz jaderných centrál na VUT Brno (1978) a MBA opět na VUT Brno Podnikatelské fakultě – Brno Business Scholl a Nottingham University UK (2002).
Od r.1976 do r.1992 pracoval v ČEZ, a.s., kde prošel řadou funkcí v jaderných elektrárnách Dukovany i Temelín (včetně vrcholových řídicích). Zde se výraznou měrou podílel spolu s ORGREZ SC, a.s. na stavbě plnorozsahového trenažeru VVER 1000 a informačním systému elektráren ČEZ,a.s. (ISE). V letech 1998 až 2004 pracoval ve stavební firmě ŽS Brno, a.s. (později OHL ŽS, a.s.), kde vedl závod energetické a ekologické stavitelství a byl členem představenstva. Se svým závodem získal Národní cenu kvality ČR (1993) a stal se finalistou soutěže Manažer

roku 2003. V letech 2004 až 2006 byl poradcem v technických a podnikatelských činnostech, v roce 2006 až 2008 pracoval pro Siemens Engineering, a.s. na pozici ředitele divize Zařízení budov. Od r. 2009 do r. 2016 pracoval jako jednatel a ředitel společnosti EGP INVEST, dceřině organizaci ÚJV Řež, a.s.. Zde byl iniciátorem projektového týmu „Dostavba MO3,4“ včetně jeho činnosti „on site“. Dále se podílel na spolupráci s ROSATOM, Atomenergoprojekt Sankt Petěrburg při projektování stroje malého rychlého reaktoru MBIR. Aktivně se také účastnil na zavádění systému projektování BMI v ČR. Dále byl finalistou Manažer roku 2010 a vítězem odvětví Manažer výzkumných a projektových služeb. V současné době působí jako technický poradce v technických a podnikatelských činnostech, je expertem ve spolku Energetické Třebíčsko a členem spolku Jaderní veteráni. Nepřetržitě od roku 2006 je honorárním konzulem Litvy v Brně.

Sládek Vladimír, *1942 v Táline, ČR. Absolvent FJFI ČVUT v Prahe (1966). Do roku 1973 pracoval na Fyzikálnom ústave SAV v oblasti fyziky pevných látok. Od roku 1973 pracoval v SEP na úseku prípravy investícií zameraný na prípravu stavby JE Mochovce, neskôr JE V2. Od roku 1980 pracoval v EGÚ Bratislava a po reorganizácii vo VÚPEK v odb. rozvoja jadrovej energetiky. Tu sa podieľal na prácach pri vyhodnocovaní lokalít pre výstavbu JE a na spracovaní ekonomických štúdií z oblasti jadrovej energetiky. Od r. 1993 pracoval na ÚJD SR ako zástupca riaditeľa Odb. krízového manažmentu. Tu sa významne podieľal na vybudovaní Centra havarijnej odozvy pre prípad jadrovej alebo radiačnej havárie. V dôchodku je od r. 2007. Významnou aktivitou popri jeho práci bola prekladateľská činnosť. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2004.

Slamková Elena, * 1957 v Hlohovci. Absolventka SEŠ Trnava (1976) a VŠE Bratislava (1980), fakulta Ekonomiky a riadenia výrobných odvetví. V roku 1980 nastúpila do Jadrovej elektrárne Jaslovské Bohunice. Postupne prešla funkciami - Ekonomóm údržby – plánovanie opráv JEZ, vedúca odboru práce a mzdy, ekonomická námestníčka, vedúca odboru financovania. Absolvovala RŠVS VÚJE 1987 – 1988. Postgraduálne štúdium na VŠE Bratislava 1996 – 1997. V roku 2005 -2006 členka pracovného tímu pre reštrukturalizáciu Slovenských elektrární. Od roku 2006 – 2019 Jadrová a vyraďovacia spoločnosť Jaslovské Bohunice, vo funkciách - Vedúca odboru ekonomiky, vedúca odboru financovania a plánovania. V roku 2019 odchod do dôchodku, žije v Leopoldove.

Slávik Ondrej, *1952 v Riečke, okres Rim. Sobota, absolvent rádiophysikálnej fakulty Charkovskej Gorkého univerzity (1976). Rigoróznou prácu obhájil v r. 1977 na MFF UK v Bratislave, kandidátsku dizertačnú prácu v r. 1989 na MFF UK v Bratislave. Od r. 1979 do r. 2014 pracoval vo VUJE Trnava postupne vo funkciách odborný, vedecký a samostatný vedecký pracovník. Bol zodpovedným riešiteľom úloh v oblasti radiačnej bezpečnosti na JE a pri vyraďovaní JE A1. Súčasne v r. 1984 - 2012 bol vedúcim oddelenia na odbore radiačnej bezpečnosti. Od r. 2012 až do

odchodu do dôchodku v r. 2014 bol vedúcim divízneho oddelenia osobnej dozimetrie a dozimetrie ŽP. V roku 2006 založil a do r. 2014 viedol na oddelení akreditované laboratórium VUJE pre dozimetriu ŽP. Súčasne pôsobil aj ako odborný zástupca VUJE pre radiačnú ochranu. Zapájal sa do medzinárodnej spolupráce v rámci MAAE a EK ako riešiteľ úloh za SR a VUJE v oblastiach bezpečnosti vyradovania JE, modelovania šírenia rádionuklidov v hydrosfére a potravinových reťazcoch a environmentálnej obnovy kontaminovaných miest. Bol riešiteľom a autorom vybraných kapitol Predprevádzkovej bezpečnostnej správy pre MO34, „Radičná ochrana“ a „Vplyv prevádzky JE na ŽP“ ako aj PHJB pre JE Bohunice 3, 4 (2006 a 2016) a Mochovce 1, 2 (2008, 2018), „Vplyv prevádzky JE na ŽP“. Je autorom viac ako 40 publikácií v odborných časopisoch a konferenčných zborníkoch. Ako dôchodca žije v Trnave a stále pracuje na čiastkovú dohodu vo VUJE.

Slezák Martin, *1953 v Špačinciach. . Po ukončení SPŠ strojníckej v Trnave pracoval v rokoch 1972 až 1975 v ŽOS Trnava. Do atómových elektrární Bohunice nastúpil 1.mája 1975, kde zastával počas prevádzky JE A1 rôzne funkcie, najskôr ako prevádzkový technik transportno-technologickej časti, neskôr ako samostatný technický kontrolór a samostatný technolog. Počas výstavby JE V-1 pracoval v odbore prípravy a realizácie spúšťania. V roku 1982 bol preradený na funkciu majstra transportu a výmeny paliva. Je absolventom SVŠT Bratislava, Strojnícka fakulta v špecializácii tepelné a jadrové energetické stroje a zariadenia. Po jej ukončení v roku 1986 zastával funkciu vedúceho inžiniera pre zneškodňovanie rádioaktívnych odpadov (RAO), v roku 1987 funkciu vedúceho odborného technického pracovníka strojnej technológie. Od roku 1988 bol vedúcim oddelenia riešenia a koordinácie úloh rozvoja vedy a techniky a v roku 1989 vedúcim oddelenia zneškodňovania RAO a dekontaminácie. Funkciou vedúceho odboru spracovania kvapalných RAO bol poverený v roku 1992, o dva roky neskôr pracoval ako vedúci oddelenia priemyselného spracovania RAO. Od 1.nov. 1994 bol menovaný do funkcie námestníka riaditeľa pre spracovanie RAO a vyradovanie jadovoenergetických zariadení v SE-EBO. V súvislosti so vznikom odštepného závodu SE-VYZ od 1.januára 1996 pôsobil vo funkcii námestníka riaditeľa pre stratégiu, investície a techniku v SE-VYZ. Od 1.1. 2000 pracoval ako špecialista pre investičnú výstavbu na riaditeľstve SE, a. s., v Bratislave. 1.8. 2003 bol menovaný do funkcie riaditeľa závodu SE-VYZ. V súvislosti s napíňaním odkladacích podmienok v procese privatizácie SE, a.s., bol odštepný závod SE-VYZ vyčlenený do štátnej akciovej spoločnosti – Jadrová a vyradovacia spoločnosť, Jaslovské Bohunice, kde bol členom predstavenstva a vykonával funkciu riaditeľa divízie VYZ. Zomrel 23. 4. 2008.

Slugeň Vladimír, *1962 v Bratislave. Absolvoval EF SVŠT v Bratislave (1985), medziodborové štúdium jadrová energetika. V r. 1993 obhájil titul PhD. v oblasti monitorovania únikov produktov štiepenia z jadrového paliva. 1998 – Docent, 2005 – Profesor v odbore Jadrová energetika (DrSc. 2010), 2011-2015 pôsobil ako riaditeľ Ústavu jadrového a fyzikálneho inžinierstva FEI STU. Od roku 2007 je podpredseda Rady správcov Národného jadrového fondu SR. V roku 2015 založil European decommissioning academy v Bratislave. V období 1998 -2012 bol členom Výboru jadrovej bezpečnosti SE-EMO a od 2005 je členom Rady jadrovej bezpečnosti pri UJD SR. Patrí medzi zakladajúcich členov Slovenskej nukleárnej spoločnosti (SNUS). Od roku 2004 vykonáva funkciu predsedu. V rokoch 2009 - 2011 bol prezidentom European Nuclear Society v Bruseli a dodnes pôsobí ako člen predsedníctva International Nuclear Society Council. Viac ako 30 ročná pedagogická činnosť (50 diplomantov, 16 doktorandov). Garant študijného programu Jadrové a fyzikálne inžinierstvo na Slovensku. Prednášky najmä z predmetov: Jadrové zariadenia, Bezpečnosť a spoľahlivosť energetických zariadení, Prevádzka jadrových elektrární. Výskumná činnosť zameraná na bezpečnosť JE, palivový cyklus a hodnotenie radiačného poškodenia materiálov. Je autorom prípadne spoluautorom 7 kníh a vyše 600 vedeckých, resp. odborných prác v oblasti jadrovej energetiky.

Smieško Ivan, *1957 v Martine. Absolvoval FJFI ČVUT v Prahe, odb. jadrová chémia (1981). Nastúpil v JE Bohunice v r. 1981, prešiel funkciami v odd. riadenia a kontroly chemických režimov, od r. 1993 je vedúcim odb. chemickej kontroly. Zodpovedá za stratégiu chemických režimov, kontrolu kvality médií na JE a dekontamináciu. Podieľal sa na implementácii výpočtovej techniky a informačných systémov v chemickej kontrole a na zdokonaľovaní kontroly hermetičnosti pokrytia paliva.

Sopira Vladimír, *1954 v Bratislave, absolvent Energo-fyzikálnej fakulty MEI v Moskve (1979). Začal pracovať v EGÚ Bratislava v odd. technicko-ekonomických analýz rozvoja jadrovej energetiky. V r. 1983 bol delimitovaný do VÚPEK. Od r. 1988 sa venuje otázkam bezpečnosti a spoľahlivosti JE. Od r. 1993 pracuje v RELKO. Spolupracoval na viacerých štúdiách PSA (JE Dukovany, JE V-1 a V-2 Bohunice). Zúčastnil sa na niekoľkých projektoch PHARE.

Srnka Peter, *1953 v Bošanoch, absolvent EF SVŠT v Bratislave, špecializácia jadrová energetika (1977). Pracovať začal v Jadrovej elektrárni Bohunice - závod JE V1 a postupne prešiel jednotlivými zmenovými riadiacimi funkciami OPO (1981- 1982), VRB (1982 - 1986) a ZI (1986 -1996). V rokoch 1996 - 2005 vykonával funkciu Vedúci odboru strojnnej technológie. Neskôr po privatizácii SE, a.s. a zaradení JE V1 do GovCo, a.s. (neskôr JAVYS, a.s.) vykonával v roku 2005 funkciu Vedúceho útvaru správy majetku, v rokoch 2006 - 2007 bol Riaditeľom sekcie správy majetku. V rokoch 2007 -2011 vykonával funkciu Vedúceho odboru prípravy prevádzky JE V1 a v rokoch 2011- 2013 Vedúceho odboru riadenia a distribúcie

energií. V novembri 2014 nastúpil pracovať do SE, a.s. na MO34 do útvaru spúšťania ako špecialista spúšťania a túto funkciu vykonáva aj v súčasnosti už v dôchodkovom veku. V súčasnosti žije v Trnave.

Staníček Jaroslav, *1950. Absolvent odboru fyzika Prírodovedeckej fakulty Univerzity Komenského. Pracuje ako vysokoškolský pedagóg, docent, na Katedre jadrovej fyziky a biofyziky Fakulty matematiky, fyziky a informatiky UK v Bratislave. Popri pedagogickej činnosti sa zaoberá experimentálnym výskumom v oblasti gama-spektrometrie, konkrétne výskumom procesov vyšších rádov sprevádzajúcich základné rozpadové procesy jadier. V súčasnosti pracuje na projekte Centra pre jadrové a urýchľovačové technológie (CENTA), ktoré vzniklo na UK (2013). Bol vedúci inštitucionálneho projektu a členom viacerých riešiteľských kolektívov grantových projektov VEGA, domácich aj medzinárodných. Má viac než 90 vedeckých publikácií v časopisoch a v konferenčných zborníkoch. V rokoch 2000-2006 bol predsedom Slovenskej fyzikálnej spoločnosti pri SAV. Bol členom Výkonného výboru Slovenských vedeckých spoločností (VV RSVS) pri SAV. V súčasnosti je členom Revíznej komisie VV RSVS. Bol predsedom Organizačného výboru 6 domácich konferencií (slovenských fyzikov) a členom Organizačného a Programového výboru 21 konferencií (z toho štyri sa konali v zahraničí – Česká republika). Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2020.

Strapec Ján, *1933, absolvent EF SVŠT Bratislava (1957). Od r. 1965 pracoval v JE Bohunice v oblasti výstavby JE A-1, od r. 1969 ako vedúci investičnej výstavby. Od r. 1982 riadil ako námestník riaditeľa likvidáciu JE A-1. Pod jeho vedením bola odvezená prevažná časť vyhoreteho paliva z JE A-1 a vykonané rozsiahle demontážne práce. Od r. 1992 sa ako súkromný podnikateľ (Ingservis) venuje výstavbe a servisu vyzhumievacích a varovacích systémov v okolí JE a vodných diel. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2000.

Studenka Martin, *1921 v Lideřoviciach, okres Hodonín, absolvent Stavebnej fakulty ČVUT Praha. Nastúpil na Stavebnú správu pre výstavbu hydrocentrál a plavebných komôr na vodnom diele Nosice, ktorá sa v r. 1951 včlenila do Hydrostavu. V r. 1964 pracoval ako vedúci inžinier na OZ HDS Šaľa a v r. 1966 odišiel do Komárna ako riaditeľ OZ HDS. Tu pôsobil do r. 1977 a odišiel do Bohuníc na OZ HDS ako vedúci výrobnjej prípravy pre stavbu JE V-2 a stavbu Medziskladu vyhoreteho paliva. Do dôchodku odišiel v r. 1985.

Suchomel Jiří, *1939 vo Velkých Bíloviciach, okres Břeclav (ČR), absolvent FJFI ČVUT v Prahe (1962). Pracoval v ŠKODA Plzeň OJE Vochoz (1962-1963), v EGÚ Bohunice (1963-1980) na výpočtových analýzach JE. V roku 1977 obhájil na FJFI titul CSc. za výpočtové analýzy varu sodíka v rýchlych reaktoroch. V roku 1981 prešiel do VÚJE, kde bol vedúcim oddelenia pre analýzu udalostí v prevádzke JE a koncepciu bezpečnosti. Bol členom Rady pre jadrovú bezpečnosť SE a Rady ÚJD SR. Od roku 1998 bol predsedom SNUS. Bol národným koordinátorom NucNet a členom Rady NucNet, dostal Cenu NucNet za rok 1995. Bol členom Rady a Riadiaceho výboru ENS. V roku 2000 dostal Čestný diplom ČNS. Ako

predseda SNUS nadviazal úzku spoluprácu so SJF pri organizovaní konferencií Secure energy Supply. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2004. Zomrel 5. januára 2005. Pochovaný je v Piešťanoch.

Suchý Rudolf, *1941 Batizovce, absolvent EF ČVUT, technická kybernetika. Od r. 1959 pracoval v EGÚ Praha, od r. 1969 v EGÚ Bohunice a od r. 1975 v JE Bohunice ako vedúci pracovník nerania a regulácie. Od r. 1977 vo VÚJE Trnava ako vedúci odd.. Zomrel v r. 1992.

Süss Jozef, *1960 v Bratislave-Rači. Absolvoval Katedru jadrových a tepelných energetických strojov a zariadení SJF SVŠT v Bratislave (1980-1985). Nastúpil v r. 1985 do VÚJE Bohunice v oblasti analýz stacionárnych charakteristík zariadení a okruhov JE. V r. 1987 nastúpil do JE Mochovce na odb. radiačnej bezpečnosti. Od r. 1993 vykonáva funkciu špecialistu ALARA v oblasti nakladania s RAO a vyhoretým palivom a radiačnej ochrany. Absolvoval postgraduálne štúdium Bezpečnostné aspekty JZ na FEI STU Bratislava (1997). Bol spoluautorom zavádzania QA systému a princípu ALARA v EMO.

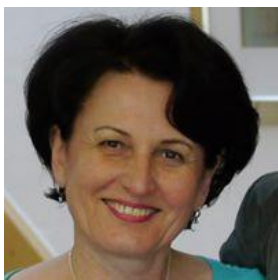
Szántó Ladislav, *1957, Prešov. Je absolventom SVŠT EF v Bratislave, odbor jadrová energetika. Štúdium ukončil v r. 1981. V r. 1981-1987 pracoval v JE Bohunice, kde zastával funkcie operátora sekundárneho okruhu, operátora reaktora a vedúceho reaktorového bloku. Od r. 1987 bol zamestnancom JE Mochovce, kde zastával rôzne pracovné pozície: vedúci reaktorového bloku spúšťania, inštruktor simulátorového výcviku, vedúci odboru simulátorového výcviku, vedúci oddelenia dozoru nad jadrovou bezpečnosťou a havarijného plánovania, manažér bezpečnosti a špecialista nezávislého hodnotenia bezpečnosti. Bol členom niekoľkých projektových tímov: projekt simulátora EMO; projekt pre tvorbu a validáciu symptómovo orientovaných predpisov na riešenie havarijných stavov; člen previerkového tímu - WANO Peer Review; člen OSART tímu. Ako zmenový inžinier generálneho dodávateľa technológie sa zúčastnil na neaktívnom spúšťaní 2. bloku JE Temelín. V r. 2017 odišiel do dôchodku, býva v Leviciach.

Š

Šabík Štefan, *1961 vo Vrábľoch. Absolvoval SJF SVŠT v Bratislave, odbor strojárská technológia. Zamestnaný v JE Mochovce od r. 1984, pracoval najskôr v oblasti prípravy a realizácie investičnej výstavby a od r. 1989 ako odborný asistent riaditeľa. Od r.1990 vykonával funkciu vedúceho oddelenia sociálneho rozvoja, neskôr vedúceho oddelenia prípravy pracovníkov. Od r.1992 zastával funkciu vedúceho odboru personalistiky a ekonomiky práce. Od r.1997 bol námestníkom riaditeľa pre ľudské zdroje a služby. V rokoch 2004-2007 vykonával funkciu výkonného riaditeľa ľudských zdrojov, SE, a. s. a v rokoch 2007-2009 zastával funkciu vrchného riaditeľa divízie riadenia, JAVYS, a. s. V rokoch 2010-2014 bol generálnym riaditeľom a predsedom predstavenstva, Jadrová

energetická spoločnosť Slovenska, a. s., a v tejto pozícii zabezpečoval prípravu projektu nového jadrového zdroja v Jaslovských Bohuniciach. Od roku 2014 bol generálnym riaditeľom Slovenského plynárenského priemyslu a v rokoch 2014 - 2017 aj predsedom Predstavenstva. Od 30.6.2020 vykonával poradcu predsedu predstavenstva SPP. Po založení spoločného podniku (SPP a ČEZ) ESCO Slovensko, a. s., ktorý poskytuje energetické služby, zastáva od februára 2021 funkciu podpredsedu predstavenstva.

Šalamonová Alena, *1956 v Žamberku, ČR. Je absolventkou Katedry dozimetrie a aplikácie ionizujúceho žiarenia FJFI ČVUT v Prahe (1980). Jej profesijná kariéra sa začala vo Výskumnom ústave energetickom EGÚ v Bratislave, kde pracovala na projektoch zvyšovania bezpečnosti jadrových elektrární ako zdrojov elektriny a tepla pre diaľkové vykurovanie. Venovala sa tiež tvorbe noriem bezpečnosti JE a ochrany pred žiarením a neskôr technicko-ekonomickým analýzám energetických zdrojov a sústav. V 90-tych rokoch riadila viaceré koncepčné rozvojové štúdie a medzinárodné projekty v oblasti rozvoja sústav, energetického trhu a aplikácie regulačných metód. V roku 2000 po nástupe do Slovenských elektrární, a.s. sa venovala transformácii energetiky SR, tvorbe legislatívneho rámca pre trh s elektrinou a medzinárodnej spolupráci v rámci CENTREL. V roku 2001 sa stala členkou predstavenstva novo založenej Slovenskej elektrizačnej prenosovej sústavy, a.s. a vrchnou riaditeľkou Úseku rozvoja a medzinárodnej spolupráce. V rokoch 2002 – 2006 pôsobila v Riadiacom výbore UCTE vo funkcii reprezentanta národného systémového operátora. Okrem toho bola menovaná za členku prezídia Slovenského výboru Svetovej energetickej rady a zástupcu Slovenska v riadiacich výboroch združenia Eurelectric. V období 2003 - 2013 pracovala vo výkonnom výbore Slovenskej nukleárnej spoločnosti SNUS. Od r. 2007 ako manažérka regulácie a trhu v útvare generálneho riaditeľa SE, a.s. mala na starosti okrem problematiky regulácie a liberalizácie trhu s elektrinou aj implementáciu európskej energetickej legislatívy do národného právneho rámca. V rokoch 2014 - 2016 svoje komplexné odborné skúsenosti zúročila na MH SR pri náročných prípravách SR na predsedníctvo v Rade EÚ a počas jeho priebehu. Od roku 2017 je na dôchodku.

Šandrik Štefan, *1946 v Nitre. Je absolventom Fakulty jadrovej a fyzikálnej inžinierskej ČVUT v Prahe, odbor Dozimetria a aplikácie ionizujúceho žiarenia, ktorú ukončil v roku 1969. Po ukončení štúdia pracoval v rokoch 1969-1974 vo Výskumnom ústave energetickom Praha, pracovisko Jaslovské Bohunice na oddelení dozimetrie. V roku 1974 nastúpil do funkcie vedúceho oddelenia dozimetrie JE V-1 v EBO, kde pracoval do roku 1991. Od roku 1991 do 1992 bol vo funkcii vedúci odboru havarijného plánovania. Od roku 1992 až do odchodu do dôchodku v decembri 2005 pracoval na odbore dozoru nad bezpečnosťou ako špecialista havarijného plánovania. Po odchode do dôchodku ešte pracoval na dohodu vo VÚJE Trnava na úlohe "Pracovné postupy v havarijnom plánovaní závodu SE-VYZ". Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2015. Na dôchodku žije v Piešťanoch.

Šarvaic Ivan, *1945 v Trnave. Je absolventom Fakulty jadrovej a fyzikálne inžinierskej ČVUT v Prahe, špecializácie projektovanie a prevádzka jadrovo-energetických zariadení, ktorú ukončil v roku 1968. Po ukončení štúdia nastúpil pracovať do Atómovej elektrárne Bohunice, ako samostatný výskumný pracovník až do roku 1976. V roku 1977 bol delimitovaný do VUJE, a.s., kde zastával nasledovné funkcie: vedúci oddelenia FS 1977 – 1996; vedecký vedúci spúšťania EMO 1996 - 2000;

V rokoch 1995 – 1996 pôsobil ako expert MAAE na misiách v Arménsku pre znovu-spúšťanie JE Medzamor a v roku 2002 pôsobil ako expert v misii MAAE na JE Buser v Iráne. Okrem týchto aktivít pôsobil aj ako lektor v ŠVS – VUJE pre oblasť reaktorovej fyziky a bol členom Štátnej skúšobnej komisie ÚJD SR pre skúšky a licencovanie personálu blokových dozorní jadrových elektrární. V rámci svojich činností bol tiež vedúci Vedeckého vedenia spúšťania JE Temelín v r. 2000 - 2003; a vedúci oddelenia VVS 2003 - 2006. V roku 2006 odišiel do dôchodku, ale aj po tomto roku pokračoval v aktívnom pracovnom živote, keď najprv v rokoch 2007 – 2010, pracoval ako štátny radca na ÚJD SR a následne od roku 2010 až po súčasnosť je špecialistom spúšťania pre EMO34 v spoločnosti Slovenské elektrárne - ENEL. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2015. V súčasnosti žije v Trnave.

Šebo Anton, *1942, absolvent Sjf SVŠT Bratislava (1964). Pracoval v SES Tlmače v technickej a technologickej príprave výroby separátorov-prihrievačov pary, vykonával riadiacu výrobnú funkciu pri započatí výroby uzlov JE. Bol hlavným koordinátorom jadrového programu pri jeho osvojovaní a realizovaní. V súčasnosti je vedúcim odb. technológie.

Šebo Jozef, *1943, absolvent Sjf VŠT Košice a postgraduálneho štúdia Jadrová energetika. Technicky koordinoval a riešil zavedenie výroby separátorov - prihrievačov pary v SES Tlmače, ako aj budovanie novej prevádzky pre túto výrobu. Riešil vývoj výroby uzlov PO a SO JE a podieľal sa na zavedení výroby. Funkčne prešiel všetky stupienky od radového technológa až po vedúceho odb. technológie SES Tlmače. Od r. 1992 je na dôchodku.

Šeliga Mojmir, *1940 v Modre. Je absolventom Univerzity Mendelejeva v Moskve (1963). V období rokov 1967-1972 pracoval na KJF PdF UK v Bratislave a bol asistentom a pripravoval plynné náplne z archeologických vzoriek pre rádiouhlíkové datovanie. V období rokov 1972-1978 pracoval na SEP GR Bratislava, kde zabezpečoval problematiku spracovania a ukladania RAO v jadrovej energetike SR. Počas rokov 1978-1984 na ÚRVJT v Košiciach viedol odbor rádioekológie so zameraním na koncepciu a metodiku monitorovania

a hodnotenia vybraných lokalít na výstavbu JE v ČSFR. Z Košíc sa presunul v roku 1984 na JE Mochovce, kde vybudoval odbor radiačnej bezpečnosti, na ktorom pôsobil do roku 1989 a následne vykonával funkciu vedúceho odboru medzinárodnej spolupráce až do roku 1995, keď prešiel pracovať na ÚJD SR. V rokoch 1995 - 1998 pracoval ako asistent predsedu ÚJD SR a v rokoch 1998 - 2003 bol zaradený ako tlačový hovorca ÚJD SR na odbore Medzinárodnej spolupráce a styku s verejnosťou. Od roku 2003 pracoval až odchodu do dôchodku ako riaditeľ Kancelárie predsedu ÚJD SR. Ako dôchodca pracuje na ÚJD SR na dohodu v oblasti, ktorej sa venoval v predchádzajúcom období. Podieľa sa na príprave

mediálních informací pre zamestnancov ÚJD SR a príprave správ NucNet. Pripravuje informácie o činnosti ÚJD SR pre časopis Bezpečnosť jadrovej energie a ďalších periodík. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2004. V súčasnosti žije v Nitre.

Šellej Jozef, *1932 v Bratislave. Absolvent SjF SVŠT v Bratislave v r. 1957. V r. 1957-1960 pracoval v závode turbín Prvej brnenskej strojárne v Brne, neskôr do r. 1973 v Energoprojekte v oblasti rozvoja teplofikačných sústav a doteraz pracuje v EGÚ Bratislava, kde bol v r. 1990-1998 riaditeľom. Zaoberá sa rozvojom špeciálnych tepelných elektrární a otázkami dodávky tepla z JE do sústav centralizovaného zásobovania teplom.

Ševečka Štefan, *1953 vo Veselom pri Piešťanoch. Absolvoval na EF STU (1977) v odb. experimentálne metódy jadrovej fyziky. Nastúpil vo VÚJE Trnava v r. 1977 v odd. radiačnej kontroly JE. Od r. 1994 pracoval v odd. radiačnej bezpečnosti, od r. 2000 v odd. osobnej dozimetrie a dozimetrie životného prostredia. Zaoberá sa výskumom špeciálnych metód radiačnej kontroly, experimentálnym výskumom výskytu a chovania vybraných rádionuklidov v technologických okruhoch a priestoroch JE a prípravou metodických postupov a realizáciou testovania filtračných systémov JE.

Ševera Pavel, *1948 vo Vrbovom, absolvent EF SVŠT v Bratislave (1972). Nastúpil do JE Bohunice v roku 1975, kde pracoval vo funkcii zmenový inžinier, vedúci výroby a vedúci technického odboru. Od r. 1996 pracuje vo VÚJE Trnava v riadení veľkých projektov - Postupná rekonštrukcia JE V1 a Modernizácia JE V2 a od roku 2008 riadi vo VUJE projekt Dostavba MO34 vo funkcii vedúci projektu a riaditeľ divízie pre prípravu a realizáciu nových jadrových zdrojov. Žije v Trnave.

Šikura Vladimír, *1924 v Prievidzi, absolvent Stavebnej fakulty SVŠT v Bratislave. Pracoval na výstavbe vodných diel na Váhu. Na závode HDS v Košiciach pracoval ako vedúci odd. výrobnjej prípravy na stavbách VSŽ. Prešiel do Bratislavy, kde sa stal vedúcim odb. predvýrobnej prípravy pre OZ HDS Bohunice. Konceptne riešil problematiku zariadenia staveniska a mimoglobálne ZS na JE V-2 a odsúhlasoval stavebné objekty a ročné režimy JE V-2. Do dôchodku odišiel v r. 1988.

Šimerka Ivan, * 1945 v Mladé Boleslavi. Absolvent Matematicko-fyzikální fakulty Karlovy University v Praze (1968) (obor jaderná fyzika). RNDr. - Matematicko-fyzikální fakulta University Komenského v Bratislavě (1987). 1969-70 - Ústav jaderného výzkumu, Řež u Prahy - Divize materiálů, výzkum uranového kovového paliva, 1970-1976 - EGÚ, Jaslovské Bohunice - vývoj modelů reaktorů VVER simulujících normální provoz a přechodovky a havárie vyjma LOCA a nadprojektových havárií. 1976-1988 - VUJE, Jaslovské Bohunice (Trnava) - vedoucí oddělení/ testy energetického spouštění na všech tehdy československých blocích VVER-440 při prvním spouštění i při opakovaných spouštěních po výměně paliva, testy vnitroreaktorové instrumentace a zkoušky přechodovek po výpadcích velkých zařízení bloku. Podílel se na

přípravě personálu JE v RŠVS v Trnavě. 1988 - 2003- ČEZ- ETE, JE Temelín - vedoucí odboru /příprava, kontrola a plánování podstatných částí dokumentace spouštění. 1990 – 1991/ partner pro oblast spouštění při 3. Misi MAAE, 1991/ sekretář mise IAEA. 07/1991 – 04/1992, pracoval pro Nuclear Electric na jaderné elektrárně Sizewell B v odboru primárního okruhu na přípravě programů spouštění a Limit a Podmínek. 04/1992 – 12/1992, člen české části týmu připravujícího na JE Temelín implementaci doporučení auditu firmy NUS Halliburton Co. (USA). 1/1993 - 6/1994 vedoucí školícího střediska JE Temelín. 7/1994 - 12/1996 vedoucí odboru /implementace doporučení daných JE Temelín různými audity, kontrolními misemi a MAAE. 1/1997, vedoucí odboru testů spouštění JE Temelín 1, 02/2004-2008 – I&C Energo, Dukovany - Hlavní inženýr spouštění SKŘ modulů 1 a 2 na JE Dukovany. Od 2008 – WorleyParsons Czech Republic, Senior Consultant, spolupráce se ŠKODA JS na tendru pro nový blok na Temelíně, příprava JE Akkuyu v Turecku, příprava JE El Dabaa v Egyptě. Člen Spolku Jaderní veteráni ČR a SNUS.

Šimončíč Augustín, *1940, absolvoval na SJF SVŠT v Bratislave (1970). Špecializoval sa na dimenzovanie a na kvalitu vo výrobe a na technický stav vyhradených tlakových zariadení. V r. 1970-1986 inšpektor a manažér odborného dozoru nad bezpečnostnou vzduchotechnických zariadení v priemysle. V r. 1986-1990 námestník riaditeľa JE Bohunice pre investičnú výstavbu, námestník GR SEP pre investičnú výstavbu energetiky a pre prevádzku JE. V r. 1990-1992 námestník predsedu SÚBP, od r. 1993 riaditeľ odb. systémov a komponentov na ÚJD SR. Od r.2000 bol hlavným inšpektorom ÚJD SR. Bol zakladajúcim členom SNUS a SJF a držiteľom Čestného diplomu SNUS z r. 2007 a pamätnej medaily SJF. Zomrel v roku 2010.

Šíp Marián, *1952 vo Veľkých Kostoľanoch, absolvent PdF UK v Bratislave. Nastúpil v JE Bohunice (1975-1986) a venoval sa RAO, chemickým režimom a palivu. V r. 1986-1996 pracoval v JE Mochovce v oblasti chémie a spúšťania, neskôr ako riaditeľ pre jadrovú bezpečnosť a napokon ako riaditeľ elektrárne. Od r. 1996 pracoval na riaditeľstve SE ako výkonný riaditeľ pre JE Mochovce a vykonával funkciu splnomocnenca vlády SR pre dostavbu EMO. V r. 1999-2000 bol členom predstavenstva SE. Neskôršie výkonným riaditeľom úseku generálneho riaditeľa SE. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2022. Na dôchodku žije v Nemčiňanoch.

Škopek Karol, *1926 v Bratislave. Od r. 1968 pracoval v JE Bohunice ako vedúci odd. a odb. VTEI. Zaslúžil sa o budovanie vedecko-technických informácií v jadrovej energetike. Zomrel v r. 1975.

Škulec Štefan *1945 v Ivanke pri Dunaji, absolvent Fakulty technickej a jadrovej fyziky ČVUT v obore jadrová fyzika (1967), doktorandské štúdium absolvoval na Fakulte matematiky a fyziky Univerzity Komenského v Bratislave v obore „Meteorológia a klimatológia“ (1978). Od nástupu do praxe (1968) až do odchodu do penzie (2007) pracoval na Slovenskom hydrometeorologickom ústave (SHMU). Od r. 1968 do r. 1992 pôsobil na Meteorologickom observatória SHMÚ v Jaslovských Bohuniciach. Od r. 1992 do r. 2005 bol generálnym riaditeľom SHMÚ, od r. 2005 do r. 2007 asistentom generálneho riaditeľa SHMÚ. Od r. 1993 do r. 2005 pôsobil ako Stály reprezentant

Slovenskej republiky vo Svetovej meteorologickej organizácii, od r. 1992 do r. 2005 ako člen Vládnej komisie pre jadrové havárie SR, od r. 1997 do r. 2001 ako podpredseda Slovenského výboru pre IDNDR (Medzinárodná dekáda pre redukciu prírodných katastrof – program OSN), od r. 2001 do r. 2008 ako podpredseda Slovenskej komisie pre výskum a mierové využitie kozmického priestoru, v rokoch 1972 až 1992 ako odborný garant v oblasti meteorologického zabezpečovania jadrovo-energetických zariadení v rámci Československa. V rokoch 1994 – 1997 bol prezident Regionálneho centra stredoeurópskych krajín pre predpovedanie počasia na ohraničenom území (RC LACE), v rokoch 1999 až 2003 predseda Poradného výboru kooperujúcich krajín EUMETSATu, v rokoch 2002 až 2005 člen Poradnej pracovnej skupiny Prezidenta Regionálnej asociácie VI. Svetovej meteorologickej organizácie. V r. 1986 ,počas havárie JE Černobyl, pôsobil ako člen Centrálnaj vyhodnocovacej skupiny Vládnej komisie pre černobyľskú jadrovú haváriu (zodpovedný za zber, spracovanie a výpočet meteorologických informácií). V r. 1988 bol člen Expertnej skupiny Svetovej meteorologickej organizácie pre následky jadrovej havárie v Černobyle, ktorá v marci 1988 navštívila lokalitu havarovanej elektrárne. Počas svojho pôsobenia v Jaslovských Bohuniciach bol zodpovedným riešiteľom výskumných projektov pre vývoj metód pre popis šírenia a rozptylu rádioaktívnych emisií v atmosfére, pre výpočet radiačných dávok v normálnej a havarijnej prevádzke a pre odhad environmentálnych efektov tepelných a vodných emisií z jadrovo-energetických zdrojov. Aktívne sa zúčastňoval pri formovaní a činnosti havarijného manažmentu v Československej a Slovenskej republike. Inicioval a organizoval vytvorenie systému meteorologického zabezpečovania jadrových elektrární v rámci Československa a neskôr Slovenska, vytvorenie systému včasného varovania pre jadrové nehody na území Slovenska a vybudovanie meteorologickej meracej a výskumnej základne s 200 m vysokým meteorologickým stožiarom v Jaslovských Bohuniciach. Inicioval a metodicky usmerňoval výstavbu meteorologických observatórií pri JE Mochovce a Temelín. Mal bohatú odbornú publikačnú činnosť a rad vystúpení v médiách a na popularizačných akciách. Spolu so svojim tímom bol autorom niekoľkých špeciálnych správ (napr. medzinárodný projekt ATMES, expertízy pre Elektrárne Chvaletice a lokalitu Hamr pre ťažbu uránu v severných Čechách). Ako generálny riaditeľ SHMÚ inicioval a organizoval inštitucionálnu rekonštrukciu SHMÚ v druhej polovici 90. rokov, založenie a budovanie systému POVAPSYS (Povodňový varovný a predpovedný system Slovenskej republiky), modernizáciu predpovedného centra SHMÚ s využitím modelu ALADIN a rozsiahlu modernizáciu meracích systémov SHMÚ. O manažmente meteorologických inštitúcií prednášal v roku 2003 na svetovej konferencii Svetovej meteorologickej organizácie v Ženeve. Od r. 2007 do súčasnosti je v dôchodku a pôsobí ako konzultant. V rokoch 2015 - 2019 bol predsedom Seniorského parlamentu mesta Piešťany.

Škvarka Peter, *1938 v Bratislave, absolvent FJFI ČVUT v Prahe (1962). V r. 1968 sa zapojil do jadrového výskumu v EGÚ Bratislava a v r. 1983 bol delimitovaný do VÚPEK. V r. 1990 zvíťazil v konkurze na riaditeľa VÚJE Trnava. Kvôli vážnemu ochoreniu sa v r. 1991 vrátil do VÚPEK. Venoval sa otázkam bezpečnosti a spoľahlivosti, presadil vedecké hodnotenie problematiky požiarov káblových priestorov JE. V r. 1990 založil SNUS, ktorej sa stal predsedom. V r. 1991 zomrel po ťažkej chorobe.

Šmatlák Stanislav, *1929 v Madliciach, okres Topoľčany, absolvent EF SVŠT v Bratislave (1958). Začal pracovať v ZsEZ v Bratislave v r. 1949 (1949-1952), ďalej pracoval na Oblastnej správe elektrární (1952-1958), a od r. 1958 na Ministerstve energetiky pri výstavbe VE Hričov (1958), od r. 1959 pôsobil v JE Bohunice až ako námestník investičného odb. (1959-1971). Od r. 1971 pôsobil na FMPE v Prahe ako riaditeľ odb. JE (1971-1976). V r. 1976 nastúpil do IVES ako riaditeľ (1976-1983). Od r. 1984 pôsobil v SE ako hlavný inžinier pre investície, viedol úsek jadrovej energetiky a investičnej výstavby, až do odchodu do dôchodku (1984-1990). Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 1999.

Šoltés Ľudovít, *1956, absolvent FJFI ČVUT Praha (1980). Po ukončení štúdia nastúpil do VUJE Trnava. Vykonával testy fyzikálneho spúšťania pri prvých a opakovaných spúšťaniach blokov JE Bohunice, Dukovany, Mochovce a Temelín. Rozpracoval metodiku merania teplotného koeficientu reaktivity a účinnosti regulačných kaziet VVER 440. Podieľal sa na realizácii systému neutrónovej šumovej diagnostiky a systému vnútroreaktorovej diagnostiky v JE Bohunice. Od r. 1998 bol vo VÚJE vedúcim odd. bezpečnostnej dokumentácie a riadenia projektov. Od r. 2000 pracoval v SE, a. s., kde pracoval v projektovom tíme pre vyradovanie JE V1. Od r. 2010 pracuje ako vedúci licencovania a styku s dozormi, kde zabezpečuje komunikáciu s ÚJD SR a ÚVZ SR. Bol členom pracovnej skupiny pre legislatívne aspekty jadrovej bezpečnosti pri OECD/NEA. Do dôchodku odišiel 31.12.2020 a v súčasnosti žije v Trnave.

Šoóš František *1949 v Trnave, je absolventom ChTF SVŠT v Bratislave. Do JE Bohunice závod VYZ nastúpil v r. 1977. Prešiel funkciami: Technik čistiacej stanice RA vôd, Technik dekontaminácie, Vedúci oddelenia radiačnej kontroly, vedúci odboru radiačnej bezpečnosti závodu VYZ. Po privatizácii SE a.s. a vytvorením spoločnosti JAVYS a.s. vykonával funkciu riaditeľa sekcie radiačnej bezpečnosti JAVYS a.s. až do odchodu do dôchodku v r. 2009. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2014.

Šovčík Ján, *1953 v Handlovej. Absolvoval SjF SVŠT v Bratislave (1976). Nastúpil v JE Bohunice v r. 1976, pracoval ako operátor reaktora, vedúci reaktorového bloku a zmenový inžinier na JE V-1. V r. 1989 nastúpil na úsek investícií a jadrovej energetiky SEP ako vedúci odboru a vedúci oddelenia. V r. 1994 prestúpil na ÚJD SR, kde do r. 1996 pracoval ako inšpektor. V r. 1996-1999 pracoval ako hlavný inžinier JE V-1, námestník riaditeľa pre prevádzku EBO a námestník riaditeľa pre technickú podporu a bezpečnosť VYZ. V r. 1999 prešiel na SE do Bratislavy ako výkonný riaditeľ pre podporu prevádzky. Od r. 2007 pracoval ako riaditeľ Národného jadrového fondu SR do roku 2016, kedy odišiel do starobného dôchodku. V súčasnosti býva v Trnave.

Špetko Viliam, *1930 v Bojniciach, absolvent SjF SVŠT Bratislava. Bol priekopníkom jadrovej energetiky v Československu. Do r. 1962 pracoval v ÚJV Řež. V r. 1962 nastúpil do JE Bohunice ako vedúci odb. palivových článkov. V r. 1968 bol menovaný do funkcie námestníka riaditeľa pre vedu a techniku, od r. 1977 námestník riaditeľa pre prevádzku. Zomrel v r. 1980.

Špirko Martin, *1931 v Spišskom Podhradí, absolvent Fakulty strojnícko-inžinierskej SVŠT Bratislava (1954) a Inžiniersko-zváračského inštitútu Bratislava (1956). Do r. 1960 pracoval v Elektrostroji Brno, od r. 1960 do r. 1971 v JE Bohunice na výstavbe JE A-1, od r. 1971 do r. 1983 bol riaditeľom odštepného závodu SEP, neskôr IVES 01 pre výstavbu JE V-1 a JE V-2 Bohunice. V r. 1984-1990 bol riaditeľom JE Mochovce. Od r. 1996 pracuje vo VÚJE Trnava na vyradovaní JE a likvidácii RAO. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2000.

Štanc Stanislav, *1944, absolvent EF SVŠT Bratislava – automatizačná technika, ČVUT Praha – jadrová fyzika, kandidáta technických vied v odbore meracia technika získaného na UMMT SAV v Bratislave. Od roku 1968 pracoval v JE Bohunice, od roku 1977 pracoval vo VUJE Trnava. V rokoch od 1978 do 1980 pracoval prostredníctvom MAAE vo Viedni v Kernforschungsanlage v Jülichu na vývoji detektorov na meranie neutrónového toku, v nasledujúcich rokoch na overovaní Šumovej termometrie vyvíjanej v Jülichu na JE v Bohuniciach a na realizáciu presných meraní teploty na reaktoroch WWER 440 v Kozloduji. Vo VUJE bol vedúcim oddelenia vnútroreaktorových meraní. Bol autorom a spoluautorom viacerých patentov v oblasti vnútroreaktorových meraní, z ktorých viaceré boli zrealizované na slovenských a zahraničných reaktoroch WWER 440, s vplyvom na ich bezpečnosť a ekonomiku prevádzky. Za ich vedecký a ekonomický prínos bol vyznamenaný miestopredsedom vlády ČSSR a tiež ministrom palív a energetiky ČSSR. S oddelením zrealizoval na reaktoroch WWER 440 prvé havárijno - odolné merania na reaktoroch v Bohuniciach a Mochovciach, prvé takéhoto druhu na reaktoroch WWER 440. Vykonal viacročnú funkciu predsedu ČSVTS vo VUJE. V spolupráci so zástupcami Siemensu, Termopriladu a Incoru, organizoval medzinárodné sympózia s názvom „Bezpečnostne významné merania na reaktoroch“. Výsledky svojich prác a oddelenia publikoval v

československých, ruských a nemeckých odborných časopisoch, na viacerých konferenciách merania teploty a medzinárodných sympóziách o meraní na reaktoroch.

Štefánik Ján, *1945 v Klenovci, okres Rimavská Sobota. V r. 1962-1964 študoval na FJFI ČVUT v Prahe, absolvoval v r. 1968 na Fyzikálnej fakulte Moskvskej univerzity. Pracoval na FÚ SAV v Bratislave a v r. 1968 nastúpil do JE Bohunice. V r. 1979 -1992 po delimitácii do VÚJE Trnava bol vedúcim odb. VTEI. Pod jeho vedením boli v r. 1993 vo VÚJE Trnava akreditované skúšobné a kalibračné laboratóriá a v r. 1997 v Slovenskom národnom akreditačnom systéme. Vykonáva technickú redakciu Spravodajcu VÚJE.

Šteflík Marián, *1951 v Gbeloch. V r. 1985 ukončil štúdiom popri zamestnaní Sjf SVŠT Bratislava. V r. 1973-1986 pracoval v TAZ Trnava ako technický kontrolór, neskôr vedúci odd. technickej kontroly. V r. 1987-1991 bol hlavný majster strojníckych dielní v úseku údržby JE Mochovce. Od r. 1992 bol vedúcim odb. zabezpečovania kvality EMO. Riadil projekt vybudovania systému manažérstva v EMO, ktorý už v roku 1993 integroval požiadavky na systémy manažérstva kvality, zaistenie jadrovej aj technickej bezpečnosti a na ochranu životného prostredia, čo bolo v tej dobe výnimočné. V roku 2004 systém manažérstva EMO získal Národnú cenu SR za kvalitu v kategórii veľké podniky poskytujúce služby. Pravidelne robil lektora a vypracoval učebné texty pre postgraduálne štúdiom Bezpečnostné aspekty prevádzky jadrových zariadení na STU Bratislava - predmet Manažment kvality. V rámci medzinárodného projektu (financovaného EÚ) pod vedením Úradu pre normalizáciu, metrológiu a skúšobníctvo SR, robil v rokoch 2004-2005, (popri zamestnaní v EMO) konzultanta pre vybudovanie a certifikáciu systému environmentálneho manažérstva (EMS - ISO 14001) vo Fyzikálnom Inštitúte Vilnius, Litva. Po centralizácii útvarov kvality v SE, a. s. pracoval ako špecialista kvality jadrových elektrární v EMO. Z tejto funkcie odišiel v roku 2013 do starobného dôchodku. Ako dôchodca sa v rokoch 2017 – 2018 podieľal na periodickom hodnotení jadrovej bezpečnosti EMO (po 10 ročnej prevádzke) previerkou a vypracovaním hodnotiacej správy pre oblasť 9. Systém manažérstva kvality. V súčasnosti žije v Leviciach.

Štefunko Dušan, *1949 v Abraháme, absolvent Sjf SVŠT v Bratislave (1973) Začal pracovať v EGÚ Bratislava, kde sa špecializoval na riešenia spoľahlivosti jednotlivých energetických zdrojov v elektrizačnej sústave. V r. 1976 prešiel pracovať na výstavbu blokov JE V-1 a V-2 v Jaslovských Bohuniciach. V r. 1978 – 1980 absolvoval postgraduálne štúdiom na EF SVŠT – Prevádzka a výstavba jadrových elektrární. Počas výstavby JE V-1 a V-2 sa špecializoval na oblasť jadrovej bezpečnosti a kontroly kvality dodávok až po vedúceho oboru jadrovej bezpečnosti (1983 – 1987). V tomto období zároveň zabezpečoval plnenie podmienok, potrebnú bezpečnostnú dokumentáciu a súhlasné stanoviská štátnych dozorných orgánov (ČSKAE, SÚBP, Hlavného hygienika SR a Hlavnej správy požiarnej ochrany) v zmysle platnej legislatívy pre jednotlivé etapy spúšťania a uvádzania do prevádzky jednotlivých blokov JE a ich následnú kolaudáciu. Po skončení výstavby jadrových blokov v Jaslovských Bohuniciach zabezpečoval potrebné investičné projekty pre ich dokončovanie, vrátane medziskladu vyhoretého paliva a spracovateľského centra

rádioaktívnych odpadov v Jaslovských Bohuniciach a následnú prípravu modernizácie a rekonštrukcie jednotlivých blokov podľa medzinárodných štandardov požadovaných MAAE. V r.1995 absolvoval v Japonsku medzinárodný kurz Seismic Design of Nuclear Powerplants. V rokoch 1995 – 1999 riadil postupnú rekonštrukciu JE V-1 vo funkcii námestníka riaditeľa SE EBO. Po reorganizácii a vytvorení centralizovaných útvarov SE pracoval od r. 2005 ako riaditeľ odboru rekonštrukcií blokov JE na modernizácii a zvyšovaní výkonu JE V-2. Na dôchodku žije v Piešťanoch.

Štubňa Marián, *1947 v Lopeji, absolvent EF SVŠT v Bratislave. Od r. 1970 pracoval v JE Bohunice v úseku Vedecko-výskumnej základne - venoval sa vývoju špeciálnych zariadení pre aktívnu experimentálnu slučku JE A-1 a problematike kontroly hermetičnosti pokrytia palivových elementov a vzniku a transportu produktov štiepenia v primárnom okruhu JE.. V r. 1972 - 1974 postgraduálne štúdium prevádzka a riadenie JE, EF SVŠT. 1981 - 1985 externá ašpirantúra, kandidát matematicko-fyzikálnych vied v odbore jadrová fyzika, Univerzita Komenského Bratislava. Po vzniku VUJE Trnava (z VVZ EBO) v r. 1976 pracoval ako vedúci odd. a neskôr námestník riaditeľa

pre jadrovú bezpečnosť na spúšťaní JE V-1 a V-2. Bol zodpovedný za experimenty pre kontrolu hermetickosti palivových článkov, za spracovanie prvej rádioekologickej štúdie hodnotenia vplyvu JEZ Bohunice a za normatívno-technický dokument RVHP pre výpočet šírenia rádioaktívnych látok v životnom prostredí a dávok obyvateľstva. Riadil rozvoj analýz nadprojektových havárií, havarijnej pripravenosti a krízového manažmentu vo VUJE. Bol zodpovedný za spracovanie prvej rádioekologickej štúdie hodnotenia vplyvu prevádzky a havárií jadovoenergetických zariadení v lokalite Jaslovské Bohunice, Od r. 1995 až do r. 2020 bol riaditeľom divízie radiačnej bezpečnosti, likvidácie JEZ a spracovania RAO. Viedol dokončovacie práce na Republikovom úložisku RAO v Mochovciach. Od r. 1999 bol vedúcim projektu Vyradovanie JE A-1. Bol vedúcim projektu Vyradovanie JE A-1 - III. a IV. etapa a garantom slovenskej účasti na projekte Demontáž veľkorozmerných komponentov primárneho okruhu JE V-1 v konzorciu s firmou Westinghouse. Výsledky svojej činnosti ako autor alebo spoluautor publikoval vo viac ako 100 publikáciách (výskumné správy, články v odborných časopisoch, príspevky na konferenciách). V rokoch 2007 - 2010 bol členom poradného výboru International Radioactive Waste Technical Committee (WATEC) pri Medzinárodnej agentúre pre atómovú energiu (MAAE).

Šulek Jozef, *1938 v Beluši, okr. Púchov. V roku 1963 absolvoval štúdium na EF SVŠT v Bratislave. Od roku 1964 pracoval ako projektant ASRTP energetických zariadení v ZPA Bratislava. Od roku 1968 začal pracovať ako projektant dozimetrie na elektrárni A1 v Jaslovských Bohuniciach. Potom pokračoval projektovaním v ZPA, neskôr už v pozícii vedúci projektového odboru ASRTP pre elektrárne V1 a V2 v Jaslovských Bohuniciach a prvé dva bloky atómovej elektrárne v Mochovciach. Koordinoval prácu projektantov, spoločne hľadali a komunikovali riešenia s konečným odberateľom SE, a.s. až do spustenia 1. a neskôr aj 2.boku elektrárne. Do dôchodku odišiel v roku 2000 z funkcie

riaditeľa technického úseku PPA Energo Bratislava, ktorá ako dcérska spoločnosť PPA CONTROLL realizovala finálnu dodávku AS RTP vrátane systémov riadenia SIEMENS a vývoja a výroby rozvádzačov PPA Energo pre Jadrovú elektrárň Mochovce. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2021. Na dôchodku žije v Bratislave

Šutera Bedrich, *1927 v Dobrej Vode, okres Trnava, absolvent VŠE v Bratislave. Od r.1950 pracoval na Stavebnej správe pre výstavbu hydrocentrál a plavebných kanálov v Novom Meste nad Váhom. Od r. 1951 ako ekonóm Hydrostavu pracoval na VD Nové Mesto, Sučany, Horná Streda, Nosice, Madunice. Po ich dokončení prešiel na JE A-1 do Bohuníc. V r. 1958 prišiel na podnik do Bratislavy vo funkcii ekonomického námestníka. Po dvoch rokoch sa stal podnikovým riaditeľom Hydrostavu. Počas svojho pôsobenia zabezpečoval realizáciu stavieb jadrovej energetiky JE A-1, V-1, V-2, Medzisklad vyhoretého paliva a JE Mochovce. Do dôchodku odišiel v r. 1990.

Švabčík Anton, *1958, v Mútne okr. Námestovo. Absolvent STU Materiálovo-technologická fakulta v Trnave odbor - Ekonomika a riadenie strojárskkej výroby - 1991. Od r. 1976 – 1982 Škoda Praha - montér turbín, účasť na výstavbe atómovej elektrárne V1 a V2 Jaslovské Bohunice a GO turbín s výkonom 7÷220 MW. Od r. 1982 – 1992 JE Bohunice, prevádzkový zámočník, 1992 – 1995 technológ, 1995 – 2000 vedúci technológ, 2000 – 2005 vedúci skupiny na oddelení údržby točivých strojov, 2005 – 2011 vedúci údržby točivých strojov – čerpadiel, HCČ, DG, VZT, Kompresorov, TG 220 MW. Od roku 2011 – 2020 pracoval vo fy UNI-MONT, montážne práce, spol. s r.o. ako manažér výroby. Od roku 2020 na dôchodku, v súčasnosti žije v Križovanoch nad Dudváhom.

Švrček Jozef, *1945, absolvent Sjf SVŠT Bratislava (1968). Podieľal sa na príprave a zavedení výroby separátorov - prihrívačov pary pre bloky VVER 440 v SES Tlmače. Tento výrobok bol prvým exportným produktom pre JE z ČSSR. Spracoval technológiu výroby SPP na 1000 MW bloky JE Temelín, ako aj uzly PO a SO. V súčasnej dobe je vedúcim technického úseku SES – FKM.

T

Tamáš Ján, *1951 v Šahách, je absolvent SVŠT Bratislava obor experimentálna elektrofyziKa a postgraduálneho štúdia odbor Jadrové elektrárne. Po ukončení štúdia v roku 1975 nastúpil do spúšťačieho oboru Atómovej Elektrárne Bohunice, kde sa venoval príprave a potom aj realizácii fyzikálneho spúšťania blokov V-1 Bohunice. Po uvedení obidvoch blokov V-1 do prevádzky v rámci delimitácie prešiel do VUJE Bohunice, kde pripravoval programy na spúšťanie V-2 Bohunice. Od roku 1982 už v ŠKODE Praha pracoval ako zmenový inžinier pre spúšťanie V-2 Bohunice. Neskôr sa stal hlavným technológom pre spúšťanie obidvoch blokov V-2. Po uvedení V-2 do prevádzky uvádzal ako technológ do prevádzky medzisklad

vyhoreného paliva. Od roku 1987 pracoval ako hlavný technológ na spúšťaní MO12. Po rozvoľnení stavby pracoval ako inšpektor ČSKAE a bol pri zriaďovaní ÚJD SR v roku 1992 – 93. Od roku 1993 začal pôsobiť v jadrovej energetike ako živnostník. V roku 1994 spoluzakladá spoločnosť pod súčasným obchodným menom TAKMA s. r. o. V rámci už spoločnosti TAKMA s. r. o. sa venuje spúšťaniu postupne BSC RaO v Bohuniciach, od roku 1997 spúšťaniu 1. bloku MO12 a rekonštrukcii V1. Od r. 2000 ako hlavný technológ spúšťaniu ju uvádzal do prevádzky 2. bloku JE Temelín. Venoval sa spúšťaniu aj iných technologických celkov. Postupne od roku 2002 Spaľovne komunálneho odpadu v Bratislave, PPC v Sýrii (r. 2007) a v Azerbajdžane (r. 2007 – 2009). Od roku 2010 sa podieľa na realizácii dostavby JE MO34 (práce pre útvár realizácie jadrovej časti a pre útvár dozoru nad jadrovou bezpečnosťou stavby a útvár spúšťania). V spoločnosti TAKMA s. r. o. aj naďalej pôsobí ako konateľ spoločnosti a námestník riaditeľa pre obchod.

Timuľák Ján, *1950 v Humennom. 1974 – STU Bratislava, Fakulta chemickej a potravinárskej technológie, 1984 – CSc., odbor „jadrová chémia“, 1987 – International Training Course „Management of Radioactive Waste, 1974 – 1975 – Výskumný ústav liečiv Hlohovec – asistent, 1975 – 1982 – Povodie Váhu Piešťany – odborný pracovník, 1982 – 1991 – Výskumný ústav jadrových elektrární Jaslovské Bohunice – postupne: výskumný pracovník, vedúci oddelenie pre výskum kvapalných rádioaktívnych odpadov, vedúci odboru pre výskum zneškodňovania rádioaktívnych odpadov, 1991 – 2018 – DECOM, a. s. Trnava – postupne: samostatný odborný pracovník, riaditeľ, predseda predstavenstva, 2007 – 2010 – Národný jadrový fond Bratislava – člen rady správcov. Na dôchodku od r. 2018 žije v Piešťanoch

Tischler Jozef, *1950 v Medzeve, okres Košice, absolvent Sjf SVŠT v Bratislave (1978). Nastúpil v r. 1978 do JE Bohunice, kde sa zúčastnil uvádzania JE V-1 do prevádzky, výstavby V-2, skúšok, uvádzania blokov JE V-2 do prevádzky, prevádzkovania a údržby blokov JE V-2. Na JE V-2 funkciu vedúceho odd. PO JE V-2 vykonával v r. 1982-1996. Do r. 1999 bol v Energoclima Piešťany ako námestník riaditeľa pre montáž a servis, od r. 1999 je riaditeľom útvaru riadenia a kontroly kvality. V r. 2002 do 2003 v IDO Hutný projekt, a.s., ako vedúci inžinier dodávateľského útvaru, od 2003 do 2006 závod výstavby MO 34 JE Mochovce, námestník riaditeľa pre techniku a jadrovú bezpečnosť, od 2006 do 2010 IDO HUTNÝ PROJEKT, a.s., projektový manažér, výstavba Bio etanolu v Leopoldove s GEA Wiegand Nemecko, rekonštrukcia pyrolýzných pecí Slovnaft, od 2010 do 2011 PENTA – Paroplynový cyklus Bratislava, stavbyvedúci výstavba a uvádzanie do prevádzky 58 MW špičkovej bezobslužnej plynovej elektrárne, od 2011 IDO HUTNÝ PROJEKT, a.s., projektový manažér pre jadrové elektrárne a manažér pre kvalitu.

Tittlová Elena, *1945 v Betlanovciach, absolventka KJCh PdF UK v Bratislave (1969). Nastúpila do JE Bohunice a po delimitovaní (1977) pracovala 15 rokov vo VÚJE Trnava, prevažne vo funkcii vedúcej odd. v oblasti spracovania RAO, vývoja a realizácie, výskumu spaľovania a realizácia spaľovne RAO, nízkotlakového lisu pre pevné RAO, zariadenia pre cementáciu ra popola a iných sypkých materiálov a zariadenia pre redukciu objemu

kontaminovaných vzduchotechnických filtrov. Od r. 1994 pracuje v DECOM Slovakia v Trnave, kde sa venuje spracovaniu EAO a vyradovaniu JE.

Tokár Miroslav, *1971 v Zlatých Moravciach. Absolvent SjF STU v Bratislave (1995). Po ukončení štúdia začal pracovať v r. 1995 v JE Mochovce. Pracoval v rôznych zmenových prevádzkach a funkciách ako operátor turbíny, operátor reaktora, blokový vedúci a zmenový inžinier. V roku 2009 sa stal vedúcim prípravy prevádzky pre nové bloky 3 a 4. Od roku 2016 do 31. 4. 2019 bol vo funkcii riaditeľa JE Mochovce. Od 1. 5. 2019 vykonáva funkciu Riaditeľa úseku jadrových elektrární v SE, a. s..

Tokár Stanislav, *1952, absolvent Prírodovedeckej fakulty UK v Bratislave, ktorej pracovníkom je dodnes (teraz je to FMFI UK). V rokoch 1984-1993 bol na pracovnom pobyte v SÚJV Dubna (ZSSR/Rusko). Zaoberá sa fyzikou elementárnych častíc. Pri pobyte v SÚJV to bola najprv fyzika podivných častíc, ktorá sa odrazila v prácach z r 1986-1995. Počínajúc r. 1990 sa, popri podivných časticach, venoval aj fyzike D- a B-mezónov, ktorá dominovala v jeho prácach hlavne v druhej polovici 90-tych rokov a bola založená na dátach experimentu E771, Fermilab, Batavia, USA. Od polovice 90-tých rokov sa zaoberá fyzikou top kvarku – výskumy v tejto oblasti realizuje v rámci experimentov CDF (Fermilab) a ATLAS (CERN). Okrem toho sa významne podieľal na vývoji jedno-fotoelektrónovej metódy kalibrácie spektrometrického kanála založeného na fotonásobiči (hlavne r.1998-2004). Jeho práce v tejto oblasti boli využité tak v experimente CDF (miónový detektor) ako aj v experimente ATLAS (hadronový kalorimeter). Stal sa vedcom roka v SR za rok 2013. Ocenenie získal za určenie náboja top kvarku na základe dát z experimentov CDF a ATLAS. Od r. 2013 po súčasnosť je vedúcim Katedry jadrovej fyziky a biofyziky FMFI UK.

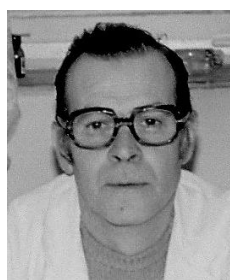
Tomek Jozef, *1960 v Smoleniciach, okres Trnava. Absolvoval SjF SVŠT v Bratislave (1984). Nastúpil na úsek prevádzky do JE Bohunice. V r. 1987-1995 vykonával funkcie operátor SO, operátor PO a vedúci reaktorového bloku na JE V-1. V r. 1995 prešiel na odb. jadrovej bezpečnosti, kde pracoval až do r. 1997 na odd. režimov ako bezpečnostný inžinier. V r. 1998 nastúpil na odb. jadrovej a radiačnej bezpečnosti na GR SE ako špecialista a od r. 2003 ako riaditeľ odboru. Neskôr bol riaditeľom sekcie bezpečnosti a životného prostredia a od r. 2009 do r. 2018 manažérom jadrovej bezpečnosti. V manažérskych pozíciách sa zaoberal najmä definovaním požiadaviek na jadrovú bezpečnosť, jej hodnotením, metodickým riadením, koordinovaním v rámci SE, riadením programov sústavného zlepšovania a vzťahmi s dozornými orgánmi. Od februára 2018 je uvoľnený pre prácu v útvare hodnotenia výkonnosti jadrových elektrární v londýnskej kancelárii WANO. V pozícii poradcu sa venuje najmä analýzam trendov a výkonnosti jadrových elektrární vo svete a podpore programu využívania prevádzkových skúseností.. Zaoberá sa definovaním požiadaviek na jadrovú bezpečnosť, jej hodnotením, metodickým riadením a koordinovaním v rámci SE.

Tomík Ľudovít, * 1935 v Skalici, absolvent VŠChT Praha, Katedra jadrových palív a izotopov. Do JE Bohunice nastúpil v r. 1961 na prípravu prevádzky JE A-1. V r. 1966-1977 pracoval ako vedúci odd. chémie, v r. 1978-1993 ako vedúci odb. chémie JE V-1, V-2. Venoval sa riadeniu a inovácii chemických režimov PO a SO, problematike korózie, dekontaminácie a spracovaniu RAO. V r. 1993-1995 riadil odb. RAO v JE A-1 pri vyradovaní. Presadzoval nové metódy spracovania RAO a vybudovanie Bohunického spracovateľského centra RAO. V r. 1995 – 2001 pracoval v ÚJD SR v odbore rádioaktívnych odpadov a vyradovania JE ako inšpektor a v r. 2001 – 2009 v AllDeco resp. AMEC s.r.o. ako špecialista pre dekontamináciu a úpravu rádioaktívnych odpadov. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2005.

Tomík Jozef, *1931 v Skalici, absolvent SVŠT Bratislava, Fakulta ekonomického inžinierstva. Od r. 1962 pracoval v JE Bohunice v odb. palivových článkov, neskôr ako vedúci odb.. Do invalidného dôchodku odišiel v r. 1975. Zomrel v r. 1976.

Tomčík Ján, *1921 v Ploštíne, okr. Levice, absolvent EF SVŠT v Bratislave (1947). V r. 1947 začal pracovať v ZsEZ až ako riaditeľ (1947-1957). Ďalej pracoval v JE Bohunice ako riaditeľ (1957-1969), v r. 1969 nastúpil na Ministerstvo priemyslu SR ako námestník ministra (1969-1971). V r. 1971 nastúpil na GR SEP ako odborný riaditeľ pre výstavbu JE, neskôr pôsobil ako vedúci odb. prípravy investícií, vedúci odb. výstavby JE. Bol zakladajúcim členom a predsedom komisie jadrovej techniky SVŠT, členom ČSKAE, predsedom SVTS. V r. 1986 odišiel do dôchodku, ale zostal naďalej pracovať v investičnej výstavbe až do r. 1989. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 1999.

Topoľský Jaroslav, *1936 v Plevne (Bulharsko). V r. 1954 začal štúdium na EF SVŠT v Bratislave, pokračoval na Leningradskom polytechnickom inštitúte, Fyzikálno-mechanickej fakulte, zameranie Experimentálna jadrová fyzika, kde v r. 1960 absolvoval. Nastúpil na KJFT na EF SVŠT v r. 1960. Pôsobil pedagogicky v zameraniach Fyzika tuhých látok, Výroba, rozvod a využitie elektrickej energie, Jadrová energetika, Experimentálna elektrofyziika. Prednášal predmety Experimentálne metódy jadrovej fyziky a Dozimetria a ochrana pred žiarením. Po vytvorení Medziodborového štúdiijného programu Jadrová energetika bol jeho vedúcim. Zomrel v roku 2005.

Tölgýessy Juraj, *1931 v Dunajskej Strede, absolvent ChTF SVŠT v Bratislave (1953). Za člena Európskej akadémie vied a umení bol zvolený v r. 1995. Pracoval na Katedre analytickej chémie, na Katedre rádiochemie a radiačnej chémie a bol zakladateľom a vedúcim Katedry životného prostredia ChTF STU v Bratislave (v r. 1978-1996). Bol prodekanom ChTF SVŠT pre pedagogickú oblasť. V súčasnosti je profesorom na Katedre chémie Fakulty prírodných vied na Univerzite Mateja Bela v Banskej Bystrici a na Katedre životného prostredia ChTF STU v Bratislave. Pracuje v oblasti nukleárnej ekoanalytickej chémie a experimentálnej jadrovej chémie.

Trebatická Mária, *1951 v Martine. Po maturite v r.1970 na Strednej priemyselnej škole elektrotechnickej v Košiciach, kde študovala odbor Meracia a automatizačná technika, nastúpila do zamestnania do ZPA odštepny závod Bratislava. Popri zamestnaní v r.1980 úspešne absolvovala 2,5 ročné celoštátne špecializačné štúdium na Energetickom inštitúte pri Štátnej energetickej inšpekcii v Prahe v odbore Merania, regulácie a automatizácie. V r.1970 nastúpila do zamestnania do ZPA Dodavateľský podnik národný podnik Praha Odštepny závod Bratislava ako projektant. Pracovala na projektoch merania a regulácie (MaR) pre výmenníkové stanice, teplárne a kotolne. Od r.1981 do r.1985 v ZPA Elektromont Bratislava sa zúčastňovala prác na projektoch MaR pre JE V2 Jaslovské Bohunice pre primárnu časť v rozsahu snímačov a hermetických káblových priechodiek (HKP). Od r.1986 najprv v ZPA Elektromont Bratislava, následne v PPA š.p. Bratislava do r.1994 a od r.1994 v PPA ENERGO s.r.o. Bratislava pracovala ako vedúci projektant na projektoch ASRTP AE Mochovce 1. a 2. bloku pre primárnu časť v rozsahu snímačov a HKP. Následne pokračovala v projektoch pre 3. a 4. blok v rozsahu HKP. V r.2013 zo zdravotných dôvodov ukončila zamestnanie v PPA ENERGO s.r.o. Bratislava a odišla do dôchodku. Čestným diplomom SNUS bola ocenená v roku 2021. V súčasnosti býva v Bratislave.

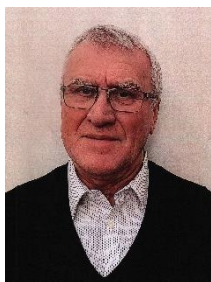

Treflík Ľubomír, *1954 v Trnave, absolvent Elektrotechnickej fakulty SVŠT v Bratislave (1978). V roku 1979 nastúpil do JE Bohunice. V roku 1982 sa stal vedúcim oddelenia rozvoja technologických počítačových systémov. V roku 1994 prešiel na funkciu inžiniera kvality pre oblasť softvéru a využívania počítačov. Od roku 1997 pracoval v odbore zabezpečovania kvality, kde zodpovedal za vypracovanie a aktualizáciu dokumentácie zabezpečovania kvality v oblastiach softvér a využívanie počítačov, havarijné plánovanie, nakladanie s rádioaktívnymi odpadmi a prevádzka a za výkon externých a interných auditov zabezpečovania kvality. Od januára 2007 viedol oddelenie systémov manažérstva kvality, neskôr zastával funkciu špecialistu kvality JE, v ktorej zastrešoval aj budovanie a zlepšovanie integrovaného systému manažérstva v JE Bohunice. V júli 2014 odišiel do dôchodku.

Trnkus Ján, *1931 v Starom Tekove, absolvent SVŠT a ČVUT - Strojnícka fakulta. Od r. 1956 pracoval v ZSM Kirova Tlmače, od r. 1957 v EGU Bratislava, od r. 1961 v ČAV-SAV Bratislava, od r. 1963 v JE Bohunice ako vedúci odd. Od r. 1977 pôsobil vo VÚJE Trnava v odb. výskumu prevádzkových stavov a havárií JE. Na dôchodku je od r. 1990.

Trnovec Tomáš, *1932 v Bratislave. Po absolvovaní LFUK v Bratislave pracoval od roku 1956 do 1973 na Výskumnom ústave hygieny práce a chorôb z povolania v Bratislave ako odborný asistent. Po obhajobe kandidátskej dizertačnej práce "Metabolizmus rádioizotopov vzácnych zemín" v roku 1965 na KU v Prahe ako vedecký pracovník a vedúci odboru radiačnej hygieny. Získal špecializáciu v odbore hygieny a epidemiológie (1959) a v odbore hygieny žiarenia (1973). V tomto období bol predsedom Poradného zboru hlavného hygienika SR pre bezpečnosť jadrových zariadení. Bol členom výboru Spoločnosti nukleárnej medicíny a radiačnej hygieny Slovenskej lekárskej spoločnosti. Od 1989 je DrSc. a od 1996 profesorom z odboru farmakológia, UPJŠ, Košice. Bol pri výbere staveniska elektrárni v Jaslovských Bohuniciach. Položil základy radiačnej hygieny na Slovensku. Začal s organizáciou Rádiohygienických dní. Ovplyvnil smerovanie a úroveň radiačnej ochrany v SR. Má Rad Ľudovíta Štúra II. triedy 1. 9. 2007. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2010. dôchodku.

Turan Ján, *1950 vo Vozokanoch okr. Topoľčany. Absolvent VŠDS Žilina Sf strojárka technológia 1985 – 1991. Od 07.1968 – 09.1969 pracoval vo Vodohospodárskych Stavbách Topoľčany, stavebný robotník. 1969 – 1971 ZVS. 1971 - 1983 Tesla Piešťany, samostatný konštruktér jednoúčelových strojov a zariadení. Od roku 1983 - Slovenské elektrárne, a.s. závod Atómové elektrárne Bohunice. 1983 – 1991 samostatný konštruktér, vyhotovovanie výrobnéj výkresovej dokumentácie na jednoúčelové prípravky používané pri oprave a údržbe zariadení v JE. Oprávnenie na konštruovanie tlakových objímok Furmanite, na opravu netesností za prevádzky. 1991 – 1999 technológ opráv tlakových zariadení a pohonov HRK. Účasť na zavádzaní novej generácie grafitových tesnení so Škoda JS. Spolupráca pred spustením prvého bloku JE Mochovce pre optimálnu výmenu pohonov HRK na hornom bloku a ich kontroly z hľadiska životnosti. 1999 – 2012 technológ zvárania. Účasť na vývoji a skúškach zariadení na opravy závitových hniezd vyváraním, opravy vretien HUA vo VÚZ Bratislava. Operátor zariadenia na vyváranie drážok hlavnej deliacej roviny reaktora. Účasť na výrobe kontrolných zvarových spojov na overenie zariadenia na zaslepovanie rúrok parogenerátorov vo firme ARC Machines Nyon, Švajčiarsko. Vypracovanie postupov zvárania pre firmu Iberdrola na opravu kondenzátorov turbogenerátorov JE J. Bohunice a dozor pri zváraní. Spoluúčasť na overovaní funkcie zariadenia na opravy zvarov nátrubkov pohonov HRK HB reaktora s firmou IBOK Bratislava. Dozor pri oprave zvarov týmto zariadením na JE Mochovce. Od roku 2015 zvaráci technológ vo firme ENERGOVÝSKUM SLOVAKIA a.s. Tvorba technologických postupov zvárania, návrh kontrolných zvarových spojov, konanie pracovných skúšok zvaračov, zvaráci dozor pri montáži kotviacich platničiek a rozvádzačov na dostavbe 3. a 4. bloku JE Mochovce. Od marca 2012 je na dôchodku a v súčasnosti žije v Drahovciach.

Turner Mikuláš, *1957, absolvent MFF UK v Bratislave, Katedra jadrovej fyziky. V r. 1981 nastúpil do EGÚ, neskôr pracoval vo VÚPEX v oblasti neutrónovo-fyzikálnych charakteristík VVER. Od r. 1986 pracoval v SEP v odd. palivového cyklu JE. V r. 1994 nastúpil do ÚJD SR. Zabezpečuje plnenie záväzkov SR z medzinárodných zmlúv a dohôd a spoluprácu s medzinárodnými organizáciami (MAAE, OECD/NEA), ako aj dvojstrannú spoluprácu.

V r. 1994–1996 a 1998–2000 bol poradcom guvernérov SR v Rade guvernérov MAAE. Od r. 1998 je riaditeľom odb. medzinárodných vzťahov a styku s verejnosťou ÚJD SR.

Tvaroška Vladimír, *1945 vo Zvolene, absolvent EF SVŠT. Od r. 1971 pracoval v JE Bohunice postupne ako operátor transportu palivových článkov, operátor reaktora a vedúci operátor na JE A-1, neskôr ako vedúci odd. spúšťania. Od r. 1980 pracuje vo VÚJE Trnava postupne ako vedúci odd., vedúci odb. a riaditeľ divízie. Pracoval na spúšťaní a príprave prevádzky JE Bohunice (V-1, V-2) a Dukovany. Od r. 1995 pracoval na projekte Rekonštrukcia JE V-1 ako vedúci projektu v konzorciu Siemens-VÚJE za VÚJE. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2016. Na dôchodku žije v Piešťanoch.

Tvrдый Ivan, *1942, absolvent Sjf SVŠT Bratislava. Do JE Bohunice nastúpil v r. 1967 ako operátor primárneho okruhu. Od r. 1969 bol vedúcim SO JE A-1. Od r. 1973 prešiel na funkciu vedúceho odd. údržby JE Bohunice. V problematike údržby pracoval 17 rokov. Bol tvorcom systému údržby v JE Bohunice, úsek údržby riadil ako námestník riaditeľa. Zaslúžil sa o spoluprácu údržby s útvarmi prevádzky, technickej kontroly a technickej podpory. V súčasnosti je vedúcim technického odb. JE Bohunice. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2017.

U

Uhrík Peter, *1959 v Trnave, absolvent EF SVŠT v Bratislave (1983). Nastúpil do JE Bohunice ako operátor a zmenový inžinier, neskôr ako režimový inžinier pripravoval a operatívne riadil práce počas odstávok blokov na JE V-2. V r. 1999 začal pracovať na ÚJD SR, od roku 2005 je generálnym riaditeľom sekcie hodnotenia bezpečnosti a kontrolných činností. Zastupuje ÚJD SR v medzinárodných organizáciách WENRA a MAAE ako expert v oblasti jadrovej bezpečnosti, je tiež členom Komisie pre štandardy jadrovej bezpečnosti MAAE (NUSSC).

Urban František, *1952 v Košiciach. Štúdium na Strojníckej fakulte SVŠT (v súčasnosti STU) v Bratislave absolvoval v roku 1975. V roku 1980 obhájil dizertačnú prácu, v roku 1995 bol menovaný docentom a v roku 2016 profesorom v odbore energetika. Počas pôsobenia na Strojníckej fakulte STU bol vedúcim 99 diplomových prác a školiteľom 7 absolventov doktorandského štúdia. Väčšina tém záverečných prác bola z oblasti jadrovej energetiky. Do roku 2022 bol garantom študijných programov energetické stroje a zariadenia bakalárskeho, inžinierskeho a doktorandského stupňa štúdia. V rámci vedeckovýskumnej činnosti sa zameriava na oblasti zásobovania teplom a bezpečnosti a spoľahlivosti prevádzky jadrových energetických zariadení. Zaoberá sa zostavovaním matematických a fyzikálnych modelov jadrových energetických zariadení a optimalizáciou tepelných cyklov elektrární. Spolu s Ing. M. Hlinkom, CSc. a Ing. Ľ. Kučákom, CSc. vypočítali priebeh výšky hladiny parovodnej zmesi v parogenerátore JE VVER 440. Výpočet bol validovaný meraniami umiestnenia korózných

produktov po obvode plášťa a kolektorov parogenerátora počas odstávky 1. bloku JE V1. Experimentálne a teoreticky sa zaoberá analýzou teplotných a rýchlostných poli chladiva prúdiaceho výstupnou časťou fyzikálnych modelov palivovej kazety jadrového reaktora VVER 440. V rámci projektov ALLEGRO a HydroGenIV je zodpovedný za návrh, realizáciu a prevádzku experimentálnej héliovej slučky STU. Meraniami sú overované možnosti odvodu zvyškového tepla prirodzenou cirkuláciou hélia v chladiacej slučke havarijného dochladzovania rýchleho reaktora chladeného héliom. Analýzou tepelných a hydraulických pomerov v héliovej slučke a validáciou výpočtových programov sa získajú podklady pre konštrukciu reálneho zariadenia. Je členom Výboru jadrovej bezpečnosti Slovenských elektrární - EBO Jaslovské Bohunice.

Urban Marián, *1945 v Bučanoch, okres Trnava. Absolvoval PaedF UK Bratislava v Trnave (1969). Od r. 1984 pracuje v JE Bohunice a r. 1997 absolvoval MTF STU so sídlom Trnave v odb. Sociálne vedy a bezpečnosť pri práci a v r. 1999 v odb. Manažment priemyselných podnikov. Po zriadení VYZ Bohunice v r. 1996 pracuje na úseku technickej podpory a bezpečnosti ako vedúci odd. BOZP, požiarnej ochrany, obrany a ochrany.

Ursíny Jozef, *1937 v Blatnici, okres Martin, absolvent SjF SVŠT v Bratislave (1963). Od r. 1968 pôsobil v JE Bohunice ako vedúci operátor (1968-1969). V SE pracuje od r. 1970, najskôr ako vedúci tímu tepelných elektrární, neskôr ako vedúci odd. rozvoja tepelných elektrární (1970-1977), vedúci odd. rozvoja JE (1977-1986), vedúci odb. perspektívneho rozvoja (1986-1992) a naposledy vo funkcii vedúceho odd. stratégie a perspektívy. Prispel k riešeniu dlhodobého rozvoja SE metódou najnižších nákladov a aplikovaním integrovaného plánovania rozvoja výrobnotechnickej základne.

V

Vaja Tomáš, *1932 v Bratislave. Je absolventom EF SVŠT. V energetike pracoval od r. 1951 nepretržite 42 rokov, najskôr v ZSE, potom vo VSE a ELV závod EVO II. Od r. 1973 až do odchodu do dôchodku v r. 1993 pracoval v jadrovej energetike, najprv na JE A-1, po vytvorení IVES ako vedúci odd. diagnostiky. Od r. 1978 viedol skupinu pre prípravu JE Mochovce. Od r. 1980 viedol závod IVES Mochovce a od r. 1980 odb. koordinácie výstavby. Po založení EMO v r. 1984 riadil technický odb., neskôr odd. technického rozvoja. Do dôchodku odišiel v roku 1994, Zomrel 19.5.2000, pochovaný je v Leviciach.

Vajlik Ladislav, *1939, absolvent SjF SVŠT v Bratislave (1963). Špecializoval sa na riadenie technologických procesov v chemickom priemysle a v energetike. Do r. 1969 pracoval v ZPA Bratislava. Od r. 1969 pôsobil pri výstavbe JE A-1, V-1, V-2 Bohunice, Dukovany, Mochovce v časti SKR/ASRTP a RK ako výrobný námestník riaditeľa ZPA-OZ (1971-1985), riaditeľ závodu JE Elektromont (1985-1987), asistent riaditeľa podniku pre JE (1987-1990), výrobný námestník riaditeľa PPA (1990-1994), riaditeľ úseku riadenia kvality PPA CONTROLL (1994-doteraz). Pôsobil ako zmocnenec GR ZAVT, resp. Elektromont Praha. Pri spúšťaní JE V-2 koordinoval činnosti ako zmocnenec ministra FMEP.

Vajová Eva, *1946 v Bátorových Kosihách. Absolvovala Národohospodársku fakultu VŠE v Bratislave (1983). V energetike pracovala od r. 1969, najskôr v ZSE v Bratislave, neskôr na výstavbe Elektrárne Vojany II, kde pôsobila v rokoch 1972 - 1974 ako referent kontroly rozpočtov. V oblasti jadrovej energetiky začala pracovať od r. 1974, najprv na výstavbe JE V-1 J. Bohunice, potom od r. 1980 na výstavbe JE Mochovce, kde prešla rôznymi funkciami od vedúcej Oddelenia cenovej kontroly a metodiky, vedúcej Odboru plánovania, financovania a účtovníctva. Od r. 1993 až do odchodu do dôchodku v r.

2003 zastávala funkciu námestníčky riaditeľa pre ekonomiku a personalistiku a námestníčky riaditeľa pre ekonomiku a obchod. V danom období úzko spolupracovala a bola jednou z rozhodujúcich osobností pri príprave a následnom plnení zmluvy so spoločnosťou EDF pre podporu prevádzky a údržby pri výstavbe prvých dvoch blokov JE Mochovce. Čestným diplomom SNUS bola ocenená v roku 2015. Zomrela 2.7.2022 a pochovaná je v Leviciach.

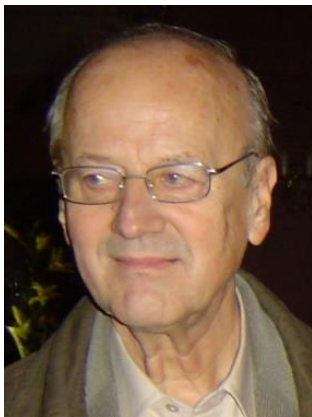

Valach Jozef, *1957 vo Valticiach. Absolvent CHTF SVŠT Bratislava, katedra Anorganickej technológie (1981), postgraduál na Ekonomickej Univerzite 1988-1990, Riadenie podnikov. V r. 1981-82 pracoval vo VÚJE Trnava, 1983 – 1995 SE – JE Mochovce, 1995-96 – riaditeľstvo SE Bratislava ako riaditeľ odb. stratégie plánovania. 1996 – 2003 bol riaditeľ výstavby a neskôr aj prevádzky JE Mochovce. 2006-2007 GR na JAVYS v Jaslovských Bohuniciach. Od r. 2008 - doteraz pracuje v ENSECO na pozícii riaditeľa pre ekonomiku a obchod a zároveň je podpredsedom predstavenstva tejto spoločnosti. Je jedným zo zakladajúcich členov SJF a je členom jej dozornej rady.

Valachová Lýdia, *1962 v Karvinej, absolventka Katedry elektroenergetiky EF SVŠT v Bratislave, odb. výroba a rozvod elektrickej energie (1986). Od r. 1986 pracuje v JE Mochovce, do r. 1993 ako technik na odd. prevádzkovej dokumentácie, od r. 1993 až po súčasnosť je vedúcou dokumentačného odboru.

Valkovič Juraj *1959 v Kozárovciach. Absolvent Slovenskej technickej univerzity, Fakulta elektroenergetiky – Bratislava, odbor Prevádzka jadrových elektrární v roku 1984. Od roku 1984 až doteraz pracuje v SE EMO. Pracoval a pracuje na útvare jadrovej bezpečnosti do roku 2020, ako vedúci útvaru Jadrovej bezpečnosti. Počas spúšťania EMO 12 sa podieľal na bezpečnostných opatreniach pred spustením EMO12. V rámci spoločnosti Slovenské elektrárne pracoval v oblastiach Predprevádzková bezpečnostná správa, Limity a podmienky, Núdzové a Abnormálne stavy, Návod na Riadenie ťažkých nehôd, Zvýšenie výkonu reaktora na 107 %, Modifikácie z dôvodov zámenny typu paliva, Analýzy bezpečnosti, Periodické hodnotenie bezpečnosti. Pracoval na aj významných modifikáciách EMO12. V súčasnej dobe sa podieľa na prácach v spojitosti so Zvyšovaním účinnosti blokov a aj na spúšťaní EMO34.

Valovič Jozef, *1942 v H. Orešanoch, absolvent FJFI ČVUT, odbor jadrová technika (1966). Pracoval v EGÚ Jaslovských Bohunice (1966-1968), potom v oddelení reaktorovej fyziky JE Bohunice (1968-1976). Pri Fyzikálnom spúšťaní JE A1 v októbri 1972 spolupracoval s vedúcim experimentu č. 1 Borisom Lazarovičom Ioffem pri výpočte kritickej hladiny D₂O v reaktore počas jej dolievania. Vykonával funkciu inšpektora jadrových materiálov na JE Bohunice pre program Safeguard MAAE. V r.1973-74 absolvoval 10-mes. stáž v oblasti gamaspektrometrie štiepnych produktov vo vyhorených palivových článkoch v CEN Grenoble. Navrhol metódu počítačovej simulácie rozloženia významných štiepnych produktov

v priereze palivového článku a jej porovnanie s reálne nameranými hodnotami spektra – metóda bola adaptovaná aj na palivové súbory v CEN Saclay a i. V r. 1976-1977 pracoval v odd. jadrovej bezpečnosti FMPE v Prahe. V rokoch 1978-1990 bol vedúcim odboru riadenia technologických procesov JE Bohunice a riadil nasadzovanie moderných počítačov na blokoch JE V1 a V2. V rokoch 1990-1994 pracoval ako námestník riaditeľa Moskovského centra WANO, kde sa okrem organizačného zabezpečenia činnosti centra zúčastnil najmä na programoch Indikátorov prevádzky JE a výmenných stáží personálu JE. V rokoch 1994-1995 sa zúčastnil na vytvorení programu zmeny pre JE Bohunice, a následne v r. 1995-2003 bol vedúci odboru programu zmeny a vonkajších vzťahov riaditeľstva SE, a. s. v Bratislave. V rokoch 2002-2003 pôsobil ako poradca MH SR. Po dosiahnutí dôchodkového veku pracoval v r. 2004-2007 vo VUJE Trnava. V tomto období (2005-2007) zastával aj funkciu generálneho sekretára Slovenskej Nukleárnej Spoločnosti. V rokoch 2007-2012 bol pracovníkom konzorcia Iberdrola-TVO (Španielsko-Fínsko) v Novovoronežskej JE (Ruská Federácia). Ako Site Team Leader riadil aplikáciu programov Európskej komisie pre zvyšovanie jadrovej bezpečnosti a kultúry prevádzky blokov 3, 4 a 5 Novovoronežskej JE. Od r. 2013 do r. 2020 bol konzultant spoločnosti IDOM, Španielsko. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2009. Významne sa podieľal na revízii databázy publikácie „Kto je kto ...“. Zomrel 18. 7. 2021, pochovaný je v Trnave.

Vandlíková Mária, *1941 v Bratislave, absolventka PdF UK, odb. jadrová fyzika (1967). V energetike začala pracovať od r. 1972, celé obdobie (30 rokov) na riaditeľstve SE v útvare prevádzky JE, oblasť jadrový palivový cyklus. Od r.1990 do r. 2001 bola vedúcou odd. palivového cyklu. Na tému palivového cyklu pravidelne prednášala na SVŠT a v školiacom stredisku v Trnave. Bola tajomníčkou medzirezortnej komisie pre obstarávanie jadrového paliva pre JE Jaslovské Bohunice. Organizovala činnosť komisie pre prípravu dlhodobého skladovania spotrebovaného jadrového paliva

v podzemných skladovacích zariadeniach. Následne poskytovala poradenské a konzultačné služby v oblasti jadrovej energetiky. Čestným diplomom SNUS bola ocenená v roku 2006. Zomrela v roku 2019.

Varadín Peter, *1943 v Trnave. Je absolventom Strojníckej fakulty SVŠT v Bratislave, ktorú vyštudoval popri zamestnaní v rokoch 1984 až 1990. Po ukončení štúdia na Priemyselnej škole elektrotechnickej a energetickej smer Tepelná energetika nastúpil pracovať 1.7.1961 do Atómovej elektrárne Bohunice na úsek výstavby. Na úseku výstavby pracoval ako investičný pracovník v rôznych funkciách na výstavbe všetkých jadrových elektrární na Slovensku A-1, V-1, V-2, JE Mochovce do roku 1995. Od roku 1996 pracoval až do odchodu do dôchodku v roku 2003 ako vedúci investičného odboru na vyraďovaní JE A1 v závode VYZ v Jaslovských Bohuniciach, kde likvidoval to dielo, na ktorom začínal. Od roku 2008 do roku 2013 pracoval vo VUJE v divízii pre dostavbu MO34 ako vedúci strediska VUJE v Mochovciach pre dostavbu 3. a 4. bloku JE Mochovce. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2012. Žije v Trnave.

Vaško Rudolf, *1937, absolvent Sjf SVŠT Bratislava. V energetike pracuje od r. 1975. V JE Bohunice prešiel funkciami na úrovni vedúceho odd. a odb. údržby. V súčasnej dobe je zástupcom vedúceho úseku údržby v JE Mochovce.

Vépy Peter, *1952 v Skalici je absolventom Pedagogickej fakulty UK v Trnave, ktorú ukončil v roku 1975. Do zamestnania nastúpil v roku 1975 ako učiteľ ZŠ, neskôr ako vedúci odboru školstva, kultúry, zdravotníctva a sociálnych vecí pri MÚ v Žiari nad Hronom. V roku 1981 nastúpil do EBO ako vedúci oddelenia prípravy pracovníkov. V rokoch 1983 až 1985 absolvoval postgraduálne štúdium pri VŠE Praha v odbore Ekonomická sociológia a psychológia. Od roku 1990 pôsobil vo funkcii majster čistiacej stanice aktívnych vôd a neskôr nastúpil na funkciu majster hygienických slučiek v JAVYS, a.s., kde dbal na dodržiavanie zásad radiačnej bezpečnosti. Posledné roky pred odchodom do starobného dôchodku vykonával funkciu technika BOZP, kde zabezpečoval školenia pracovníkov dodávateľských organizácií v oblasti dodržiavania zásad klasickej bezpečnosti.

Vespalec Rudolf, * 1941, je absolventem FTJF ČVUT Praha. V letech 1963 až 1980 pracoval v laboratoři výzkumného reaktoru ŠR-O, kde se zabýval především aplikacemi dozimetrie reaktorového záření při výzkumu a ověřování stínění a při radiačním testování materiálů. V září 1980 nastoupil do JE Dukovany. Před spuštěním elektrárny a v prvních fázích provozu se významně podílel na zpracování normativně bezpečnostní a provozní dokumentace. V současné době je vedoucím odboru reaktorové fyziky, který komplexně zajišťuje problematiku vnitřního palivového cyklu JE. Od roku 1997 byl prezidentem České nukleární společnosti. Čestným diplomem SNUS byl ocenený v roku 1998.

Vidlička Ruben, * 9.12.1956 vo Varovom Šúre, okres Trnava, absolvent Sjf SVŠT Bratislava. V r. 1981-1987 pracoval v JE Bohunice ako operátor sekundárneho okruhu a operátor reaktora. Od r. 1987 pracuje vo VÚJE Trnava v ŠVS personálu JE ako inštruktor trenažérového výcviku, neskôr vo funkcii vedúceho odd. projektovania a realizácie trenažérového výcviku. Zúčastnil sa na rekonštrukcii trenažéra. Pracoval ako vedúci projektu na tvorbe multifunkčného simulátora pre elektrárň JE V-2 a ako technický manažér sa zúčastňoval prác na rekonštrukcii plnorozsahového trenažéra JE VVER 440. Od roku 2010 bol vedúcim oddelenia pre prípravu a výstavbu nového jadrového bloku a od roku 2012 riaditeľom Školiaceho výcvikového strediska pre prípravu personál JE. Od roku 2019 je na dôchodku a žije v Dolných Lovčiciach.

Vince Eugen, *1946 v Zlatých Moravciach, absolvent Sjf SVŠT v Bratislave (1967) a VŠP v Nitre (1972). V r. 1985-1991 pracoval na príprave investícií v JE Mochovce. Od r. 1992 pracoval na EGP Praha - pracovisko Mochovce, neskôr na EGP Slovakia ako autorský dozor v rámci výstavby EMO.

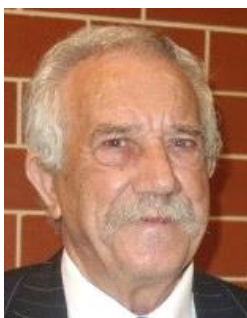
Vinkovič Ján, *1956. Je absolventom Strojníckej fakulty SVŠT Bratislava. V energetike pracuje od r. 1980, najskôr v Energetickej inšpekcii a od r. 1983 v JE Mochovce na útvare realizácie investícií, najskôr ako technický dozor investora neskôr ako vedúci odb. realizácie investícií a následne ako námestník riaditeľa JE EMO pre riadenie investícií. Od roku 2005 bol na pozícii výkonného riaditeľa pre investície na generálom riaditeľstve SE v Bratislave. Svoju profesijnú kariéru v Slovenských elektrárňach (ENELi) ukončil ako manažér riadenia investičných projektov SE v roku 2016. V období rokov 2016 až 2018 pôsobil ešte ako špecialista Škoda JE na dostavbe JE MO34.

Višňovský Pavel, *1960 v Handlovej / Zlatých Moravciach. Absolvent Elektrotechnickej fakulty SVŠT (v súčasnosti FEI STU), odbor Technická kybernetika (1984). Po ukončení štúdia začal pracovať v JE Mochovce na útvare Systém kontroly a riadenia ako Technický Odborný Pracovník. Od roku 1990 zastával pozíciu Inžinier bezpečnostného riadiaceho systému SIS. Po obnovení dostavby blokov 1 a 2 EMO v rokoch 1994-96 prešiel na pozíciu Inžiniera bezpečnostných vylepšení a dostavby systémov SKR, kde neskôr zastával funkciu Technický Dozor Investora a Technická Podpora pre hlavné riadiace systémy 1. a 2. bloku JE Mochovce. V roku 2005 prešiel na úsek riadenia dostavby 3. a 4. bloku JE Mochovce, kde sa podieľal na štúdiách, plánovaní, projektovaní, výrobe a spúšťaní digitálnych riadiacich systémov bloku v pozícii Vedúci oddelenia inžinieringu SKR. V roku 2022 ukončil činnosť v Slovenských Elektrárňach po 38 rokoch odchodom do dôchodku z pozície Senior špecialista systémov SKR. Počas svojej kariéry spolupracoval na rôznych aktivitách WANO a MAAE s hlavným zameraním na softvérové bezpečnostné systémy. V súčasnosti žije v Leviciach a Zlatých Moravciach.

Vitázek Ľudovít, *1929 v Bobote, okr. Trenčín. Bol absolventom Elektrotechnického inštitútu v Leningrade (1950-1956). Bol zakladateľom elektroprevádzky JE A-1 Bohunice. Zúčastnil sa na spustení a prevádzke elektrických zariadení: tepelných elektrární ETI 1 (západné čechy), EVO 1 (východné slovensko), JE A-1 a V-1. Celý svoj profesný život pracoval na pozícii "vedúci elektrooddelenia ". Zomrel v roku 1982 a pochovaný je v Bratislave.

Viz Müller Ján, *1942 v Zohore. Do Elektromontážnych závodov Bratislava nastúpil pracovať v roku 1961. Pracoval ako skúšobný technik na rôznych stavbách v Československu. Po absolvovaní SPŠE v Bratislave v roku 1968 nastúpil pracovať do EZ Praha – výrobný závod Bratislava do oddelenia technickej kontroly. V rokoch 1974 – 1977 absolvoval postgraduálne štúdium – MaR na ČVUT v Prahe. V roku 1980 bol vyslaný ako expert cez Pragoinvest Praha do Iránu, Iraku, Kuvajtu, Indie a Nigérie na servis, montáž a spúšťanie diesel agregátorových staníc. Po návrate do Československa v roku 1987 pracoval ako skúšobný technik na zariadení VN a NN pre spúšťanie tretieho a štvrtého bloku JE Dukovany. V rokoch 1988 až 1990 pracoval na spúšťaní prvého a druhého bloku na JE Mochovce. V roku 1995 nastúpil ako vedúci stavby v časti elektro VN a NN na postupnej rekonštrukcii JE V1 a modernizácii JE V2 v Jaslovských Bohuniciach. Do dôchodku odišiel v roku 2003, ale nepretržite aktívne pracuje na rôznych stavbách po Slovensku v EZ-ELEKTROMONT, a.s., konzultant pri projektoch likvidácie JE A1, V1 a rekonštrukciách technológií. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2018. V súčasnosti žije v Bratislave.

Vladár Milan, *1935 v Humennom, absolvoval ChTF SVŠT v Bratislave (1959). Od r. 1963 pracoval na odb. Hygieny žiarenia terajšieho Ústavu preventívnej a klinickej medicíny v Bratislave. V r. 1970-1986 riešil úlohy hygienického zabezpečovania rozvoja jadrovej energetiky a rádiobiológie v neutrónových poliach. V r. 1980-1985 pracoval ako hlavný odborník MZd SR pre odb. hygieny žiarenia. Od r. 1986 sa systematicky venoval problematike ochrany zdravia obyvateľstva pri jadrovej havárii. Od r. 1993 bol členom Komisie vlády SR pre radiačné havárie a vedúcim Slovenského ústredia radiačnej monitorovacej siete.

Vlašič Peter, *1947 v Devíne pri Bratislave. Štúdium na Strojníckej fakulte SVŠT v Bratislave ukončil v roku 1973. Nastúpil pracovať do TESLY Orava v Nižnej na Orave, ale už o rok na to v roku 1974 prichádza do Atómovej elektrárne v Jaslovských Bohuniciach, kde počas nasledujúcich 11 rokov prešiel funkciami od operátora reaktora JE A-1 až po úroveň zmenového inžiniera JE V1 i V2. Počas tohto obdobia absolvoval v roku 1977 postgraduálne štúdium na EF SVŠT v Bratislave, Odbor výstavba a prevádzka atómových elektrární. Počas rokov 1986 až 1993 pracoval na Atómových elektrárňach Mochovce, vo funkciách vedúci odboru realizácie údržby a vedúci odboru spúšťania. Od novembra 1993 až do júna 1996 bol zamestnancom ÚJD SR vo funkcii inšpektor jadrového dozoru so zameraním na posudzovanie a hodnotenie bezpečnostnej dokumentácie a projektových zmien na jadrových

zariadeniach, ako aj opatrení na zvyšovanie bezpečnosti budovaných a prevádzkovaných jadrových zariadení. Od júla 1996 do októbra 2000 pracoval v ŠKODE PRAHA, a.s. organizačná zložka Mochovce, vo funkciách vedúci oddelenia koordinácie, vedúci odboru dozoru realizácie spúšťacích prác a námestník riaditeľa pre spúšťanie. V rámci tejto spoločnosti prešiel od novembra 2000 do Divízie Temelín, kde až do konca februára 2003 vykonával funkciu vedúci sekcie realizácie spúšťania. V júni 2003 sa vrátil do VUJE, a.s., kde v rámci Oddelenia realizácie projektov likvidácie JEZ a nakladania s RAO vykonával funkciu hlavného inžiniera projektu pre Mochovecké spracovateľské centrum. Pracovný pomer vo VUJE, a.s. skončil v marci 2008. Potom nastúpil do Slovenských elektrární, kde pripravoval novú prevádzku pre MO34. Od roku 2009 budoval a viedol v spoločnosti SE, a.s. - ENEL útvary hlavného technológa spúšťania na dostavbe JE MO34. 31.12.2012 odišiel do dôchodku. Žil v Dolnej Seči, kde v januári 2018 podľahol zákernej chorobe. Pochovaný je v Banskej Bystrici. Čestným diplomom SNUS bol ocenený „In memoriam“ v roku 2018.

Vodrážka Jiří, *1938 v Prahe. Je absolventom Vojenskej akadémie Antonína Zápotockého v Brne, ktorú ukončil v roku 1965. Prvé dva ročníky vysokej školy však študoval na Fakulte technickej a jadrovej fyziky v Prahe (smer jadrové inžinierstvo) a ešte pred tým v rokoch 1955 – 1959 študoval na Priemyslovej škole jadrovej techniky v Prahe obor fyzika a technológia jadrových reaktorov. Po nastúpení zamestnania v Atómovej elektrárni Bohunice absolvoval postgraduálne štúdium jadrovej energetiky, ktoré ukončil v roku 1970. Do zamestnania v Atómovej elektrárni Bohunice nastúpil (spolu so svojou manželkou, absolventkou FTJF v Prahe) v roku 1966 – vtedy na investičnú prípravu výstavby elektrárne A2, ktorej príprava však bola v roku 1970 ukončená a

nahradená prípravou výstavby elektrárne V1. Následne až do roku 1998 pracoval na príprave výstavby všetkých stavieb realizovaných v areáli elektrární Jaslovské Bohunice (elektrárne V1 a V2, Medzisklad vyhoreného paliva a najmä všetky objekty spracovania rádioaktívnych odpadov), ale aj na príprave súvisiacich stavieb mimo tento areál (Laboratória vonkajšej dozimetrie v Trnave, Energetické učilište v Trnave a i.). Do dôchodku odišiel z EBO v roku 1998, ale ešte ďalších päť rokov potom pracoval ako pracujúci dôchodca vo VÚJE na príprave a realizácii technológií spracovania rádioaktívnych odpadov. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2013. Zomrel v roku 2022.

Vojtek Ján, *1938 v Poriadí, okres Myjava, absolvent SjF VUT v Brne (1962). Pracoval v Orgreze, závod Bratislava (1963-1965), v Elektrárni Vojany (1965-1980) až po funkciu vedúceho prevádzky, špecializoval sa na riešenie korózných napadnutí kotlov spaľujúcich pevné a tekuté palivá. Od r. 1980 je zamestnaný v JE Bohunice, pôvodne ako vedúci odb. sekundárnej časti. Podieľal sa na riešení problematiky odpadových vôd. Od r. 1992 je špecialistom pre výstavbu a prevádzku zariadení diaľkového rozvodu tepla z EBO do Leopoldova a Hlohovca.

Vrbenský Jozef, *1927, absolvent Hutníckej fakulty Uralského polytechnického inštitútu v Jekaterinburgu (1952). Po absolvovaní školy pracoval v Strojárskych a metalurgických závodov v Dubnici nad Váhom a od r. 1956 bol riaditeľom Strojární Prakovce. Od začiatku zamestnania vo Výskumnom ústave zväračskom v r.1959 pracoval vo viacerých oblastiach rozvoja zväračskej vedy a techniky. Prispel k osvojeniu technológií a zväracích materiálov pre výrobu tlakovej nádoby reaktora a ďalších komponentov A1 a pri výrobe a montáži zariadení JE V1 a V2 v Bohuniciach, v Dukovanoch a v Temelíne. Bol členom zväračskej komisie Československej komisie pre atómovú energiu a vedúcim expertnej skupiny československých zväračov pre tvorbu normatívnej technickej dokumentácie pre zváranie v jadrovej energetike v rámci združenia INTERATOMENERGO a členom komisií pre hodnotenie výsledkov prevádzkových kontrol JE EBO a Dukovany. Je zostavovateľom série bezpečnostných návodov a smerníc (BNS) ÚJD SR. Po odchode do dôchodku v rokoch 1992 až 2000 pracoval ako poradca a expert vo viacerých inštitúciách. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2000.

Vymazal Dušan, *1943 v Prievidzi. Je absolventom Sjf SVŠTv Bratislave, ktorú ukončil v roku 1969 a postgraduálny kurz Jadrová energetika absolvoval v rokoch 1972 až 1973 tiež na Sjf SVŠT. Do zamestnania nastúpil v r. 1970 v SES Tlmače. V tomto podniku pracoval až do roku 1977 v rôznych technických funkciách až po funkciu vedúceho technického úseku závodu, aby následne nastúpil do závodu IVES 01 Jaslovské Bohunice. Vo funkcii vedúceho odboru koordinácie skúšok a spúšťania riadil činnosti s uvádzaním do prevádzky JE V-1 aj V-2. Na JE V-2 riadil prvé lokálne a integrálne skúšky tesnosti a pevnosti hermetickej zóny. V rokoch 1983-1988 pracoval ako asistent riaditeľa EBO. Od roku 1988 pracoval na úseku údržby EBO v rôznych funkciách (vedúci odboru až vedúci úseku). V období rokov 1992 až do odchodu do dôchodku v roku 2003 pracoval ako špecialista pre prípravu údržbárskeho personálu a zároveň pôsobil na školiacom stredisku VUJE ako lektor v oblasti údržby až do r. 2010. Ako dôchodca pracoval ešte 4 roky u firmy Slovtépmont Partizánske ako vedúci montážnej správy v Jaslovských Bohuniciach. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2017. Zomrel v októbri 2020. Pochovaný je v Chtelnici.

Vytiska Miroslav, * 28.10.1927 v Prahe, absolvent VŠE v Prahe a EF SVŠT v Bratislave. Od r. 1968 pracoval vo VVZ Bohunice a riešil prevádzkové stavy JE A-1. Postupne bol vedúcim odb. prevádzkového výskumu EBO a po vytvorení VÚJE v r. 1980 vedúci odb. pracoviska RVT. Bol dlhoročným tajomníkom Vedeckej rady VÚJE a členom Slovenskej komisie pre jadrovú techniku. V poslednom období pracoval najmä na ekonomických štúdiách JE. Na dôchodku je od r. 1990. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2001.

W

Wiedermann Jozef, *1959 v Zlatých Moravciach, absolvent SPŠS v Nitre (1978). V r. 1978-1991 pracoval v Energoprojekte Praha, stredisko Nitra ako konštruktér, neskôr ako projektant, zo začiatku v klasickej energetike, potom pri projektovaní JE V-2 Bohunice a EMO Mochovce. Od r. 1995 je zamestnancom Energoprojektu Slovakia v Nitre ako projektant stavebnej časti a špecialista PO.

Wild Eduard *1940 vo Francúzsku, absolvent Sjf SVŠT v Bratislave, špecializácia energetické zariadenia. V rokoch 1964-1966 pracoval v Elektrárni Nováky na výstavbe a uvedení do prevádzky prvých 110 MW blokov v Československu. Do JE Bohunice nastúpil v roku 1966, kde sa podieľal na výstavbe a uvádzaní JE A1 do prevádzky vo funkcii vedúceho operátora bloku. Od roku 1969 pracoval v SE, kde postupne vo funkcii vedúceho oddelenia a vedúceho odboru jadrových investícií sa podieľal na celom jadrovom programe SE a taktiež čiastočne na príprave výstavby JE Dukovany. Staral sa o zmluvné zabezpečenie a kontrolu realizácie jadrových investícií s dodávateľskou sférou a to najmä so EGP Praha, ŠKODA PRAHA, Hydrostav Bratislava, VUJE, Atomenergoexport, LOTEK Leningrad, SIEMENS, FRAMATOM a ďalšími. Od roku 1998 ako vedúci oddelenia investičnej výstavby zabezpečoval okrem jadrových investícií (zvyšovanie jadrovej bezpečnosti JE V1, medzisklad vyhoreného paliva, sklad rádioaktívnych odpadov) aj nejadrové investície v SE (400kV vedenie Varín – Sučany, 400kV vedenie Lemešany – Krosno, Centralizovaný automatický zber dát výroby a prenosu elektrickej energie SE.) V roku 2003 ukončil svoje pôsobenie v SE a odišiel pracovať do súkromného sektoru (výstavba a uvedenie do prevádzky automobilového závodu Peugeot-Citroen v Trnave), kde pracoval do roku 2011. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2013. V súčasnosti žije v Bratislave.

Z

Zdražil Josef, *1942 v Pelhřimove, absolvent FJFI ČVUT Praha, Katedra jadrových reaktorov a termohydrauliky (1969). Od r. 1969 do r. 1976 pracoval v JE Bohunice, venoval sa príprave spúšťaní JE A-1 a od r. 1975 príprave prevádzky JE V-1. Od r. 1977 pracuje vo VÚJE Trnava, kde bol v r. 1980-1994 vedúcim odd. stacionárnych režimov JE a od r. 1997 bol vedúcim odd. termohydraulických analýz. Venoval sa výpočtovým analýzám prevádzkových charakteristík a ekonomických ukazovateľov prevádzky JE. Riadil dopracovanie bezpečnostnej správy (BS) JE V-2, koordinoval časti riešenia BS a bezpečnostných opatrení JE Mochovce vo VÚJE a riadil bezpečnostné rozbor BS JE V-1 po rekonštrukcii a pre modernizáciu JE V-2. Aktívne spolupracoval na periodickom hodnotení bezpečnosti jadrových elektrární. Do dôchodku odišiel ku koncu roku 2009. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2013. Žije v Leopoldove.

Zachar Matej, *1983 v Trnave, absolvent FEI STU v odbore energetika a PhD. v odbore jadrová energetika. V rokoch 2006 až 2017 pracoval pre spoločnosti DECONTA, a .s. a DECOM, a. s., kde sa podieľal na tvorbe dokumentácie pre vyradovanie jadrových zariadení, vrátane procesu nakladania s RAO a VJP na Slovensku aj v zahraničí – plány vyradovania, oceňovanie nákladov na vyradovanie, bezpečnostná a iná licenčná dokumentácia. Pôsobil aj v roli experta MAAE v oblasti vyradovania jadrových zariadení v rámci projektov alebo expertných misií. Od roku 2017 pracuje vo VUJE ako vedúci oddelenia a tiež ako vedúci časti projektu D4.2: Demontáž veľkorozmerných komponentov primárneho okruhu JE V1, kde v rámci medzinárodného konzorcia zastrešuje demontáž kontaminovaných primárnych komponentov. Je dlhoročným členom SNUS a v rokoch 2010 až 2017 bol predsedom Mladej generácie SNUS.

Zachar Miloš, *1958 v Leviciach. Absolvent Elektrotechnickej fakulty Slovenskej vysokej školy technickej (1982). Do roku 1985 pracoval v Závodoch výpočtovej techniky v Banskej Bystrici. Od roku 1985 pracuje vo VÚEZ, a. s. Levice. V rokoch 1998 až 2004 bol vedúci odboru diagnostiky a automatizácie. Od roku 2002 bol predsedom predstavenstva, od roku 2004 bol predsedom predstavenstva a riaditeľom VÚEZ, a. s. Do dôchodku odišiel v januári 2021 a v súčasnosti žije v Leviciach.

Zatlková Helena, *1958, absolventka EF SVŠT Bratislava, špecializácia jadrová energetika. V r. 1982 nastúpila do VÚJE v Trnave. Pracovala na rozboroch udalostí v prevádzke JE Bohunice a Dukovany a na analýzach udalostí na zahraničných JE. Od r. 1995 pracuje na ÚJD SR v Kontrolnom a krízovom centre ako expert pre reaktorovú bezpečnosť a inšpektorka pre oblasť havarijnej pripravenosti.

Závodský Martin, *1981 v Leviciach, absolvent FEI STU v odbore elektroenergetika a silnoprúdové inžinierstvo. Od roku 2005 pracuje v spoločnosti VUJE, a.s. V rokoch 2005 až 2018 pracoval na Oddelení energetického spúšťania JE, neskôr na Oddelení fyzikálneho a energetického spúšťania JE na Divízii prípravy prevádzky JE. Venoval sa projektom v oblasti spúšťania JE v SR a ČR, či už v oblasti opakovaných nábehov blokov, ako aj počas rozšírených spúšťaní pri zvyšovaní výkonu blokov, po ich modernizácií, po výmene SKR systémov, pri uvádzaní nových typov jadrového paliva. Od roku 2018 pracuje na Divízii Školiace a výcvikové stredisko personálu JZ ako lektor teoretickej prípravy vybraných zamestnancov. Venuje sa základnej a periodickej príprave vybraných zamestnancov a odborne spôsobilých zamestnancov JZ. Je dlhoročným členom SNUS a v rokoch 2009 až 2010 bol predsedom Mladej generácie SNUS. V rokoch 2010 až 2015 bol podpredsedom Mladej generácie SNUS.

Zemanová Dagmar, *1952 v Nitre, absolventka Prírodovedeckej fakulty Univerzity Komenského v Bratislave, ktorú ukončila v roku 1976. V rokoch 1977 - 1993 pracovala na Vysokej škole poľnohospodárskej v Nitre a ako výskumná pracovníčka v potravinárskom výskume. V septembri 1993 nastúpila do Úradu jadrového dozoru SR do odboru medzinárodných vzťahov a styku s verejnosťou, kde sa primárne venovala agende bilaterálnej spolupráce. Aktívne sa podieľala na tvorbe a negociovaní dvojstranných vládnych zmlúv ako i dohôd s partnerskými dozormi o spolupráci a výmene informácií v oblasti dozoru nad jadrovou bezpečnosťou. Zároveň zabezpečovala implementáciu špeciálnych medzinárodných programov zameraných na posilnenie jadrovej bezpečnosti a dozorných činností. Koordinovala spoluprácu s OECD/NEA v oblasti jadrovej bezpečnosti. Od roku 2005 pôsobila vo funkcii riaditeľky kancelárie ÚJD SR, kde okrem agendy kancelárie koordinovala predovšetkým komunikáciu s verejnosťou. Aktívne sa podieľala na medzinárodných aktivitách zameraných na posilnenie transparentnosti informovania verejnosti dozormi nad jadrovou bezpečnosťou. V rokoch 2015 - 2017 vykonávala funkciu podpredsedníčky pracovnej skupiny pre komunikáciu s verejnosťou OECD/NEA a taktiež pôsobila ako expertka v rámci MAAE, kde sa spolupodieľala na tvorbe viacerých významných dokumentov. Je členkou organizácie Women in Nuclear (WIN) a v rámci WIN Slovensko vykonávala funkciu podpredsedníčky. Do dôchodku odišla v januári 2018. Čestným diplomom SNUS bola ocenená v roku 2020. V súčasnosti žije v Bratislave.

Zerola Zoltán, *1957. Absolvent SjF SVŠT v Bratislave r. 1981, špecializácia Tepelné a jadrové energetické stroje a zariadenia. V r. 1988 nastúpil do JE Mochovce. Pracoval v rôznych technických funkciách na odb. režimov a jadrovej bezpečnosti. V rokoch 1997 - 2008 bol vedúcim útvaru jadrovej bezpečnosti. Hlavnou činnosťou bola tvorba predpisov pre riešenie AS a SB EOPs, LaP, hodnotenie bezpečnosti s využitím PSA L1, L2, tvorba systému spätnej väzby a LČ, program KB, periodické hodnotenie bezpečnosti po každých 10 rokoch prevádzky - PSR. Člen ŠSK pre EMO od 1999 do 2018. V rokoch 2008 - 2010 špecialista NOS v SE a.s. V rokoch 2010 - 2018 manažér bezpečnosti v EMO. Počas pôsobenia v EMO bol členom viacerých misií PRW WANO v JE. Od roku 2019 je na dôchodku a žije v Leviciach.

Ziman Viliam, *1940 v Stránskom, okr. Žilina, absolvent SjF SVŠT v Bratislave (1962). Pracoval v Elektrárnach Nováky (1963-1966). V r. 1966 nastúpil do JE Bohunice, kde prešiel funkciami od zmenového inžiniera, vedúceho základných prevádzok, vedúceho odboru spúšťania, námestníka riaditeľa pre výrobu, riaditeľa (1986-1988), nám. riaditeľa pre bezpečnosť, vedúceho útvaru rekonštrukcií, vedúceho skupiny špecialistov. Od r. 1996 bol riaditeľom odboru prevádzky a údržby na riaditeľstve SE, a.s. a od r. 1997 riaditeľom odb. prevádzky a údržby Jadrových elektrární. Od r. 1998 bol vrchným riaditeľom pre podporu prevádzky, od r. 1999 bol vrchným riaditeľom pre prevádzku a údržbu a v r. 2000-2001 člen predstavenstva SE. V rokoch 2001-2003 riaditeľ odboru údržby a zásobovania SE.a. s. V rokoch 2004 - 2008 vo VUJE a. s. ako špecialista. Od roku 2006 až 2018 člen Rady správcov Národného

jadrového fondu SR. Je jedným zo zakladajúcich členov Slovenského Jadrového Fóra. Čestným diplomom SNUS bol ocenený v roku 2016. Na dôchodku žije v Piešťanoch.

Zlatňanský Jozef, *1953 v Zlatých Moravciach, absolvent EF SVŠT v Bratislave (1976) v špecializácii elektroenergetika, postgraduálne štúdium „Prevádzka Jadrových Elektrární“ (1982). Od r. 1976 pracoval v ORGREZ Brno, SEP Bratislava a na FMPE v Prahe, kde sa podieľal na prvých projektoch bezpečnosti dodávok tepla z JE Dukovany a JE Bohunice. V novembri 1992 bol menovaný vládou SR za predsedu „Prípravného Výboru“ na založenie štátneho dozoru nad jadrovou bezpečnosťou - ÚJD SR. Od r. 1993 do spustenia 1. bloku JE Mochovce bol podpredsedom ÚJD SR a členom pracovnej skupiny Európskej spoločnosti pre atómovú energiu (EAES). V rokoch 2000 - 2006 a 2016- 2018 pracoval na MAAE. Od roku 2006 do roku 2016 pôsobil na SE a.s. v rôznych riadiacich funkciách a bol členom predstavenstva SE a. s., členom Riadiaceho Výboru Európskeho Združenia Prevádzkovateľov Jadrových Zariadení (ENISS), členom poradného výboru pre bezpečnosť ANAV-ENDESA (ENOC) a predsedom a členom poradného výboru pre jadrovú bezpečnosť v spoločnosti FORTUM (FNCS). Je spoluautorom publikácií MAAE a prvého Atómového Zákona v SR (Zákon č. 130/1998). Do dôchodku odišiel v roku 2018 odkedy pôsobí ako nezávislý konzultant MAAE.

Zöld Tibor, *1959 v Šahách, absolvent EF SVŠT v Bratislave v r. 1984 so zameraním na jadrovú energetiku. V r. 1984 nastúpil do IVES Bratislava na útvár budúcej prevádzky JE Mochovce. Vykonával funkciu operátora sekundárneho okruhu a následne primárneho okruhu na JE V-2 J. Bohunice a JE Mochovce. Od r. 1996 prešiel na útvár jadrovej bezpečnosti kde bol zodpovedný ako IRB za vypracovanie Symptómovo orientovaných predpisov pre riešenie núdzových stavov v spolupráci s firmou Westinghouse. Od roku 2000 bol vedúcim oddelenia hodnotenia JB pre oblasti PSA, NS, WANO, TH analýzy, SUP a SAMG. Bol členom viacerých medzinárodných misií za oblasti PSA, havarijného plánovania a riadenia ťažkej havárie, organizovaných WANO a MAAE. Od roku 2019 pracuje na pozícii manažéra správy projektu centralizovaného útvaru.

Zrubec Milan, *1956 v Šahách, okres Levice. Absolvoval KJF PdF UK v Bratislave v r. 1981. Do zamestnania nastúpil v SES Tlmače. V IVES Levice investične pripravoval výstavbu JE Mochovce, ako aj prípravu personálu. Od r. 1984 pracuje v JE Mochovce, kde bol vedúcim odd. vnútornej dozimetrie. Od r. 1991 je vedúcim odb. radiačnej bezpečnosti. Je jedným z autorov Predprevádzkovej bezpečnostnej správy pre Republikové úložisko RAO v Mochovciach z r. 1994 a zúčastnil sa aj na misii WATRP.

Ž

Žembera Ján, * 5.2.1940, začal pracovať v energetike v r. 1966 ako majster systému riadenia ochrán reaktora na odd. MaR A-1 Bohunice, ktorého sa neskôr stal vedúcim. Od r. 1979 pracuje vo funkcii vedúceho odd. údržby zariadení radiačnej kontroly EBO.

Žiaková Marta, *1955 v Handlovej, absolventka EF SVŠT v r. 1979, odbor technická kybernetika so špecializáciou automatizačná technika. Tam tiež absolvovala doktorandské štúdium v odbore technická kybernetika. Od r. 1984 pracovala vo VÚJE Trnava v oblasti príprava personálu JE. V r. 1984-1991 pracovala ako výcvikový inžinier so zameraním na PO. Od r. 1992 bola vedúcou referátu medzinárodnej spolupráce v ŠVS. Od r. 1995 bola vedúcou odb. teoretickej prípravy personálu JE. Predsedníčkou Úradu jadrového dozoru SR je od roku 2002, kedy bola do funkcie menovaná vládou SR. Aktívne sa zapája do mnohých aktivít v rámci medzinárodných organizácií ako MAAE, OECD/NEA, EU. Okrem iného viedla alebo bola členkou viacerých expertných misíí MAAE. Pôsobila ako guvernérka SR v Rade guvernérov MAAE a v rokoch 2014-2015 ako predsedníčka Rady guvernérov MAAE. V roku 2018 tiež predsedala Generálnej konferencii MAAE. V roku 2012 bola zvolená za podpredsedníčku Riadiaceho výboru pre jadrovú energiu OECD/NEA a od roku 2015 vykonáva funkciu predsedníčky tohto Riadiaceho výboru. V marci 2019 bola zvolená za predsedníčku ENSREG. Je tiež členkou Byra Výboru pre dozorné činnosti v jadrovej oblasti OECD/NEA, Komisie pre bezpečnostné štandardy MAAE, Slovenskej nukleárnej spoločnosti a Slovenskej vedecko-technickej spoločnosti.

Žiška Drahomír, *1948 v Karlových Varoch (ČR), absolvent EF SVŠT v Bratislave (1973). Nastúpil v r. 1974 v JE Bohunice do odd. výskumu riadiacich počítačov. Od r. 1977 bol vedúcim odd. technických prostriedkov AS RTP. Riešil počítačový systém pre spúšťanie JE V-1 Bohunice, informačný systém V-1, testovacie a diagnostické zariadenia, programovateľný systém pre náhradu SZB JE V-2). Od r. 1993 je vedúcim odd. merania a regulácie. V konzorciu REKON pracoval na SKR v rekonštrukcii JE V-1. V súčasnosti pracuje na projekte modernizácie JE V-2.

Záver

(Vladimír Slugeň, Predseda SNUS)

Práca v jadrovej energetike je náročná a nie každý si ju zvolí ako svoje životné povolanie. Vyžaduje si nielen vedomosti, technické myslenie a zručnosti, ale aj dlhodobý vzťah k danému odboru, vyššiu mieru zodpovednosti, ba niekedy aj psychickú odolnosť a osobnú statočnosť. Za vyše 30 rokov som spoznal veľké množstvo zaujímavých ľudí, ktorí mali uvedené vlastnosti, ale vždy to boli ľudia z mäsa a kostí a zaujímavým osobným profilom, o ktorom údaje v životopise hovoria len málo. Tento zoznam určite nie je kompletný a stále sa rozrastá o nových mladších kolegov. Poznať ich a pracovať s nimi bolo, je i bude pre mňa čťou i potešením.

Jadrové elektrárne na Slovensku

Areál JE A1 Bohunice

Areál JE V1 a V2 Bohunice

Areál JE Mochovce